

6. Cepicové označení pro důstojníky konfederálního
válečného námořnictva (kapitán)

Organizační sdělení č. 1/89
předsedy klubu

Vzhledem k tomu, že na zasedání Rady potápění a branného vodáctví dne 6. 11. 1989 jsme byli informováni o skutečnostech, které v-
rují, sděluji všem členům klubu potápění při 235. ZO Svazarmu toto:

- Je bezpodmínečně nutné dodržovat Stanovy Svazarmu, bezpečnostní a výcvikové směrnice.

Vzhledem k tomu, že někteří členové našeho klubu nemají dosud splněné žádné zkoušky dle výcvikových směrnic a není tudíž nikde dokladováno jejich přezkoušení z těchto, upozorňuji tyto členy a ostatním bych rád připoměl Stanovy Svazarmu a výcvikové i bezpečnostní směrnice.

Stanovy Svazarmu

Článek 4 mj. říká: Každý člen Svazarmu má právo se zúčastnit podle svých možností, schopností a zálib akcí organizovaných jeho ZO. Má právo používat ve stanoveném rozsahu /rozsah určují výcvikové a bezpečnostní směrnice/ výcvikových a sportovních zařízení, inventáře, výzbroje a výstroje.

Článek 5c/ mj. říká: Je povinností každého člena uvědoměle dodržovat kázen a zásady socialistického soužití /mezilidské vztahy/.

Bezpečnostní směrnice

Článek 1 mj. říká: "Bezpečnostní směrnice se vztahují na veškerou potápěčskou činnost prováděnou organizacemi Svazarmu a jsou závazné pro všechny členy takových organizací".

Článek 2: Všichni členové klubů Svazarmu provozující aktivně sportovně-potápěčskou činnost, musí mít platnou lékařskou prohlídku. Toto platí i pro uchazeče základního výcviku.

Článek 6: Každý potápěč - člen ZO - pot. klub - musí mít členský průkaz Svazarmu a Deník potápěče.

Směrnice pro provoz tlakových lahví

IV. Plnění tlakových lahví pomocí vysokotlakého kompresoru může provádět jen osoba starší 18-ti let oprávněná k manipulaci s daným typem kompresoru /oprávnění se získá školením/ a dodržující platné normy ČSN pro tlakové nádoby a vysokotlaké kompresory.

Výcvikové směrnice pro potápění určují mj. i oprávnění.

ZŠP

Držitelé ZŠP se mohou potápět se základními pomůckami /na nádech/ maximálně do hloubky 5 metrů. Do stejné hloubky se smí potápět se vzduchovým přístrojem, ale pouze pod dohledem pověřené osoby /instruktor I.-III. třídy, trenér a cvičitel/

ŠP

Držitelé výcvikového stupně ŠP se mohou potápět se základními pomůckami /na nádech/. Smí se potápět se vzduchovým přístrojem do max. hloubky 13 metrů. Do větších hloubek se mohou potápět pouze společně s instruktorem II. nebo I. třídy, který takový sestup potvrdí do průkazu potápěče.

Oprávnění držitelů kvalif. stupně

Držitelé kvalifikačních stupňů se mohou samostatně potápět se vzduchovým přístrojem. Mohou být zařazeni do skupin pracovního potápění.

Vzhledem k tomu, že byly zjištěny snahy některých členů potápět se bez jakýchkoliv zkoušek, pověřuji a žádám Františka Chrousta, který odpovídá za MZ klubu, aby vštěpoval materiál členům klubu dle jejich oprávnění /proti podpisu/. Plakové nádoby budou plnit jen osoby oprávněné. Namátkovou kontrolou plnění příslušných ustanovení předpisů pověřuji kontrolora klubu Jaroslava Orkala.

Dále upozorňuji na článek 6, bod 2/ stanov Svazarmu "Za porušení stanov Svazarmu, za hrubou nevázanost znevazující dobré jméno Svazarmu, za nedodržování výcvikových a bezpečnostních předpisů, mohou uložit orgány Svazarmu jako výchovný prostředek tyto tresty:

- a/ napomenutí
- b/ důtku
- c/ zastavení činnosti
- d/ odvolání z funkce
- e/ vyloučení.

Dle článku 5 je základní povinností člena /viz odst. d/ upozorňovat příslušné orgány Svazarmu na závažné nedostatky v činnosti organizace

Začátkem roku 1990 se budu snažit zajistit kurz ŠP a školení na kompresor pro všechny členy, kteří budou splňovat určené podmínky. V létě by měl již každý člen našeho klubu využívat dle stanovených předpisů veškerý nám svěřený materiál.

* Za kvalitu kontrolu a správu vybavení klubu

Jiří Vondrák

1983

Založení klubu: Judr Bohumil Uodička
Ing. Tomáš Kemmler
Miroslav Sykora - skončil 1984
Jan Fay
Pavel Smolek - skončil 1985
Jiří Mařík
Stanislav Albrecht - skončil 1987
Jaroslav Crkal
Jaromír Bican
Jana Rücklová - skončila 1984
Tomáš Mařík
Karel Šroler - skončil 1986
Jiří Čanský - skončil 1984
Vratislav Linhart - skončil 1985
František Chroust
Martin Ježek
Vlastimil Tichý

1984

Petr Novák - skončil 1991
Jiří Vondroň - skončil 1991

1985

Tomáš Ivanovič - skončil 1986
Jiří Drejnar - skončil 1986

1986

Miroslav Koukal - skončil 1992
Petr Baran † 1994

1987

Ivan Haas
Miroslav Prkno - skončil 1989

1988

Karel Carda - skončil 1993
Tomáš Kunze - skončil 1990

1989

Ivan Janský - skončil 1993
Pavel Haas - skončil 1993

1990

1991

1994

Jiří Dolejš

Petr Machytka

Jakub Ježek

Michal Eliáš

Petr Sykora

Aleš Chuchlík

JAK JSME ZAČÍNALI

Brno 27.2.1984

Na začátku všeho byl zájem nás všech o potápění, podporovaný především přírodopisnými filmy. Mnozí z nás skládající členové ještě nejsou mladíci a tak nechtěli začít jako úplní začátečníci v náplňném klubu.

Ale naštěstí tu byl v právním oddělení DP METRO Jan. Bohumil Vodička, který se svým klubem začátečníků rozhodl založit. A tak nic nebránilo vyvěšení plakátů zvonících na skládající schůzi.

Mimořádně byla 17.3.1983. a tam jsme se my všichni sešli, dali svůj zájem doko-
mady a tak začal náš klub existovat.

Začali jsme chodit na bazén, který štafetu
náhodou měl a má podnik ponajaty.

Jednou se na nás přišel podívat instruktor
potápění a ten nám navrhl plán tréninku.

Dlouho jsme ho celkem pozitivě dodržovali,
protože nám ani nic jiného nebylo. Instruktor
již podniky nepřijel.

Časem jsme na podniky vyjížděli
míjeli penize a radoupieli jsme naši první
výbavu. A to 3 bomby, 3 mezinuky a 3 automaty.
A s tímto vybavením vyjádíme poprvé na
volnou vodu. Máš až byl letní pionýrský
tábor DP METRO, Orlík.

Zapsal Pavel Smolek v. r.

Brno 3.3.1984

ORLÍK č. 1

Pro rozšíření všech nezbytných organizačních náležitostí
vyjádíme na svou první volnou vodu v této sestavě:

S. Albrecht; J. Mařík; T. Kemmler; J. Crkal; M. Sýkora;
B. Vodička; P. Smolek; J. Fay a J. Růčlová.

Plní optimizmus a dobré náladky vyjádíme 17.6.83
na historický víkend.

Dopravními prostředky máme jsou 2 osobní auta a
jedem speciál (vysněžená pozadí). Naše osádka
se složí: Kemmler, Crkal, Vodička a Smolek se velmi
dobře kásejí a tak mimo nezbytných pokrmů
vezeme sebou dále asi 40 piv a 6 1/2 l. piva.

Mně osobně jako množství přehránilo, ale starší a zkušenější doufali že ostatní lidé něco přežijí, protože svůj jízda nepřestane. A měli pravdu, jízda jsme měli dost, ale s alkoholem jsme nakonec nevydrželi.

Do příjezdu k přehradě, kam jsme došli

jako poslední jsme zjistili, že vzduchové láhve nejsou naplněny a tak nás čekala jen potápění na mádeck a surfování. Zapomněl jsem říci, že jsme měli k dispozici dvě surfovací prkna. Pominu-li, že se někdo z nás namořili již v pátek v noci, počalo se první už druhý den. Vše potřebované jsme měli na sobě a začali samostatnou akci.

Část se potápěla a část zbývala první brachy na surfu.

Samozřejmě se nám podařilo dostat blouh k surfu.
Ověrem se se probírala řivolascioment našich potápění

a my jsme mohli se
dobře povídat o
surf. NAŠLI JSME HO?

Takže ten blouh.

Te nám dodalo chuti
a odvahu a tak si
postupně plavání v

nečinnosti a jít na surf vyžkoušeli všichni. Bardon
skoro všichni až na Blaudu, který dva dny pletl dle
jeho nároku s křídlem dřevěnou nebo anagimou, ale nemí
dinn. Neboť cesta na Ostří a zpět absolvoval společní

s jízou Mavíkem se
speciál. Což nám nic
jiného než křídlový
Velorex, který právě
magnitka křídla a tedy
v něm máme káhu.

A protože nás bylo dle
poněkudoválo spíše přímějí počasí následky na sebe

medaly dlouho čekal.

Protože druhý den probíhal podobně jako první a tak se dá říci že se náš první Orlík vůbec nelyžoval.

Nikdo se nemotal, skoro všichni se naučili základům surfování a pak to hlavní UTUŽIL SE KOLEKTIV.

Zapsal Pavel Šmíd v. r.

Praha 5.3.84

ORLÍK č. 2

Po onom prvním víkendě na Orlíku se náš klub na čas rozpádl. A to z jednoduchého důvodu.

Basén je přes léto zavřený a my jsme si nic dalšího nemohli. Na svou druhou volnou vočku jsme měli vypravit až po prázdninách.

A tak se také stalo. Zamluvili jsme si víkend od 1-4.9.83. Gjeli jsme se přátelsky ve stejné sestavě jako poprvé až na první chvíli. Jeho speciál nevydržel a on tedy na Orlík nedorazil.

Kvalitativně vyšší úroveň této výpravy se hlavně projevila v bouři, tu jsme tentokrát sebou měli lahve s vzduchem. Proto v sobotu ráno začalo velice

převážně věci na břehu, plato už bylo bohužel
odstraněno, a první dva odvážlivci teď se počali
převlékat do neoprávně. Zpočátku předseda bral
na co nejbezpečnějším rejstříkům potápěči a tak jsme
k vodě stáli veslici, do které si nasadili 2 rejstrovací,
kteří měli dva potápěči přivázané na lano, dále pak
vestar a rejstrovací potápěč. Toho jsem u první
družice dělal já. Oni probírali hladce, až na to, že
jsem zjistili, že lano spíš víc přitáhne než pomáhá.
No a tak se každý počal potápět solo.

A tu se na břehu počaly házet různé věci ze dna.
Postupně jsme objevili toho: několik mramříků, košík
na mýdla, láhve prádla i glá, starou helmu,
misku kachlového papíru, páskem válečnicku atd.

A teď přijde to hlavní. Dál jsme našli plachtu se
rozávanou od sáborové plachetnice, penězů se
14,70 na hotovosti a dámské hodinky. Ty jsem našel
já. Ti co se nepotápěli spíš zkoušeli surfování a
tak nám příjemně ubíhla den. Ovšem teď nastal
problém co větr, alkohol nám došel. Ještě dříve
než minule a tak nám nebyvalo než vyrazit do

nějaké hospody. V kempu na náčelníku přehrady
neměli piva a my tedy museli jít do hospody
pod přehradu. Jediný, kdo se tohoto pozitku vzdal
byl Stanek a proto jsme do hostince dorazili
poněkud oslabeni.

Všichni příjemně ubíhali a při navrátní hodině jsme
spřádání opustili toho pohostinné místo a nastou-
pili zpáteční cestu. Asi v polovině se od nás ne-
zorovaně odpojal Mirek Bžkora, který si vzpomněl
že v kuchyni máme asi jeden a půl litru rybníčského
vina a půl litru piva. Připravil nám přívazem
v podobě náčelníka, který měl opravdu smutné náčelníky.
Se jich posílá i ti, kteří měli stále dost energie
poslušně spadli do náčelníka stánu, který se měl
v hluboký spánek.

Opavdu neuvěřitelné bylo, že se ráno všichni probouřili
velikou měrou bez větších obtíží a ti nejzdravější
hned vyudali surfy a museli se jízdit. Zčásti silný
vítr a zčásti následky větrného dne jim bylo
jízdy málem málo. Po obědi, že kterému se už
soudli všichni jsme dokončili posádku spušťky.

a později odpoledne jsme postupně začali odjíždět domů.

A také musíme konstatovat, že tento víkend byl ještě lepší než ten první a už při odjezdu jsme se všichni těšili na další akce.

Zapsal Pavel Smolek v. r.

Praha 15.3.1984

KONEC ROKU PŘÍLEŽITOST KE KRÁTKÉMU ZAMYŠLENÍ

Přelom roku byl pro nás příležitostí abychom bilancovali naši činnost a načrtli si plán na tento rok. Velice se dá říci, že jsme pracovali a položili jsme si celkem solidní základ, na kterém by se mělo dále stavět dál. Rozjeli jsme také naplno akci na získání školy přístrojového vybavení a učite nejmenší že jsme si na leto naplánovali výjezd do Jugoslávie.

Měli jsme kontakty na několika strážích a také se nás jako první ujal instruktor

I. Smělý Karel Škrabka. Chvil se mluvit s námi
opravdu s vervou a začal nám dávat do těla.
Zatím nám dohodil mistrstven Boušku
rovněž Holman, který měl s námi prý k tomu.
Po několika minutách stávkových společně na baránu
se Karel najednou přestal ozývat, nemáme proč
a tak je škoda že poměrně dobrou reputaci
už nedokázal do konce. Ovšem mistrstvi se
ozval jistě válek, který se nám zdál jako nejpo-
volnější, aby nám kus uctivil. Začli jsme
k němu chodit na hodiny korit a doufáme
že s jeho pomocí si kus už konečně uctíváme.
Škoro jsem rozpočet, je samozřejmě, že mistrstvi
v hluboké nevyhovělosti a že nás opustili. No a tak
jsem si trochu přičinil řádky doplnit, tak že
tady náš hluboký cíl 17 let a 99% mistrstvi.
A tím jsem se už dostal do nejrozsáhlejší
současnosti a proto zatím koním.

Zapsal Karel Škrabka v. r.

Bratislava 16.3.1984

JESKYNĚ - pravé prostředí pro potápěče!?

Proti bratrům měli jsme vypravit na, pro potápěče poněkud neobvyklou výpravu, vyjeli jsme do jeskyní.

Tato výprava vznikla na popud Miroslava Boušky speleologa a speleopotápěče. Z našeho klubu se jí zúčastnilo pět lidí. Jmenovitě to byli: B. Vachek; K. Groh; J. Bican, P. Smolík a F. Fankner.

Plni neuvěřitelných představ jsme se v 8⁰⁰ ráno setli před Smíchovským nádražím. Právě, že jsme se setli naslepo, měli jsme stěží, vlak odjížděl v 8¹⁰ a tak nás nebránilo nasadnout a vyjet. Jak nám Mirek sdělil měli jsme namířeno do Orbska. Každý z nás měl v batohu montérky, holinky, svítilnu a přilbu, nezbytné to vybavení jeskynářů.

Asi po hodině jízdy jsme byli na místě a čekal nás asi 15 minutový pochod na

inkriminované místo. Byl to velký lom.

Tam jsme se přestěhovali a byli připraveni vyrazit do podzemí. Ovšem předtím musel mistr odrazit útok nějakého odbojce přírody, protože to celé je chráněná krajinná oblast a je tam vstup zakázán. Už dobře dopadlo a my mohli vyrazit.

Vstup do jeskynního systému se nacházel při stěně lomu a byla to celkem slušná velká škvěra. Na jejím okraji jsme nechali batohy a vyrazili jsme do hloubky. Zpočátku jsme se pohybovali v jakémsi polokluku, až jsme po chvíli dorazili do největšího prostoru systému. Byla to jeskyně asi 8-10 metrů dlouhá a asi 4 m a více vysoká. Na stěně byla objeveny na stěnách a stropu několik spicích netopýřů, ale ti se o nás nejméně báli a spali klidně dál. V této prostoru byl také vstup do tzv. Andělských schodů, což měla být podle mistrův slov chodba, která vede více dlevo. Dole už zjistíte tu kůru a můžete na ni lézt krovem dlevo nahoru. Tam jsme chtěli a pak nás vzal na okružní cestu po systému.

Zpočátku jsme se vrátili stejnou cestou a to
už se nám tak nelíbilo, protože jsme si umozali
ruce! Ano! Kameny byly potažené slanou
vrstvičkou bláta a my se začali špinit, to
jsem ovšem nemuseli co nás čeká. Odbočka to
byla sábová úzká chodbička, kterou se dalo
postupovat maximálně po kolemon. Na zemi
byla samozřejmě vrstvička blátička.

A tu přišla první plavba. Jak vysvitá
z nároku je to úsek, který je nutné poplavit
po břích. Když jsem si lehl na břicho a
prošel podle příkazu minka, bylo mi jasné, že
čistý odsud iodejdu. A tak to pokračovalo
dál, až jsme se dostali k nejvyššímu místu
myslím. Byl to asi 4-5 metrů vysoký komin.
Proto úsek bylo třeba lézt asi touto technikou,
růda opřít o jednu stěnu, nohy o druhou a
jako pítalka se plavit nahoru. Všichni jsme
tento úsek zdolali a nahoru jsme pokračovali
dál. Já tam zůstal jako poslední a když jsem
na slavné oči nahlédl, že tam sou diron

proletářů pět lidí, asi bylo se tam jinak v řívo-
nospal. Ale i já tuto plavbu odolal a to už
jsme se blížili ke konci a postupně jsme vy-
šli na světlo denní. Ušm se nám to blížilo
a už jsme se blížili do druhé jeskyně, když
přesáhla úřední moc a vyhodil nás nějaký
jiny ochránce přírody s tím, že musíme mít
nějakou výjimku. Tehle už jsem nemohl
a tak nám možná už se sbalil a jít spět
do Berlína. Tam jsme ušli v hostinci
u nádraží a strávili tam asi 3 hodiny, už
jsme vypravili do Prahy. Myslím že se nám
úředník vydal, pomenu-li toho ochránce, když
asi hostinec po nás dorazil do hospody a už se
z ní nešel a dále to, že Bohouš nám v jedné
té plavbě mohl na místě a mohl na nám
Fankner, když ho se mi vyběhl na noly, nemám
jakký bychom ho se mi dobývali. A tak možná
řici, bylo to hezké a snad se také někdy v
podrobné sejdeme.

Zapsal Pavel Smolík v. r.

Pátek 1.4. 1984

Naše první podvodní fotografie

Když jsem 18. března, den po našem
výjevu, ^{přijel} na bazén čekali nás tam dvě překvapení.
To první bylo, že se stále scházíme v ložnici
počtu a to druhé že Karel přinesl sebou
fotoák upravený na focení pod vodou. Jirka
mánil navíc přinesl utišující fotoblesk a tak
velké sou mohlo počít. Nejdříve jsme samo-
zřejmě projevili nedůvěru k jirkovu úproben
a pak už jsme jen čekali, když nějakou tu
elektrickou ránu chytíme. S podivem už

fungovalo tak
jak mělo a tak
se začlo fotit.

Samozřejmě,
každý chtěl být
na filmu na-
chycen a proto

se před objektivem
 ráčlo stádal
 defilé potápěčů.
 No a protože pod
 vodou jsou by
 nejnemožnější
 pozice samostatnosti
 skýsal pohled na
 dovádějící potápěče
 opravdu nezapome-
 nout na režiséra.
 Správný směr
 také akce dostala
 se chvíli, kdy

přinesl plnou
 bombu a fotogra-
 fující potápěč se
 tak mohl na
 všechny potřebné
 úkony náležitě

soustředil. Musím se přiznat. I já
neodolal a chvíli jsem náhroště vyskojen
močkal sponst. měl jsem smílek, udělal
jsem 1. fotografii a pak došel film.
To jsem ovšem neviděl a tak jsem se ještě
chvíli předváděl. Nadarmo.

Ovšem tento běhinek nebyl ořimem jen
jíz výše zmíněným fotografováním. Jarda
Čechal vytvořil dá se říci naše neoficiální
rekordy na nádech.

První - na nádech vydržel pod vodou v
klidu 3,5 minuty.

Druhý - na výdechu vydržel pod vodou v
klidu 1,5. minuty.

Na závěr bych chtěl vydeklarovat výkon
mého výkonnosti. A proč?

Bo skončení běhinku přinesl na 1 hodinu
vyvolaný film a na druhý udělal fotografie,
které jste si mohli lépe čtení prohlédnout.
Ale budete shovívání byly naše první?

Zapsal Pavel Smolár v. r.

ZKOUŠKY

Bratka 1.4. 1984

29. března 1984 byl pro mnohé z nás velmi významný. V tento den jsme totiž složili teoretické zkoušky ŠPP a to u svého prvního učitele. Z 12 našich členů přítomných na zkouškách jich 9 bylo zcela úspěšných. A také ~~si~~ můžeme teď si přát abychom všichni prošli praktickou a úspěšně dokončili ŠPP praktickým zkouškami. A můžeme, že si kteří byli momentálně neúspěšní a si kteří nebyli vše co nejdříve dohonit.

Zapsal Pavel Smolík v. r.

PRAHA 4.4. 1984

PRVNÍ VOLNÁ VODA V ROCE 1984

HRÁNEŽDICE

Stalo se tak 1. dubna (apríla) 1984 (a nebylo to žádný blběj vtip), kdy jsme v sestavě Karel Fowler, Franta Chvošt, Vlasta Fehy, Mirek Syseľ-Syťka a já, v doprovodu dvou zkušebníků podniku, vyrazili na první volnou vodu v roce 1984 do lesů u Hráneždic.

To známý vtipování k uvedenému datumu s námi vykonával již v červnu před tím Karel Stráha, který učen jako domlouval a zajišťoval především plnění láhů. Jeho sobotní úkol o tom, že je nemůže přitč pozdě a ať již nešlo možná zastavit.

Při domluveném svazu v 9⁰⁰ hod. na Chrástku jsme tak zjistili, že máme na 4 lidi pouze 2 láhve, ale spokojení se trávili počasi naš na konci přesvědčilo k pokračování v cestě alespoň se zvědavost.

Při přejíždění k lovu, který skutečně vypadá
lehavě, máš předem přehrapen šutečnost,
že stejný úpád jako myš můr ještě tolik
dalších vzrůstů podvodních hlédů, že jine
v pramě chrlí skoumali, zda některé z nich
nemají mongolsky.

A takhle v každém nálezu lovu vypadá:

To rozhoukání a zjištění teploty vody ($+6^{\circ}\text{C} = 279\text{K}$)
jane se začali připravovat pro vodu. V první
drojce odraščivši se ocitl Franta Círoust se
sým soustředil z domu, kterého, jako již
zhuštiněho potařiče, vstal v sebon.

Pak už sli všechno rychle za sebou, za společ-
né pomoci byli oba obklopeni nepřetržitě až
dosledu po finální a po nezbytném prověření
výstroje a výstroje uzavřeli pro klidnou.
To ani to množství se oba z klidu zvykli
a k naší radosti konstatovali, že nepřetržitě
jane i při poměrně nízké teplotě vody zcela
funkční.

Do druhé drojce jme zařadili Karla Frolera
a druhé z našich mazáků. Již při otěhání
jme však zjistili, že Karlův naprostě ne-
konfekční postava neodpovídá záduš z
vyráběných nepřetržitých slapek, protože
i v nejmenší velikosti vypadá zbytečně
fotograficky ladně pleťovou elegancí.
Druhým háčkem se ukázala kukla,

ktea' odum'ala son sona'lezitost s oblaheu
a velikost' zračni' mumi', než by to pro
kaleu zdračto, se mu stále suarila vyrazit
automatiku z ušit. Nakonec se musel kanc
obejit bez hlubinného opojení a předváděl
nam na hladině pouze unášené kůže.

Poslední drobná jsem totiž já s Hirkeu
system-lykronu a jak má to tak při počáteč-
ním uadšení byla, chavřiti po zavření
do hloubky cca 4 m jme se jeden druhému
stratili. Omluvou nám může být snad
jsem zamlháný počít potápění na lomu, protože
já jsem, v domnění, že sleduji Misku,
proměšlel se postavi v nepořádku, když
teprve při těsném kontaktu jsem spískl,
že s Hirkeu má společně pouze vypoutání
bublin.

1 tak jme si ale k naší otmravné
spokojenosti mohli krábných to minut klidně
pod hladinou, kde viditelnost byla dobře
3-4 metry.

Potavé bylo jak sledování čtenosti duš,
tak i různých dalších zjevností tohoto
upravení pokapěšského domu (kern, roura na
propulsi a p.). Jen ryby, které jsme
potkali, se nám zdály poměrně neobvyklé,
i když, kdo ví. Možná, že je dobře, že
dělá klasickou evoluční vývoj, který je
v tomto směru dostatečně neobvyklý, a
nemohly bychom pohledat na něco.

Leten domu jsme ještě zájeli na
další, a v tomto případě upravení opastěný
dom. Byl poměrně menší (cca čtvereční 20x20m)
s údajnou hloubkou do 8 m. Pro nás
další výjezd byl však jednodušší schůlkou
a proto se musíme jít jen těžit na
nás další výjezd k probádání tohoto, pro
nás zcela vyhovujícího, klukového tajemství.
(no kluková - buďte tolerantní k značkování)

Zapal
Zobom Vodička v r.

Pátek 30.4.1984

Končíme první volné vodu v tomto roce.
První alespoň pro mne a pár kamarády, kteří
máš první výjezd vestiblu, 15 dubna jsme vyrazili
se třech vozech, každé po čtyřech lidech. Cíl
naší cesty byly dva lomy, Křiměřdice a
asi okolo 10 ložnic jsme dorazili do
je to takový malý čtvercový lom s max. hloubkou
asi 8 m. Začalo obvyklé sahání nástrojů a přelidání.
Byl krásný slunečný den a já šel do vody meri
prvními. A natáhal jsem dobře. Na dne byly
vysoké vršky usazenin a takže se voda rychle
zharbovala. Ještě než se začalo byla viditelnost
asi 2 metry. Na dne se nacházely dva polokrypatlí
křemí nosky a jinak nic zajímavého. Za námi
šla do vody druhá skupina a v ní Karol Šolc.
Každý z nás se během pobytu občas vyhořel
a takže nám nepřipadalo divné že také námil
i Karol. Jak nám pořádně vyhlídl vyhořel mne
někdo pod vodou automaticky a on šel

vystoupal na hladinu, tak se mu podařilo
se vytrhnout. To jsme poznali se chvíli když
začal vydávat neortikulované zvuky a
roufale plavat ke břehu. Tam se roztřel
skalní stěny a jeho tělem pokračovalo.
Naštěstí se poblíž vynořili Jaroslav a
Tomáš Kemler a ti k němu doplavali,
řekli ho vytrhali a pomohli mu k našemu
břehu. Tím jsme si špatné okamžiky
vystoupali a když všichni dokončili potápění
přemýšleli jsme se na Hřiměřdici. Čekalo
nás obrovské překvapení, nebyla tam ani
ploutev. To nás pobudilo a tak jsme
hned začali s potápěním. Kalina, von
a další věci byly pro mne, který je viděl
poprvé přejímáním překvapením. Zvláště pak
von je pro mne věci zvláště sympatickou.
Krásné počasí pokračovalo dále a tak potá-
pění bylo více než krásnou zábavou.
Číst nás pak opustila a odjela dříve a my
po skončení potápění jsme se dýskali je naskočili.

hrozdí jsme se loučili s tím už vyštěženým
loučem a už v tu chvíli jsme se těšili na
další akce.

Zapísal Pavel Smolek v. r.

Naše 3. společná volná voda.

- Vše vily; je krásné, slunečné a teplé jarní jidro.
Vše začalo tím, že se naše bublinkářská společnost
rozhodla pohnávat i jiné, pro nás zatím tajemné hloubky.
Svěřili jsme se do péče Zdeněkovi Dittrichovi, ke kterému
jsme v sestavě Jarda Církal, Tomáš Kemmler, Bohouš
Vodíčka, Mirek Šíkora, Pavel Smolek a já dopravili v mém
a Církalově autě. Z Hodřan jsme vyrazili v celkovém
počtu 5.11. přibližovadel směrem přímo jižním na Příbram.
Nálada byla uvolňující, při spatření lomu nám kreuní
pumpy radost poskočily. Ale to bylo z toho pěkného
věce. Přihnali se k nám kladeňáci, jimž lom patří
a nekompromisně nás vyhnali. Inu natočil jsem
aspoň pár metrů do naší filmové kroniky, opravovali
Jardova popelnici a vydali se na Hříměždice.

Vzhledem k pokročilé hodině jsem odjel v doprovodu Paula domů. Zbytek výpravy se úspěšně ganořil v Hřimězdicích.

Tato expedice se konala 22. dubna 84.

zapsal Franta Chroust

4. volná voda - 29. dubna - Hřimězdice

Naše minivýprava čítala pouze tři podvodníky, tj. Bohouš Uodička, gvaný Jakub, Pavel Smolek a já. Mně osobně se takovéto menší podniky gdají daleko výhodnější. Za prvé se vejdem do jednoho auta se vši výstrojí; více materiálu v současné době ani náš klub nemá. Za druhé se každý může nauléci do suchého neoprénu a za třetí nejsou žádné gmatky při balení neoprénu a ostatní výzbroje. Neměli bychom nikde nic gopomenout, jako na naši první vodu jsme přišli o jeden pár rukavic.

V této sestavě jsme se celkem solidně vykopali; každý si vyptágnil svou lahvičku, něco

jsme opět natočili do naší filmové kroniky a
spokojení se vydati ku Praze.

Zapsal Franta Chr.

5. volná voda - 9. května - Hřimědice

pčasí: polojasno, chladno

materiál: 2 auta - Mátýho (Martin Ježek) a moje
3 neoprény, 3 12l láhve, a 4 PA.

přítomni: Vlasta Tichý, Erkátko, Mátý, Jakub, Syseľ,
já a jeden zájemce o topení (Mátýho známý)
Dodatečně za námi dorazil náš hostující
bublinkář ze Svazarmy Prahy 8 - Jarda Budský.

Vše začalo tím, že jsem 8. května jel narychlo plnit
k porůčkám. 8. května v 19 hodin se u Vlasty
Tichého konala předváděčka naší filmové tvorby.

Snad ani Cocteau neměl se svým prvním filmem
takový úspěch u obecnosti jako my. Hlavně divoí
společnost se bavila rolí odvažného agnanta
Toma.

Po promítání byla nějaká povinná vlna a ramová
kongumace a příprava gittřejší akce.

Při této příležitosti Tomáš slavnostně přednesl
rokujejícím radostnou zprávu. „Za 14 dní budeme
mít vlastní kompresor.“

Kolem deváté hodiny ranní jsme tedy dorazili
k místu činu patřičně teoreticky vyzbrojeni.

1. trojice Ctkátka, Sysel a já pobyla pod vodou
20 minut. Sysel testoval nějaké nové hodinky - lehce
do nich galeklo; jinak pokusy o domluvení pod
vodou - jakž takž to jde. 2. dvojice Jakub a
Ctkátka - 30'.

Marty s vlastou do vody nešli. Následky včerejš
příkladně svědomité přípravy lidského organismu
na vodní živel. Marty fotil.

Po té následovala lehká svačina v místní
hospůdce a cesta k domovu. Společně snámi
byl v lomu Paraklub s Robatem (Keller)

Zapsal Franta Chroust

24. května 1984 - pískovna u Majdaleny.

Po naplnění lahvi, ve středu 23. května a pořídků (ač již máme vlastní kompresor, zatím pouze uskladněn v klubouně, neboť Zdeněk Hlaváčec doposud nedodal koncovku s manometrem a třmenem) na rekordní tlak 23 MPa, jsme se jali konati přípravu na velkybářskou výpravu. V pátek se ujasnilo obsazení výpravy. Pepa Martiniák, Jarda Bican, náš velkošéf Jakub s rodinou a já jsme se naložili do dvou aut společně s čtyřmi dvanažtkami, jednou desítkou, čtyřmi neoprény, dvěmi harpunami, ale bohužel jen se třemi PA. Po našem vylovení emigrovalo asi pět rybářů, ale jeden zůstal. Proč, vysvětlím později. Nejprve jsme do lůna téměř vyličeného moře s 48 m hloubky utrhli tři. Pepa, Jaromír a já. Jaromír se nám během deseti vteřin gotatil. Po okamžitém vynorení jsme se na hladině všichni domkluli. Jaromír gotolával přikře hloubky pod návodem Jakubem a my jsme se jali mapovat dno pískovny. Asi 50 m od břehu jsme se zanořili teoreticky vygbrojeni na možné časg bezdek.

sestupů až do hloubek oněch ~~cca~~ 40ti metrů. Zhruba po 2 metrech jsme zabořili nosy do bahenních usazenin „křišťalové“ hnědé vody. Prognózy hloubek nevyšly. Asi po 25 minutovém pátrání a neustálém se vzájemném ztrácení, jsme objevili rekordní hloubku - 8 m. Tam již byla naprosto neprostupná hnědá mlha. Hloubkoměr a hodinky bylo vidět tak na 80 cm. Po vynoření a zjištění, že v moři nejsou vůbec žádné ryby a ani stopa po něčem živém, jsme otestovali cvičně harpuny. Pneumatika obstála na výbornou, ale Ulastora Marěska zcela propadla. Ryba by se musela ulovit takama a nabodnout na šíp. Drahý sestup jsme vykonali Jakub a já. Trval asi 20 minut. Po zanoření jsme se asi dvakrát hned ztratili a potom jsme se v hloubce větší jak 3 m drželi za ruce jako ohřátí. Na břehu jim bylo divné, že jsme se tak dlouho neztratili. Teď přijde na řadu ten zástavět tichý blážen, který chytal ryby, tam, kde snad nikdy žádné nebyly. Zatím co jsme byli s Jakubem pod vodou (bez harpun),

nelenil a doběhl pro rybářskou stráž. Když jsme se
vynořili, viděli jsme skumag' člověka, kteří se o něm
dohadovali, skoro bych řekl hádali. Pomohl nám
Pepíkův služební průkaz.

V 11.30 jsme se rozhodli opustit tento lokal a přemis-
tit se do krajů pohostinnějších - Hřimězdie. Po obědě
v Plané jsme dorazili k lomu asi ve 2 hodiny. Ale
grada, začalo pršet. Do půl páté jsme pod helikoptérou
vyčkávali příchodu boha, ale marně. Čekání jsme
prodloužili do 5 hodin v místním pohostinství a za
stálého deště odjeli směrem k domovu. Ve Zbraslavi
byla dopravní zácpa a přestalo pršet. Jakubové vystou-
pili a šli pěšky. Dále o nich nevíme nic, strahili se.
Domů jsme dorazili v 8 hodin. Příští turné bude
jistě úspěšnější.

Franta Ch.

8. - 10. června L.P. 1984 - Orlik

V pátek přijedl kolem hodiny půl desáté
z večera, po mírném bloudění za asistence
Tomáše a Sysla.

Účast: Jarda Ciháček s dcerou, Tomáš Kemmler,
Sysel se ženou a systat, Mířky Ježek s klučky
a ženou, Jirka Vondrák se ženou a s dcerou, Pepík
Martínák, Zdeněk Dittich, já, vypůjčený přívěsný
vozík a na něm „vlastní“ KOMPRESOR (po velkých
útrapách zprovozněný).

Materiál celkem suma sumárum: 6 neoprénů (z toho
jen 3 naše), 6 lahvi, 8 automatik, dvě baterky (byly
důležité), 3 nože (málo), nějaké ty masky, ploutve,
gáťežní opasky, pivo, víno, rum a jiné poživatiny.

sobota: počasí nevalné, ale bez deště. Dopoledne
vypaklo vlastní podvodní řádění. První průzkum provedl
Pepík se mnou. Ve 20ti metrech jsme zjistili, že terén
padá prudce dále do hloubky. Tma tam již byla jak se
to jen říká? Byl jsem na takle hloubku moc přetáhán
a tak jsme po deseti minutách šli hore. Po mě šel

dolů s Pepikem Sysel. Byli u 23 metrech.

Do oběda jsme z pontonu trénovali skoky a pády.

Odpoledne Pepik, Ctkátka a Tomáš kopírovali dno na druhý břeh. - Zjištěná hloubka 32m, jejíž nejhlub-

ší místo (tě gátoky) bylo na původní cestě, asi 2m

široké. Viditelnost do 3m vynikající, do 6m horší-

zelená voda, do 9m hnědá tma a dále již jen černá

tma. Od 25m voda opět čistší a viditelnost asi 1m.

Dále jsme prohlíželi oba břehy asi u 6ti metrech. Viděli

jíme jen jednu rybu, kterou chtěl Sysel hned nabod-
nout.

neděle: před polednem jsme pokoušeli surf,

jini se nořili. Zdeněk s Jirkou jedna dvojice, Sysel
s Tomem druhá. V Sysloví se projevil lovecký vášně.

Na konci gátoky prý ohrožoval štika, ale uplaval mý.

Po vynoření oznámil Zdeněk, že je tam asi 70cm sumec.

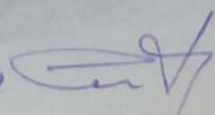
Po obědě jsme šli do gátoky čtyři. Pepik s Jirkou

a já s Jardou. Našli jsme ty sumce. První byl malý, tak

30cm, a za chvíli na mě z kořene čuměla hlava jak

urata. Ten již šel stál gáto. Asi tak 3/4m.

Počasi vynikající. Bezvadný víkend.

Franta

7. července 1984 - Hřímčedice

Počasí: dá se říci 1. letní den v letošní sezóně.

Přítomni: Pepík Martiňák, Tomáš Kemmler, Jarda Církal, Pavel Smolek, Jirka Mařík, Jarda Budský se ženou a já.

Material: 4x10L, 4x12L, primus, 6 automatik 3 neopreny (s Jarda a Pepík vlastní).

Nácvik skoků do vody a nouzového výstupu, používání vesty. Filmování pádů a zkouška filmování z komory. Použitelná viditelnost pro filmování 2m. Když už jsme měli neopreny téměř suché a chystali se balit, přišly za námi nějaké děti z nedalekého pionýrského tábora, jestli bychom jim nevylovili baterku, která tam jednomu z nich spadla. Nikomu se tam už moc nechtělo a tak Tomáš vytáhl sirky. Zlomencou vyhrál Církátko (tomu se tam z nás chtělo nejmeně). Ostatně prohlásil, že radši Tomášovi koupí gapalovač.

Když byl pod vodou asi 5 minut, tak si Pavel vzpoměl, že ji nějaký egi bublinkář vytáhl. Samozřejmě, že už odjel domů i s baterkou.

Pionýři nám poděkovali a to hlavně - Jarduvi řekli, že jeho "dobry' skutek" gapiši' do tábo-
rové kroniky. Vjlet se mimořádně ujalil.

gapsal Franta Chroust

11. července 1984 - Roviště, Hříměždice

Počasi: Tropické vedro

Přítomni: Pepik Martiňák, Jarda Cíkal a já.

Material: 4x12l, 2x10l, dvě vesty, 1 baterka, 2 hloubkom.

Původně jsme z Kosovy Hory, kde jsme naložili
Pepika, gajeli do Vrchotoužeh Janovic na bývalý
lom RH Bencšov. Je uzavřen (rezerva pro těžbu).

Druhý lom v blízké vsi, který nám byl nabídnut k
užívání byl malý a špinavý. Na cestě do Hříměž-
dic jsme u Sedlčan objevili 2 velké lomy, pravdě-
podobně hluboké, patřící Kamenolomům Příbram.

V kanceláři jsme neuspěli a tak jsme pokračovali
do Hříměždice. Štěstěna se obrátila a mohli jsme
se na hodinu ganoři v Rovišti na lomu 149. 20.

lom to je pěkný, ale již špinavý. Na dně
strašně smrdělo bahno a byla tam krátká gima.
Od 10 m byla již tma. Rychle jsme usušili neo-
průchy a hurá do Hřímězdice. Poobědvali jsme
v Hřímězdické hospodě, přidali jedno pivínko
na ugraování tlaku a v půl třetí jsme byli ve
vodě. Byli tam vojáci. Dohoda s nimi vznikající.
Potápěli jsme se s nimi a na 21. a 22.7. nám nechají
puštění elektrika pro kompresor. Voda byla
bezvadně prohřátá na dně.

gapsal Franta Ch.

21. a 22. července 1984 - Hřímězdice

(konečně to bude ga námi! - zkoušky)

pčasí: teplo, slunce

přítomni: Jirka Válek a Pepík Martiňák - aby zko-
šející, Jarda Crkal, Mirek Šykora, Bohouš Vodička,
Jarda Bican, Jirka a Tomáš Maříci, Pavel Smolek
a Franta Chroust

materiál: auto od Krejčího, Čtátkovo a Biehanovo
přibližovací, přívěsný přímo vůz, kompresor, lahve
4 ks 12L, 4 ks 10L a jedno dvojče 2x 10L + obvyklé
nářadí.

Staz mezi 7:30 a 8:00 na Lhotce. Nebylo nic na
odvoz materiálu. Jarda, Pepík a já jsme se vydali
shánět vozík, ostatní odjeli napřed s Čtátkem,
Maňeš v „babiččině šiti“, jak nazval Jirka Válek
jejich honosný vůz. My jsme do Hřiměždie dorazili
asi v 11 hodin i s vozíkem a kompresorem. Jakuba
to stálo přímo slovy jeden Kč + m. Vozík jsme
si vypůjčili od jednoho našeho souseda.

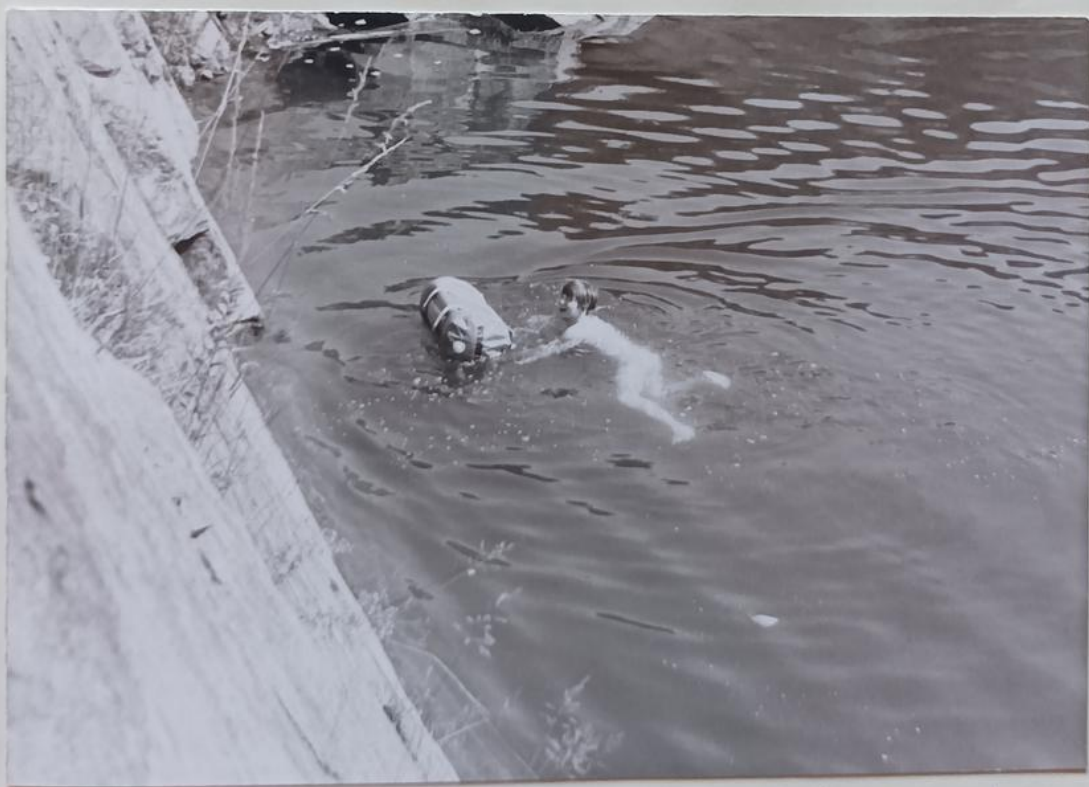
Do 14 hod. bylo volno a potom propuklo dlouho
očekávané gávětečné zkoušení.

Skládalo se z plavání v neoprenu i bez - kraul, znak
a dále byly vytvořeny dvojice k vlastní podvodní
činnosti. Dvojice vyplavala z plavky a dýchání z jed-
né automatiky k rovině, jeden po druhém ji proplavat
a dostat se ke klesu. Tam již na spodním plavě
u komory seděl „sám komisár“, jako vodník líčící
na Hanického, který nás vyžkoval z signálu.

Dalším úkolem bylo sejmutí látky, výstup
na hladinu a opětné zanoření k lahvi a její
rozdýchání a oblečení. Tato činnost pod vodou
trvala asi 25 minut na osobu. Vše probíhalo
dobře, vyjma Jirky Mařka, který si odložil
lehkou šauličku do automaticky a Jaroslava Bicana,
který měl nějaké potíže se zanořením k lahvi.
Jo a Jakub se nemilosrdně snažil vyhnat Váňka
ze svého posedu nadně. Když mu Jitka ukázal,
že nemůže otevřít rezervu, tak mu vytáhl jeho
automaticky, nacpal mu do huby svou a ukázal,
ať může nahoru. Navěčer jsme odjeli na Kosovku,
dali v místní gavičenské hospodě každý po dvou
kouscích a přesunuli se pěšmo do Sedlčan
ke Krčínovi. Tam jsme povečeřeli, popili a hajd
spát na Kosovku.

Druhý den dopoledne jsme se přemístili zpět
do Hřiměždie. Cestou jsme se stavili na gáblik.
V restauraci Pepika vyprovokovala Paulova nová
taška gn. Marēs, kterou si s sebou vzal ke
stolu, aby mu ji nikdo venku z vozíku neukradl.

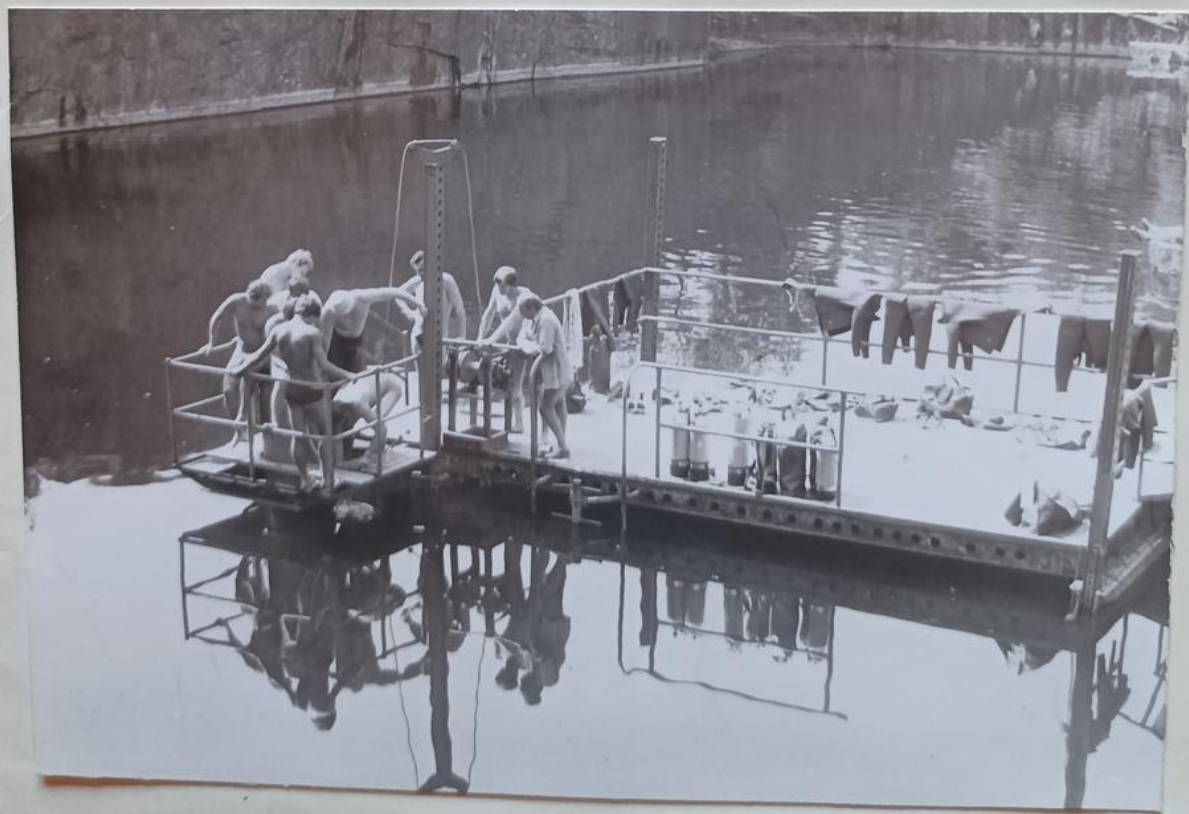
k tomu, že jsme mu ji vyfoukli a rychle jedním autem odjeli do Sedlčan k lomu (ten bychom chtěli získat jako základnu). Tam jsme ji nafoukli a hodili do vody. Když nás Pavel se gýtkem výpravu dohnal, tak mu nezbýlo než aby se sulekl, seskákával dolů po skalách a doplaval si pro ni. Stále chtěl, aby ho někdo vyfotografoval (prý pro maminku), tak jsem fotografoval! Bude moct doma ukázat fotky.

... a přeci plave!

Tomáš již není sám, ale ten je v barvě a v pohybu.

Tento sedláčanský lom jsme překřtili na „Paukův lom“. Udělali jsme dobrý skutek; přesvědčili jsme ho, že ta taška je funkční. On by jenom věřil západní propagandě z katalogu, ale bál se přesvědčit se o tom, zdali do ní nenateče. Zábava skončila a tak jsme rychle odjeli dodělat zkoušky. Odplavali jsme 200m kroul s ABC a 200m nohy s ABC. Dále následovala zkouška z lodního ujeviku (vážení ugle)

spouštění komory

nějaké ty opravy ze větejška a nakonec

Jirka předvedl krísení utonulých.

Tím jsou gkovšky definitivně za námi. Osm
z nás má poturgené přikazky.

Následovalo odpolední volno s legálním potápě-
ním bez dozoru. Po té jsme rychle gabelili
a slavnostně ukončili gkovšky v hříměždické
hospodě, kde se crkátko oficiálně cíjal funkce
pokladníka. Hned učinil gachraňující opatření
ve financích (příspěvky, taxa za benzin atp).
Do Prahy jsme se vrátili v 19.30hod.

gapsal Franta Chroust

25. - 29. července 1984 - Helene See

pocasi: gataženo, slunce poskromna.

přítomni: Jarda Cíkal, Mirek Šykora se systetem, Tomáš
Kemmler, Jirka a Tomáš Maříci, Vlasta Tichý se ženou,
Franta Chroust, Pepík Martinák, Luděk Kopřiva, Zdeněk
Dittlich, nákupčí sbor, Aleš (šofer) a Venka, Jarda Hladík

Material: 5x12l, 5x10l, kompresor, autebers, neopréni
tradičně málo, hloubkeměr, baterky.

Odjezd od Syselhaus v 19 hodin do klubovny naložit materiál a nakoapit. Přes hranice ohne problém, i když jsme povolení od GST neměli. Příjezd na Katrin See asi ve 3 hodiny ráno. Následoval šok z čistoty a velikosti jezera. Dopoledne (ve čtvrtek) odjezd do kempu na Heleně nafoukat. Asi po 5ti minutách provozu kompresoru nás nějaký deutch vyhnal a poslal na GST. Za 4 Briankei jsme u geestakei foukali do soboty bez potíží. Dále následovalo hromadné likvidování zaisob obchodu a obchůdků našich severních přátel. Nejvíce vgnikl „domovník“, který si zboží a poživatiny nacpal za bundu, neboť až v samoobsluze zjistil, že nemá tašku. Stráž a busu byl v 18 hod. Kolem 11/4 na 7 se naše zapůjčené RTO pohnulo směrem ke Kateřině. První skupina (Sysel, Tomáš a já) se ganoula v 19.30. Sestup trval 50 minut. Za neustálého bloudění a neschopnosti udržet vyččený směr (točili jsme se pěkně doprava) jsme neuzcházeli z údolí, že je možné ve sladké vodě vidět zcela jasně z hloubky dno v 10ti metrech a s horizontální viditelností dobrých 20 m. Dno bylo celé garostlé svěží přestické (jako peřina) a o rybách ani

nemluvě (potěr v ohromných hejnech, kterí psali užas 2-3 okouni).
Hodně úhořů 40-50cm a nějaké ty štiky. Den zakončili
Pepík s Ludíkem nočním rejdaním za obyvateli jezera.
Nakonec jsme prováděli do 3 hodin páténi společnou
dekompresi.

V pátek jsme vespávali asi do 9hod, vyjma Ludka, který zmizel
pod hladinou kolem 7hodiny jako ulk samotit. Kolem poledne
se na zbylé vodu potápěl zbytek naší expedice (gale mám
okno, vzpomínám si jen na nadšení Itálie z fotografování).

Dále jel Autobes do čumferta nakupovat a foukat
se jelo 1203kou. Sraz byl navěčer na kanále.

-K večeru vtrhli do voag Cirkatko, Syzel a Tom. Já šel
do kanálu s vlastou. Hloubka v kanále 6-7m, viditelnost
o něco horší než na Kateřině. Přimo u našeho ležení
je potopená loď a v ní rak. Všude plno ryb.

Po opožděné večeri jsme se alogili režně do autobusu i
pod něj, neboť hrozil déšť. V sobotu ráno jsme s Cirkatkem
nezaváhali. Probratili jsme se v 7hod, popadli dvě zbylé
lahve s 90Atm a přidali jsme se k Ludkovi a Pepíkovi.
Propluli jsme téměř celý kanál. Přimětná hloubka 7-9m.
Daleko víc ryb než oapoledne. Hodně kaka větší štiky.

Večer ve 22 hodin přijeli místní gendáři a chtěli
povolení k potápění. Náš skvělý deutsch a Tomá-
šův Genosse Österreich nás osvobodili. Poldové
odjeli se smíchem a se slovy „keinen Zelt a
prähen gute tauchen. Zanořili jsme se tedy
až ve 22.15. Bylo to důstojné rozloučení s jeze-
rem. Mezi korunami gatopengů borovic vypadal potěr
jako bludičky, nebo jako černé neony. (Po osvětlení
baterkou). Vše živé již spalo; úhoři, raci, okouni,
štiky i jiné ryby. Byl to vynikající zážitek procházet
se hustým, vzrostlým, jehličnatým lesem. Vypadalo
to spíše jako poletování s křídly v normálním
lese, kde místo ptáků létají ryby.

P.S. ve čtvrtek se podařilo Tomášovi rozbit lahvi-
čce Barakudy, což trouna k smíchu nebylo, ale
za to stal ga natočení jeho páteční sestup
do jezera s maskou bez skla.
- Odjeda z kanálu v 00.15'. Přijezd hranic ČR, zdižení
snad jen 1 minuta. Návrat do klubovny ráno v 7.30 hod.

gapsal Franta Chroust

4. ORLÍK - 7. - 9. 9. 1984

Tomáš, Franta, Jarda - Iveta, Jirka - Blanka -
Markéta, Mirek - Eva - Petr - Martáš, Martin -
Jitka - Jakub - Lukáš,

Žilva, viditelnost 2 m, noční ponory - pozorování
ryb (hápanou).

NDR - Helen + Katrin See - 20. - 24. 9. 1984

Franta, Tomáš, Mirek, Petr - J. h. J. Budský +
kamardův deník

Žilva, noční sestupy do zatopeného lesa -
pozorování úhořů, cejnů, okounů a raků, sběrů
křemenců (na souši)

Vánoční ponor - Hříměšdice - 24. 12. 1984

Franta, Tomáš, Jarda, Mirek, Marty, Vlasta, Martinák

strojí stromčeku nadu, 31. 12. 84 si už
zopakoval Franta s kamardů.

8/84

1985

5. ORLÍK - 31.5. - 2.6. 1985

Tomáš, Franta, Marty - Jitka - Jakub - Lukáš,
Jarda - Iveta, Mirek - Eva - Petr - Martáš, Bohouš,
Jitka - Blanka - Markéta, Jaromír se ženou a
dětmi, T. Ivanovič se ženou a synem, Martinák,
Z. Dittrich s přáteli

Líma, voda 17°C, viditelnost 3-4 m,
nová harpuna => přestřelená struna, coudoři
dejví, první kapr (továr Jarda)
1.6. půlnoční ponor Franty v Trhovoč, leč
naprostý debakl (přetrhali fumy na harpunu).

PRŮZKUMNÁ CESTA „NOSYS“ DO NDR 21.7.1985

Cestovní kancelář Nosys měla za úkol zajistit
podmínky pro pobyt členů klubu u Helen See,
zejména plavání ve vaně u GST. Přijeli na místo 1100
- 1 hodinu vydržela plavání, 1/2 hod. jídla,
1/2 hodiny se podívala na kanálu a odjela zpět
do SSR. Na její ujištění že je vše v pořádku
jsme vyrazili na dovolenou

NDR HELEN } SEE 28.7.-4.8.1985
KATRIN }

Tomáš, Jarda, Marty - Jitka - Jakub - Lukáš, Sytel -
Eva - Petr - Martáš, Petr - Hana, Jaromír s rodinou,
T. Ivanovič s rodinou

Sobota: příjezd Hřenskem bez problémů
Jož při dojezdu do Interkempu
Neděle: slunce, voda, ponory na kanálu, relaxace
Martinova stráža skřípce, „NERVÍKY“
Pondělí: GIN, proražená nádrž u „BOBRA“ (Jarola)
noční ponor (Mirek, Petr), radostný návrat
do kempu za zpěvu Prodané nevěsty, společenské
hry (vynikající Martyho vystoupení připomínají)
Úterý: káma, ponory na kanálu

pyl h'

Středa: dešť, nákupy ve Frankfurtu
 Čtvrtek: zima, vítr, pronor Mirek - Tomáš (uylonil plavky)
 Pátek: zataženo - odjel Jěži + Tomáš
 Sobota: zataženo, ale deplěji - pronory na kondaču, sbíradní křeminači odjel Jarda + Sysloví (místo nádrže sloužil konystar)
 Ivanovičovi a Bicanovi pokračovali v delší dovolené v NDR.

6. ORLÍK - 6-8. 9. 1985

Tomáš, Jarda, Jirko - Blanka - Markéta, Vence, Marty bez rodiny (v horečkách), Mirek - Eva - Petr - Martaš, Vlasta, Karel Šroter, Jirka a Tomáš, Maříkovi + Sylva, Dittrich s přáteli, Jaromír s přáteli
 teplo, četné pronory (molez plachty, lahve rima a roztrhaných ryb), smažené houby, kuře (5 kg) od Karla v provedení Tomáše Maříka.

1986

CHOLÍN - 18.5.1986

veďduch 27°C, voda 18°C, viditelnost 1,5m (Vltava)
⇒ Franta + Jarda (zkouše jící J. Válek)
⇒ první nositele bronzového odznáku

7. ORLÍK - 14.-16.6.1986

Tomáš, Jarda - Iveta, Jirka - Blanka, Franta
Marty - Jitka - Jakub - Lukáš, Mirek - Eva - Petr - Martáš,
Jurko Mařík - Sylva, Petr Novák - Hana - Miša, Jaromír -
Eva - Katka - Hanička, Standa, Věnda, T. Ivanovič
s rodinou, DREJNAR s dcerou, Dittrich s přáteli,
J. Válek + 2 kamarádi, Standa, nový člen klubu!
Mira Koukal

Vedro - koupání - vysoká voda - bez mola
Zkoušky - Jirka (udělal), Tomáš (nedostal se
na zvěřecný bazén), Ivanovič (třeba nedostal
do konce), Marty (nedostal se na bazén)
Promítání diapozitivů z kluby (J. Válek)
Zastřelené Jeřčí auto (Jirka Vondrák)
Noční promory - pozorování ryb - candát 50cm (Jarda)
páči ryby oloupané Drejnarem.

84/67

HRÍMĚŽDICE

22.6. 1986

Marty - Mirek - Franta - Ulařta

Vlastův veliký den - první skutečný ponor.

NDR - STECHLIN SEE

11.-18.8. 1986

Marty - Jitka - Jakub - Lukáš, Jarda
Mirek - Eva - Petr - Martáš, Jirka - Blanka - Markéta,
Ivanovič s rodinou

Přestože byl odjezd dobře zorganizován, dařilo
už v počátku ze zmatků. Těži, Jarda + Syřel
jeli přes hranice ve Varnsdorfu, protože tunc
s dětmi nakladi ve sluknovském výběžku a cesta
nám proběhla bez problémů. Zato při příjezdu
do Neuglobsowa jsme zastihli uklidňující vondráky
a Ivanoviče. Za první nás čekali podstatně dříve
(dorazili jsme ve 20⁰⁰), za druhé ji dezorientova-
la skutečnost, že na číновci německé celnici
vrátili z hranic Frantu a Jirku. Marko, který
vezl nejen lahve a neoprény, ale i provázek
od německých palápečů, které zajišťil Tomášův
táta u pana Töpfera z NDR.

Neměli jsme tudíž kde spát, o to zlatimco se
naši německý mluvící zástupci Jitka + Syřel vydali
prostopad, pana Töpfera a slabší jedinci se hrbouli
u vozu, oaslo průzkumné trio Blanka - Jarda - já
do temna neznámého litoriska. Ulice brzy jsme
se však upamatovali a neomylně našli útulnou
restauraci, která se pak stala naším celotýdenním
útočištěm.

Spolu s objevem nápoji, bohů Jaga zaubera jsme
s potěšením zjistili, že se hladce domluvíme s obsluhou -

byli to totiž čestí uáni, kteří tam byli na pravi. A tak i když jsme pana Töpfera nenášli, spaly naše děti první noc v její chatce hned u vedle restaurace.

U neděli ráno jsme se nastěhovali do mistního kempu a vydali se na obhlídku jezera. Velké překvapení nám způsobilo jeho mělké dno. Prakticky se kluci zapotápěním (bryle + snorche) museli dopravit asi 100 m od břehu. Nebylo to zas tak těžké, zvlášť když jsme zjistili, že si lze za směrný peníz zapůjčit loďku na celí odpoledne.

Po dohledání pana Töpfera si řice kluci mohli půjčit loďku od místních potápěčů, ale řada pouze jízdy, a tak jsme s díky odmítli.

Odpoledne jsme strávili zběsilým hledáním. Tomáše Ivanoviče, který se sáhl na břehu, odplaval přes jezero a vrátil se. Zdehnaní Martí a Jirka již odpluli hledat na nafukovací matraci a když byli pryč 45 minut, následoval Jiří a Syl na dětském nafukovacím kajaku. Padlorať 10 minut a byl pořád na stejném místě, když se Jirka s Martinem uřídili pěšky po břehu. Přestože jsme Ivanoviče několikrát hledali v kempu, zjevil se najednou mezi námi a téměř hned nynadot, že ho hledáme, když celou dobu spí v stanu.

U pondělí odjeli Vondráčkoví na výlet do Berlína a zbylá společnost strávila celý den u vody. S úterem jsme se přemístili do restaurace, po ní na tanečky a na odvet (asi 2⁰⁰ hod) opět k jezeru.

Uterem ráno nás zastihlo v radostné náladě, a tak jsme poskádali zbylé členy vlny a během dne se statečně přivozovali. Jirka tak evlo'de rekord klubu - během 24 hodin 3x vystupoval. Po pondělí z restaurace jsme se přemístili k svědčenskému jezeru, obvykle nerušili v kempu a za 2 přeroutu pobýli do 3⁰⁰ hod, kdy odpadli i nejrytější jedinci. Uprůběhu noci se k nám hodlalo přidat několik sestra zletilých Helmutů, ale vyřili jsme jim jejich osoby a odslali je spát. Po pondělí došlo k několika "hrdinským činům". Manželi Vondráčkoví odšli se snít v ruce namísto do kempu někam ke hřbitovu. Jirka, kterou chvilu navlela, přerušila kemp po čtyřech a uklidila nemaným Němcům stůl s kempinkovým nádobím a sestra se oděšením rekreanti vrátili odsuýt trosek zpět do stanu, upadl přes jejich stan tápa Jiří a Syl, prodal ji oš k seui a prohmatal usinažícím obličej.

Určitě jen nepravěm se na nás obyvateli kempu ráno divili nevraživě.

Ve středu jsme my (Systovi) museli odjet do ČSSR a

Ivanovičovi se zcela distancovali. (Ano dříve
napomohli fakt, že jsme jim pokopali stolek
rozkem a Marty prosedl jejich kempní korou
šidli) a odjeli k moři.
Zbýlí kádr se vrátil v pořádku do
Prahy v sobotu.

84/81

8. ORLÍK 5.-7. 9. 1986

Tomáš, Jarda, Franta, Jirka - Blanka, Marty -
Jitka - Jakub - Lukáš, Mirek - Eva - Petr - Martoš,
Vlasta - Kuchynka, Jaromír se ženou - Katka - Honka,
Věra, Dieterich - Lída - Sam.

Denní i noční pomory (molez zapalovače)
Houbové a rybí kody
Založení hudební - převážně rytmické skupiny
Marty - tamburina, Jitka - laice, Mirek + Blanka
- rumba soule (jedna hra mýdla), Tomáš +
Eva kytary (jako včady)
Zakopání pramenní lahve s Systorým čajem.

84/81

BEDŘICHOV - 30.12.86 - 2.1.87

Tomáš, Franta, Marty - Jitka, Jirka - Blanka, Kurek - Eva
Jarda - Katka

Tematický zájezd ZO Svazarm Metro
Motto: "Skol!"

V zájmu udržování dobré fyzické kondice i mimo hbité potápěčské sezónu zaměnili vybraní jedinci Svazarmu neopreny a ploutve za útrorky a lyže. Dělo se tak na popud Tomáše a útočištěm se na msto chalupy jeho rodičů v srdeci Jizerských hor - v Bedřichově.

Tušili jsme mnohé, leč nečekali tolik!

Když jsme se ve večerních hodinách 30.12. přemístili z bahnitých nížin do bílých plání nad Liberecem, očekával nás Tomášův táta u dřevěné zájezdy.

"Čekám vás už dobrou hodinu" řekl místo pozdravu a pokynul směrem k cestě, kterou pronáš zájezdi probíhal. "My jedeme s maminkou na lyžích až k chalupě" pokračoval v navození kontaktů s firmu naprosto neznámými osobami. Asi už ve svých 78 letech zažil ledales, a tak ho nýje nepřekvapily pasy s pivem a konisky, jejichž červenavý obsah neudržel nikoho na pochybách.

Na tuto akci se všichni bedlivě připravovali, a tak jsme v následujících 72 hodinách neměli nužorot.

"Připravil jsem pro vás, Tomáši, lokálové trasy" sdělil cestou k chalupě, a jární ruce moji kytaru, a druhé tašku s rumem - "to si zapadíte, sedel jsem nad tím 3 dny."

Stožili jsme (pro nezkušené jisti modnormotivní) zájezdy v mrazivé předání a byli pobídnuti, abychom se šli ohřát.

Tomášova maminka, baculatá stařenka ve sportovkách a norském svetr, nás usadila okolo stolu a rozdala toliře.

"Myslela jsem si, že nebudete mít hladu na vaření, tak jsem vám uvařila guldi" kategoricky oamitla naše zardhání a posadila se poblíž tatínka, který vytáhl mapy, aby nás seznámil s lyžařskými stezkami, které jsme měli upřítiž druh absolvovat. Jejich délka nebyla o mnoho kratší než je pověstná Jizerská padesátka (kterou mimochodem Tomášův táta dosud jede), což méně sportovní zájezdní jedince ne-li odradilo, tedy alespoň uvažovalo.

"Hochrde vám děkujeme, to si tedy opravdu užijeme," loučili jsme se sestarovský, které Jitka s Tomášem odvedli do Liberce, a myslili jsme to upřímně.

Kanadský žertíkabyrazích potápěčů - pečlivě zohlednění přístupové cesty k chalupě porušil nuvsel. Právě podobně i Tomáš jede k chalupě na lyžích.

Učer - jak vlastně jinak - proběhl 20 kulturního
zpěvu a intelektuálních rozhovorů. Občas se někteří
zpřítomnění rozjuchali při předstově přístích sportovních
úkonů na sněhu.

Ať na sebe nudaly dlouho čekát. Jotva jsme rdno
otevřeli oči, hnale nás Tomáš rukompromisně, dobroně.
Jedine Syse, mírně indisponovaný horským ozduchem,
byl vybrán do služby rukavky.
Tomáš neustále dojížděl běhy i pro ty zhoř, kteří je
nejm nevládnili, ale ani na nich nikdy nestáli, což
se mu mělo brzy vymstit.

Uderem 10. hodiny setedy vydala skupina roznorodých
individuů pokorit Jizerské hory.
Na zvolna se probouzející Bedřichor drobně máčlo. Milostná
mlha zalila okolní kopce, a tak jsme nic zleho nezušice,
obešli jako zahřívající kólo akolupw v moaném oblouku.
- "Musíte se držet oíc u sebe" připomněl si Tomáš své
instruktorské zkušenosti z zimních dětských lyžářských
zájezdů - "ty, Blanko, nepřichej ty hůlky tak daleko
od sebe!"

Snažili jsme se. Ze všech sil jsme se snažili, abychom
se na těch podivných dřevěných ploutvích alespoň
udrželi, ale nedarilo se nám. Zolaš Horthy několikrát
upadl a nahoru to nesto. Když jsme míjeli dveře chaba-
lupy, ze kterých se hands škodolibě šklebily Syse, dostal
Horthy mu trpělivost. - "To není máj parketa" proceje
skrz zuby, když se asi po osmé matně protoušel vstát,
setrol se a ke lyžce o vzpomenu batolcích let, došel
po čtyřech do Sylsavy, což kousem dříve.

Nás zbýlých 8 sportorců spíš doopravodovo to ne-
dalo ke startu "Jizerské padavky". Syse's slay silvertro-
ského destě nám zvolna rozdělovaly bundy a rukavice, ale
před námi byla "stopa".

Několik prvních kilometrů to ještě šlo. Nás humor pak
dost zhruba ve stejné chvíli, kdy zmizel obsah Jardovy
placatice. "Tud' to vezmeme po hřebenu dooprava
s dotorae Tomáš sportu lačnímu Frantoni", to je část
volnejší, potom přes les k přehradě... "doznívá to
několik metrů před námi".

Zase jsme vyrazili. Kolm se táhly jin mlhavé obrysy
lesů, mholm stálo nebralo konce, a tak dalších 5 km
bylo jin zoufalým pachtěním bez úniku. Zvolna jsme
klouzali jeden za druhým, neúspěšnost stále narůstala
a s klarou skloněnou k zemi jsme jin sledovali patky
lyží před sebou. Radost z prožděných úkonů miz
kromě Franty už jin Jarda, protože onijho látka
nuyfadala, že by chtěla pokračovat. Když už jsme si
mysleli, že poslední den roku skončí našim posledním
výdechnutím, zastavie náhle Tomáš na konci lva.

- Tak a teď je to do Bedřichova jin kousek, tady jta kouj-
bandlní sjed, na koly by si, Franto, chtěl, tak to můžeš
užít jste dooprava, jsou tam dobří terény... " Ami
Franta kupodivu nchtěl.

Do Bedřichova to bylo skutečně jen kousek, ale „bonolní sjezd“ z mírného, do té míry narušeného svahu, pokračoval zledovatělou cestou, a tak ani vidina brzkého konce nedonutila některé důfalce k vzepětí síl, ty se šňali a doprozili do cholupy cestou přirozenou, přetky bez doletu kolapsu.

Rozradovávat tudíž Martyho a Sysla při návratu z místního buffetu dovolý tušit, jak stránu dobu, kterou my věnovali posilování svalstva.

Po načerpání síle jsme důstojně naložili s posledním večerem roku. Pouze Tomáš se přiotrovil Syslovými šampiony uslaakoty a činnosti v ledovci s námi připil k Novému roku, odešel vyčerpaný spát.

Ostatní jedinci prokázali, že promluvy, které šíří smotlocha, Pilať-Ušák aj. o muchomůrce hlízovní jarní se nezakecají na prarde a ač „šampiony“ posílí pokračovali v jemné zábavě.

Čtvrtá hodina ranní nás našla v odvěrečném triu Mirek - Marty - Eva při zpěvu Prodane nevěsty a nošení nového hitu „Ty já no“.

Na Nový rok se ke sportování nedal od počátečního Tomáše přemluvit ani Franta, který jednak odpoledne s Jardou o kátek odjízdu jedoucí byl přece jen poněkud těžký z ložiska, které jsme nepřetržitě konzumovali.

Ušli jsme si tedy pěšmo, pouze Míra, který opožděně lítoral své nečistoty na věřejší tuze, oslnoval svým stylem na běžkách. Předváděje bruslení z mísl neteď na trati a těžko nás prokem hledal v holech, kam se by let uchýlil, když Franta a spol. odjeli.

Vhodlu bylo účelné. Napřel opadlých silvestrovská výzdoba se znovně pohupovala nad několika ospalými opilci a život dožil obsluhu jeho personálu vřel až naše ušlechtilé jednotky svými četnými objednávkami. Když nás konečně vypatřil jinovatkovou obrostl Sysel, huměli jsme odleto k „špičičce“ před námi noci. Jeho cti buď připsáno, že se nedal zahnán a brzy nás dohnal.

Jedině tak mohlo dojít k následujícímu „drazu“. Z holek jsme se troušili po drojelech a finále přárodu trojic Sysel (opět na běžkách) - Přace je nepokáhná rruce „namítal na dobrou mině rády a rozjel se skopee. Už se šel. Sysel má i tak 1,5 dioptrie. Uprostřed leduprádní pedně se na jednom zjeví Tomáš.

Snad chtěl zavtipkovat, nebo se možná novej domníval, že se mu šel vyhnout. Myslenkové pochody ritického se šla řístou zněmy. Jistě ji jin to, že no's zmrada'm překvapil (a tičestronské ho dopoledne tolik zněmy) zvuk lyžařova pádu a soufaly Tomáš vykřik: "Krev, kde mi krev?" Letmý pohled na jezdorku nebyl porzbudivý. V prapodivném propolepci se siješ šel, Tomáš i běžky a na oslnivém sněhu byly patrné velké tmavé skvrny.

Při bližším prozkoumání situace jsme ovšem klade zjisti, že se po smruvali zbyla Tomášova koťovost 7 korun 80 haléřů a roztrošeno o rokli střetu trojí iluzi krvavého drazu.

Tomáš si tiskl nos a s pořádně pokročilou rcestí do chalupy s ostatními, šel jin o čas minul plůtek u buffetu a jeho zběsilou jídu zastavil ani arajřod školní mládež. Ochotní děti, mistra "upozornověly: "Pane, máte ohnutou hůlku!", lič odpořdi jim bylo obhrablé doporučení.

Večer proběhl dle tradice. Radno jsme vyhodnotili strážty, ale kromě několika skleniček a záchodového prkénka, které bylo v hajelu (míleli, v hajelu) jsme předali užorně uklizenou chaloupku v pořádku jejím pravoplatným majitelům, kteří po obědě na lyžích dorazili z Liberce. 84/An!

Neprakta — Švandrlík
„Podle lyží by to mohl být manžel, ale nerada bych ho kvůli identifikaci tahala ze závěje.“

Přes zimu a hale a studenou vodu probíhal celou zimní sezónu medilmi „výcvik“ na bázínu Na zeleném pruhu.

3.4.87

jsme se poprvé sešli v kompletní sestavě skladního kádru při **Kolaudaci nového Sysliho koupěte v Jinonickéh.** Za účinné pomoci členů 20, kterým tímto děkuji, jsme se šťastně přestěhovali do nového bytu a oslava při jeho otevření prověřila trénink jedinců pro dobu, kterou jsme se neviděli. Důstojný hodový vyvrcholil druhý den po poledni. Teba vyzdorout Tomášovu důvěru ve služby Spojů. Při návratu domů vhodil pilonovou tašku do schránky a nahlédil svou adresu. Zatím ji pošťači nedoručili.

Lhota u St. Boleslavi
25. dubna 1987

Marty, Franta, Mirek, Jaromír, Tomáš, Jirka, Jarda, Věra

První letošní „volná voda“

19. 5. získal Jirka bronzový odznak.
Vondrák

9. Orlík 29. - 31.5.87

AKCE: DEN „D“

Tomáš, Jarda - Iveta - Bob, Marty - Jitka - Jakub - Lukáš,
Mirek - Eva - Petr - Martáš, Jirko - Blanka - Markéta,
Jaromír se ženou - Katka - Honičko, Franta, Věra,
Vlasta - Kuchýňka.

U průběhu května opravovali členové klubu lodi pro prionýrské tábory kunžák (Lysel, Franta, Petr Novák) o Orlík (zbylí aktivní potápěči). Protože nebylo dost materiálu zbylo lepení konojů a LUCEK na Orlíku natento víkend. U pátek brzy propůjčodu zasedli „muži“ ke krátké (2 hodiny) schůzi, na níž před němi předložil Jaromír a probírali možnost

brigády = výdělku na konto klubu - natřít si sloupů na dny kočeror. Finanční podmínky se zdaly výhodné, a tak většina času kluci probírali zájezd do SFRT který si hodlají za ~~unavující~~ utržení přiměřeně zaplatit. A tak jim po skončení schůze nebylo - než se ryče snažit dohnat „holiči“ trojlístek v kulturnosti projektu.

obíhač
boží

kompetitivní

užáci
micele

čímto auto-
motiveho by se
tréinkující
často vyzna-
čují a náhod-
ně.

živí

Trinka

prok

hub-lukar
lečta
kence

prorok
čpro
kunžak
(Norok)
čiv
abylo
čelo
čel na
čkon
čadlu
čtrahle
na nč
čadlu
čmážost
čupre
čy čičane
čpč
ččygnč
ččle
čost

Hudebně-rytmická skupina^{se} rozšířila o hráče
na bicí - Tolcano Jaromíra.

Společenská příprava počínala už včera dodala
na jistotě většině přítomných, a tak šlo i sobotu
práce doslova "od ruky". Díky kooperaci na všech
úsecích byla většina lodí k večeru zolapená a
my to mohli spokojeně oslavit.

Sobotní noc posléze vyvrcholila invází spojeneckých
vojsk v Normandii. Operace "Overlord"
skončila vítězstvím. Statečnost a obětavost se
vyznamenal především generál Martin Ježek, který
vydržel až do konce bitvy porazit vojska a podle
nemenoval na pospas nepříteli.

S hrabostí jsme naslouchali jeho moudrým slozům
při meditačním hodnocení akce: "Na'm už chybí
jen se naučit létat..."

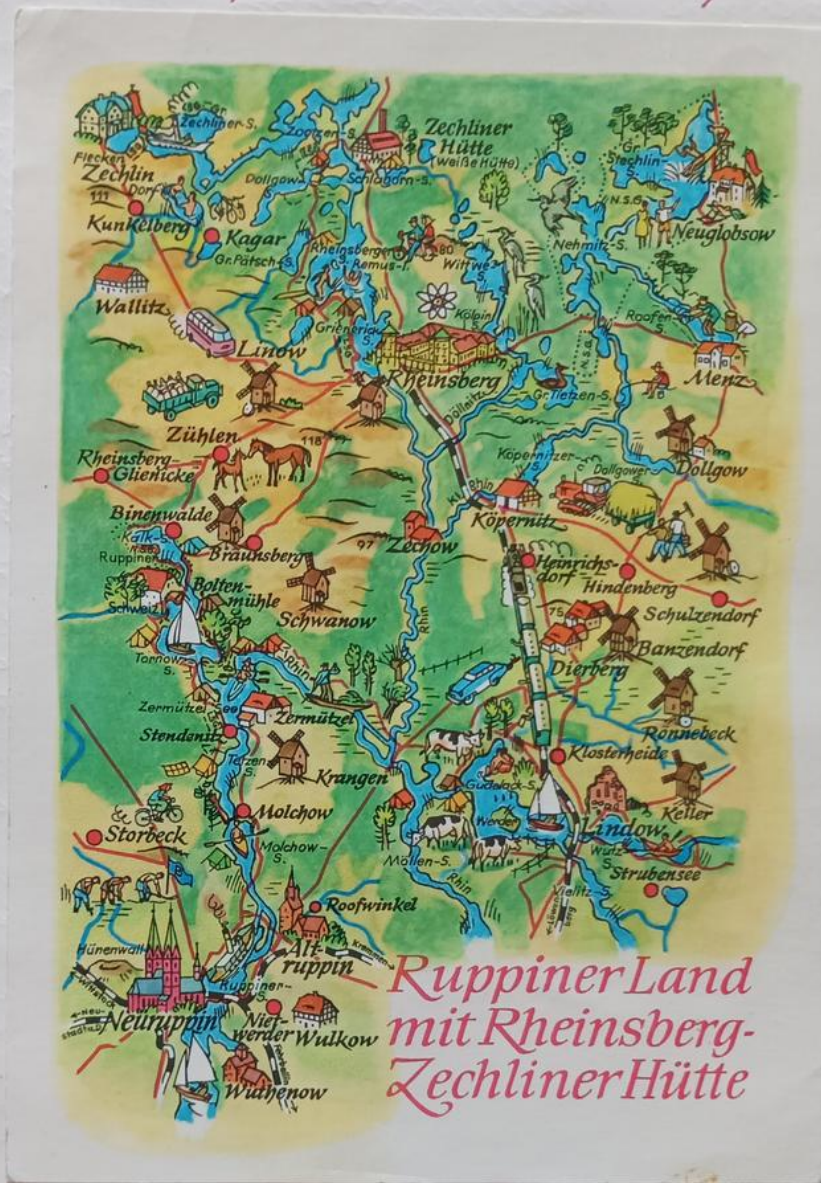

12/8/81

ADR 8. - 16.8. 1987

Gr. Stechlin See, Nehmitz See, etc.

Tomáš -
Franta
Jirka
Blanka
Markéta
Martin
Jitka
Jakub
Lukáš
Mirek
Eva
Petr
Martáš
Vlasta
Kuchyňka
Jaromír
se ženou
Katka
Hanicka

j. h.
Ivan Hara
s rodinou
Mirek Řídký
s Eržíkou
a dcera

Po loňském krachu při převážení lahví a noprání přes hranice, bylo jedním z důvodů za hraniční přechod Hřensko, kde se vždy celou prohlídka o byde podruží dokladu.

Sraz 9⁰⁰ hod jakoby neplohl pro Vondardky, jejichž Jboda 105 se v dosti věm oparu na silnici zjvíl až 10 minut po půl deseti, a tak se stant na dovolenou poměru s dráhl.

Počasi nám vsutku nupřálo. Za Drážďanami sice ustoupila hustá mlha, která nás o Děčína prorázela, ale taždou příchodu přšelo a byla krutá zima.

Příjezd do Neuglobsowu byl spřádán a kontrola roblíbené restauraci přinesla uspokojivé zjištění, že obsluha je opět česká. Letos jsme měli díky Kamardovi Toudorovi to by panu Töpferovi zajištěn freundschaft s protipěči z hudební továrny, ale při korespondenci došlo k malému nedopatření (Martin se domníval, že sobotu je 9.8.), a tak jsme na misi mohli jen konstatovat, že protipěčské soustředění vyprukne až za 24. hodin. Usoudili jsme, že v kempu, kde jsme přespávali loni, to nemůžeme tak špatně a jistě vybalovat stany. Někteří měli stany zapůjčeny od ZV ROH, a tak jsme prožili poučnou hodinu při jejich stavbě. Především Marty odhalil, že se ve stanu nachází naměřené množství dřevky a navíc ještě jeden stan, ale společným úsilím všech nakonec státní velkolepé přístřeší ve správném tvaru i podobě. Byl nevytříděn, neboť složené spacáky a tašky již delší dobu vřelý raráncem mženi.

Počasí nám mělo dát, "kapky" i v příštích dnech. Nedelní dopoledne bylo posmourné, několikrát opět přelo, nálada velice rychle klesala a rozvahňný povrch frída, v kempu k dalšímu pobytu nikde.

Po obědě jsme začali k jízeru, kole se ruketě "státní" Lanofili, ale ani to nám nezvedlo chuť do života. Rány osuduse nanaš jin sypaly. Malý Martáš měl horečku, Kate s Haníčkou byla zima a Jakub, Lukáš a Petr promodrali při pokutu alespoň si zaplávat.

Vlasta, který se i proa rodu s Jaromírem a Syslem si při vynošení vyplnil automatiku a nemohl ji nahmátnout. Chvilí tonul a marně poru šátral (stačil přitom utopit brýle, které už nemal) až mu Jaromír nafoukl veslu a dohrkal na břehu. To vše zaupalo i ortodoxní optimisty a začali jsme se po částech trousit do kempu.

Přestože ruketě jediní znali dost slušně německy a jini a uspoř rozuměli, německí protipěči, kteří nás tou dobou přijeli do kempu hledat, potkali ztrnla dva mirakulozmi tupce a to mě a pana Vrdnu.

Až po pěti minutě debaty se nám rozjasnilo.

- "Entschuldigen Sie, bitte. Wir möchten Sie etwas fragen" obrátil se náš první z nich.
- "Hei, oni něco chtějí" odhalil překvapivě Jirka.
- "Co říkají?" ptala jsem se v naději, že je Jirka na tom s analostí, němečiny lípe než já, ale odpovídání bylo pouhé pokrčení ramen.

Na druhé straně stejně proběhla podobná konverzace.

- "Leider verstehe ich das nicht" řekl ten menší Hamarádovi o směřem k nám mladý Němec, jemuž další dotaz: "Fahren Sie aus Prag?"
- "Jo, z Prahy to jsme přijeli," pochopila jsem já a oba jsme radostně přivokali. Oba Němce to zřejmě probudilo: "Fahren Sie mit Kemmler?"
- "Sleda! To se nedalo spíjet." "Ja, mit Kemmler." rozhodně a důstojně odvětil Jirka a bylo vyhráno. Stačilo pár slov (a Tomáš se naštěstí dobře domluvil) a uvideli jsme, že naše tábor v mírném kempu brzy skončí.
- "Zítřka pro nás po obědi přijdou," instruoval nás Tomáš, "a přemístíme se do jejich rekreačního střediska. Je to asi 10 km od našeho poblíž Menzu."
- "To k tomu teda ne!" pokusil se zabouřit Martý,
- "Jo, stou bouřit a znovu stanit nebudu!" ale to byla jediná nouzová. Všichni už jsme měli pobytu v Neuglobsowě plné zuby. Potvo 5 metrů vysoký táborili též mladiství němečtí koši a jejich hluchost a ohněmilorní hry nám připomínaly filmy o nacistickém Německu.

Večer jsme s 20 bujarých chlapců rozloučili s jízrou a radu všichni vyskákali z stanů dříve před 9 hodinou. Dopoledne jsme opět připomínali 2. polovinu Litopadu, ale vysvětlení se blížilo. Někteří čekali v roztrápení nervozitě tím, že šli na oběd, jiní hledali již střešní stany (včetně Martínova). Syse, který šel s dětmi a Jirkou na oběd, přivodil fíce svým výrokem: "Když jsem někdy kdekdo z louže Martáso (jíz bez teplot), šití je jíz uklád do umývárny a pokračoval: "Martínku, co má to dítě? Já mám i tak těžké dítě!"

Přesně ve 14 hodin dorazili němečtí přátelé, sedlo se do aut a po slabé čtrnácti minutě jízdy po lesích cestou jsme se ocitli ve snu. Mezi borovicemi, oploceno nízkým a řevným plotem, stálo rekreační zařízení, jež nám po předchozím očistě vyrazilo duch. Dostali jsme proutěné stany na suché louce, porostlé jiskřivou protěží a s úžasem jsme se rozhlídali. Rekreační přebývali v srubech, oddělených od nás kouskem lesa, dle od nich byly umývárny s teplou vodou, splachovací WC, ale co nově! Potvo 5 m od našich stanů byl velký přístřešek pro ping pongový stůl, přístřešek natolik prostorný, že se tam vešle náš nafukovací člun (Sylava postel), šimpy

na sazení neoprenů a
v případě dětí i my
všichni.

Klub, se kterým pro nás
pan Töpfer navázal
stýž, měl svou vlastní
základnu u Nehmitz See
a náš pobyt naplánoval
s německou důkladností.
Každý den pro každého
přišel jeden taucher tanzt
jeho místo určení dle
programu, přidal jim
naplněné lahve a byl
jim zela k dispozici.

Taucherů se střídali stejně jako a střídala jezera,
kterých bylo kolem víc než dost. Tak někdy videli
us letadlo, sestřelené za II. světové války a přes 40 let
ležící pod hladinou Wittre-See, jini basli na
Nehmitz nad správkou ryb, a to vše za naprostého
poklidu. Po vynoření předali naši "prázdnoty" lahve
Němcům a starali se pouze o své neopreny (vyjma
vlasty, kterému jim uklízel kuchyňka).

Hromě pravidelných
sportovních výkonů jsme
naučili se u výkonech
kulturní-spoločenských
(či spíše hudební-dra-
matických). V předlu,
kde jsme byli ubytováni
jsme 2 večery posedli
s německým učitelem
a jeho předli. Učitel
byl blespru nadaný
slouk, ovládal několik
jazyků, kulturovaný
správně a bezvadně hrál
na kytaru, ale jeho sbor

byl chabý a na temperament našich členů nestačil.
Zahradili jsme si také menší hudební PRŠÍ. Na jejich
píseň jsme odvětili písní, obohatili jsme kytary lánem
a zároveň "Slavici z Madridu" sdělnými rejch Němci
ale i naše struny. Poté Němci, měli dosty "a Syssel
usoudil, a i naděj houka lod". Nastoupil proto
do svého člunu a vydal se na dalekou plavbu. Boudě
podle mořské rumce, která jej provázela doplul přes
Balt, Severní moře a Atlantický oceán až do Bostonu.

Před odchodem nebrala peníze. Na pátek jsme měli zajištěn oběd v lesní restauraci a poté vyhlídskou jízdu motorovou lodí po jezerech u Rheinstadtu. Před odjezdem na oběd (přesně 11⁰⁰00) nás shromáždil Tomáš:

— Jörg má dnuška narozeniny "sádlil věc", takže by se hodilo mu něco dát. Mlečlivé kytoři a věc kvasu najednou ho probudilo k sušímu oznámení: "Nemá význam mu kupovat flašku nebo něco podobného, a tak si myslím, že mu dáme náš nejlepší klubový nářez a to je svůj, Marty."

Dědek Jörga potěšil víc než jsme čekali. Proklířil si ho celou cestu po jezerech a jeho kolegové uvnitř potyvali hlavami. České nože jsou hoté kvality.

Včera nás v našem ležení navštívil Frank a Gerald, kteří se vybarili chlazenou roakou a lahvi s tajemným obsahem, na jejíž etiketě se svědli nožem sevilu trpasličí. Brzy jsme se seznámili s obsahem obou lahví a Němci na oplátku s naším ginem, rumem a žitnou. Trpasličí "pak přibyl na seznamu německých tekutých lahůdek vedle ginu a všemi uiloraueho Jadravaru. Dědek se vůbec vydařil i když táborák, zprvu podpalovaný břežovou kůrou a smrkovými větvičkami, zavlhl nakonec až tablety černého líhu. Nějak nám ušlo, že celý týden vlastně pršelo, v důsledku čehož bylo dítí mokré.

V sobotu jsme se (dle Tomášova překladače) měli zúčastnit na základu našich prázdných prázdných. Vzhledem k tomu, že ani sobotu pro nás nebylo a linie dané již prvním dnem pobytu a byla nepřijemná zima, probývali se kolem vody pouze záněti "podvodníci". Zbytek se rozpráhl do okolních lesů, které nás nepřestávaly udivovat množstvím nádherných hub a křemenáčů.

A tak se stalo, že se na začátku kládne nejednou
objeví Jörg, z twardburgu vytohl předčasně
ným selatem (dle programu, který Tomáš
špatně přeložil) o nás byla sotva polovina.

Po počátečních rozpacích jsme se u voňaveho
surovokopymko sešli všichni a vyprošťovali se smím
i s přítomným alkoholem.
Z důvěrným spěvem doplněného ochraptění jsme
se rozloučili nejen s novými přáteli, ale i s dovolenou.
A dopřítí dovolené se všichni povinně naučí
německy!

ps/ln

Domaša

21.-29.8.87

Tomaš
Marty - Jitka - Jakub - Lukáš
Mirek - Eva - Petr - Mariáš
Jirka - Blanka - Markéta
Jaromír se ženou - Katka - Hanky
Jarda - Katka
j. h. Ivan Peřt se synem

Na jaře jsme se dozvěděli, že bychom mohli strávit poslední týden v srpnu na Slovensku u přehradní nádrže Domaša, kde DP Metro mělo pro dobu prázdnin Guelkých stání k rekreaci svých zaměstnanců. V podstatě se jednalo o dovolenou s atončenou - malou brigádou - zbouráním a naložením stání do Avie, která je odveze do Prahy.

Protože každý řidič má jiné nároky na podmínky při cestování, rozdělili jsme se na dvě skupiny. První veslovní - my, Vondráčci a Bicanovi, vyrazila od klubovny upříle v 20,30 hod, druhá - Ježci, Čkaloni, v 3⁰⁰ s tím, že odpoledne naloží v Martine Tórndte, který tam hrál kolybal (pohár ROK).

Nakládání v klubovně se neobešlo bez klavírních amatérů (kompresor nakonec cestoval bez rámu, protože se jinak do LADY nevejšel) a le cesta proběhla bez problémů. Úseky: Praha - Brno - Uherský Brod - Trenčín - Žilina jsme prošli rnoei a za úsvitu w náds ohromila krajina kolem Liptovské Mary a krásná Tatry. Prarouhlými serpentínami jsme prokloubili přes Levočské vrchy do Prešova a v 11,30 jsme šťastně byli do kempu.

Zatímco Blanka zodpovědně přebírala funkci hospodáře, my ostatní se rozhlíželi po kempu. První dojem byl šokující. Neuvěřitelně jsme sledovali rozsáhlou stráni,

kteř bylo určeno ke stanování a pro jejíž právní straně se kupily sprouty strubů a chatiček.

Náš první sezóna právě končila, a tak kromě našich stanů bylo polovce roztroušeno jen několik karavanů a 5 stanů, které do neděle zmizely. Zastavení kempu muselo být úplně sezóně dokonale, ale po dobu našeho pobytu se postupně zhoršovalo. Nejprve zavřeli stánek PNS, poté skončilo raní a produkční cvičení (AEROBIC), zavřeli zeleňinu a ke konci naší dovolení dokonce vytažili na břeh šlapadla. Závěr provozu symbolizovalo už jen jediná otevřená restaurace, jejíž personál si přišel statosti s obsluhou nedělal.

V průběhu odpoledne jsme se pomalu zabývali a když dorazila druhá skupina již jsme ji vítali pro starším pro topčeském obyčej - lahví Jadrá Zaubera. Při pojíni kompresoru jsme vyjeli v gerděch správy rekreačního zařízení a za toho Správy boier. Konce jsme mohli denně do 15 hod používat jejich proud.

Kluci už se těšili do vody a nebyli eklamdní. Některá byla plná gigantických ryb, takže bylo načít dívat. Nouze nebyla ani o tajemné výpravy k zatopenému lihoraru, ale ačkoli Tomáš s Mitkem šli po jeho zachovalých schodech do sklepa se přece jen nedvážili.

Naše děti se spřátelily s místními rybáři, kteří jim darovali na polévku hlavu škapra, který vážil asi 10 kg, což Syslovu doposud potlačovanou loveckou vášně podnítilo a všechny další výpravy pod hladinu byly směrordny k jedinému cíli - "uložit velkou rybu!"

Život v kempu byl dost nuditěný. Na nepříteli chutné limonády jsme v restauraci očekávali i 45 minut, protože podnabíly personál neměl nejmenší zájem o zásk, jediná fungující prodejna potravin měla stále užší forment a kromě toho pravidelně projíždět okolo stanů hlídka už v 8, jehož posádka nás denně po 22 hodině upozorňovala na noční klid, i když kromě nás obýly kempu jen 3 stany a 1 karavan.

Dokonce se ohraběmu strážníkovi se u nás podávalo rozvratit naše řady, když nás (Tomáš, Sysla, Martyho a mě) v úterý nad ránem káral, abychom

nehlučeli. Již spícího Jirku to zřetelně nepoletělo
a pro rotnu nám pak dal ponaučení, jak se
má má chovat. Přesvědčil se mu nelíbilo, že
jeme spirali přísloví přísne, fingovali útok
na veřejného činitele a ti se vykřikovali přední,
aby nás odvezl na záchytku do Bratislavy.

Ve středu odjel Jaromír s rodinou na výlet
do Tater a my ostatní si vyjel na houby. Stejně
jako v NDR nás Slovensko nezklamalo. Dle rady
"mlstních" jsme šli hledat "na pastienky" a
útoky předčily naše očekávání. Celý podvečer
se pak kempem linula prorokující vůně smaziny
hříbů a pčenyň bedel.

Některé z nás nepřetřívale rozčilovat laxní přístup
personálu v restauraci, a tak jsme se převdžňovali
samozřejmě. Zpět šli jsme si život dle
šampaňského, dleu grogu a následně se pak
v "Noci neklých návrhů" navzájem hledali pro celou
kempu.

Pálčiví měer byli ve formě noří, rybářů ("určily
prodl na žijící stěh měly Martinem pálené", obetně
svíceky") a tak si naše rozmísané jazyky přišly
na své při ochutnávce nejna důvěřivých okounů
a 50cm dlouhé šiky (Syel).

A v sobotu už nás čekala práce. Nutno jistě
podotknouti, že celý týden pálilo sluníčko,
pouze v pátek byla grandiozím bouřka, po které
se trochu ochladilo.

A tak jsme smířlivě s odjezdem očistili a sbolili
stany, naložili je do auta Dp-H a vydali se na
zpáteční cestu. Tentokrát jsme jeli proskupinově
- Jarda (Kakra, Iva a synem) - my + Ježiš s Tomášem
- Vondráci + Bicanovi - Ale Gusta Fidičů.

Po 2. noční hodině a 699 kilometrech jsme
dorazili do Prahy, aby dom v příštích dnech
načerpali síly ná:

22/2/

3/0

Motto:

Při ohlédnutí zpět
se srdce svírá v němém bolu
a přehlíží pět krásných let
potápění a alkoholu
jež vzpomínky však nerozmění.
Dneska je Orlík jubilejní!

10. ORLÍK
11.-13. 9. 87

Osoby a obsození:

Neptun, bůh moře:
Sekutur, král africký:
Osvětová pracovnice:
Tdn 2 lepší společnosti:
Idma 2 lepší společnosti:
Námořní kapitán:
Rumová vilo:
Smaenávesnická dívka:
Hrádná hurisko:
Lodní lékař:
Pani Bicanová:
Hajil pohřebního ústavu:
Jeho žena:
Zástupce DP METRO:
Opilý tulač:
Lepté děvče:
Velitel PO:
Děti:

a pes Bob

Ing Tomáš Kemmler
Jiří Urdná Vondrák
Blanka Vondráková
gen. Martin Ježek
Jitka Ježková
Miroslav Syseľ Sykora
Eva Sykorová
Jaroslav Crkal
František Chroust
Jaromír Bican
Eva Bicanová
Vlastimil Tichý
Petr Kuchynka
Petr Novák
Miroslav Koukal
Jiří Morík
Václav Seliger j. h.

Iveta - Markéta - Martin,
Jakub - Lukáš - Petr - Martin,
Kotko - Hanička

PROLOG:

Do prasluně zátoky vyjíždí Sysli' auto, bravurně objíždí Tatru 148, která blokuje cestu a pokračuje k bráně řádku. V poslední chvíli najednou zastaví!

- E: Ta brána je suď zaučeno!
- M: To vidím. Ať už jaký Touďšův rhytmus. Tohle se odli' vrtík a bůh, se uos nevídí.
- E: Linci jate skusit otevřít tu závoru!
- T.+M.: Tam je adunk... to nejde (vrať se zpět k autu)
- M: (vystupují z vozu a jde k bráně) Je tu nějak cedule, ať s leguonou jak dormitr.
- P: Tati, vidiš ty řádky skolo?
- M: (Přistupují k ceduli a čtou nadpis)
- E: Přeložit si to? To je německy ne? (vystupují z auta)
- M: Hm... ať mame hledat klič' v okolí podle těch řádků.
- E: Hle, počkej! Vauhle jde Touďš, tak suď uos k tomu něco řekne.
- V: (Přichází a se salibem ním sledují z malou Sysli' rodinu) Čau!
- M: No hazard. Co to má znamenat Touďši?
- V: To si přečti na té čtverci.
- E: Ale tam je to německy. (Obhlíží nendroduť okolí brány)
- V: Taký jele ř, pokud rím, měli naučit první lekci němčiny pro samouky.
- E: Neklau, tu jsem se prostě naučila, ale takhle složitá tam nejsou.
- M: (Stále zírá na ceduli) Tady je dole stormiče některých výrazů. (S obtížemi překládá) Klič' je prod - Ale tohle slovo tady nemí! Hazard vubasto.
- VI.+K: (z malou přichází a slyší zakrytí škodolibou rdaost) Ahoj, ahoj!
- T: To bys toho chtěl, Sysli, moc. Mě ses učít.
- Celá Sysli' rodina se rozptýluje po určeném prostoru, děti zádíhají kamenný Sysli' hrabe v popelnici. E. nabale, jako by jí na klič' nedlešelo, přichází k Vencovi.
- E: Čau Vendo, jak je tu dlouho?
- V: (Zjrně vyrušen ze svého zadumání) Ať hodinu. Jen se řádráj.
- Na horizontě vyjíždí wartburg s osádou Nordk-Mark.

M: To snad není pravda, už hledáme 10 minut.
E: (přemístí se od stěny zpět k ceduli dlouze se
na ni dívá, pak ji opatrně ohrabává). Mám
ho! (hadzdvihuje strčku) Tady je na trdmu!
P.+Ma: Hurá!

T: Ukaž, máš ho? Tak dělej, rychle dovnitř.
Přijíždí Ježův auto a u dolce se objevují šlupkové
škodovka Franty Chrousta. Systém mizí v autě,
aby napětí projeli otevřenou branou, kterou Tomáš
před přijížděním urychleně zamýká.

František (a to je odborník na němčinu) výklad
nápisu dokonale zklamal.

Skupinu shromážděnou před bránou nakonec
zachránila Jitka, která po důkladném prozkou-
mání terénu neomylně zamířila zpět k ceduli.
Touž se ale šelilo, a tak jsme se všichni přesunuli
do jídelny. Ačkoliv tomu znovu připomíná dusek
na zdivu, posádky posledních dvou aut - Jarda
slvetou a Jaromír s rodinou - ignorovaly legendu
a hledání klíče a bránu objely poloucké.

Euforie, která ovládla při setkání všech členů
klubu, vyvrcholila nočním prozářnickým cvičením.
pod odborným dohledem zásluhového vědy.
Sobotní přední dopoledne bylo věnováno odborným
diskuzím a teorii polopřím, neboť ve 14,00 hod měla
vypuknout akce "Lucko 1984".

Bylo nacepých 15 hodin, když vybrání "nejlepší"
protápečí Chroust, Erka, Vondráček (bronzové odznaky)
a Syse (jin neptání zkušební komise proutka přístrojů)
nastoupili k plně protní do zdtoky.

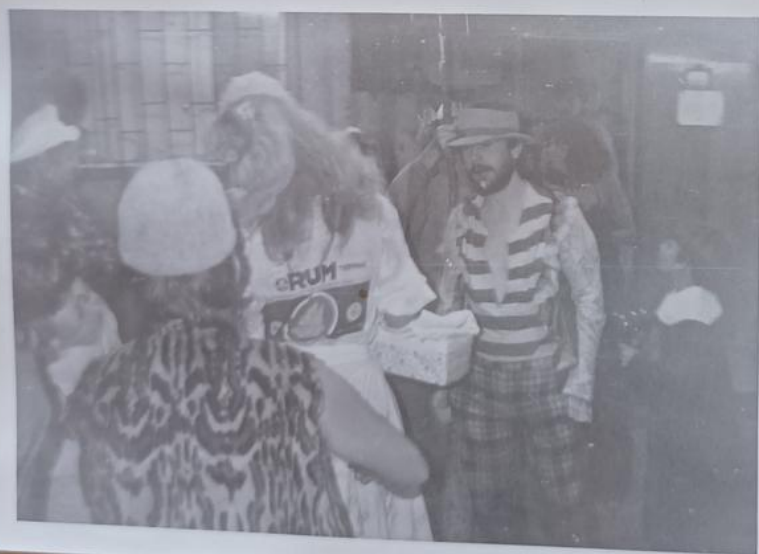
za asistence zbylých členů 2000 plavali nad (předem plastickou látkou) označené místo, kde včernenci šlela na dno, nedbale zalependí loď LUCKA.

Na průběh zachráně akce seisťují nábož. názorů které se nazývají potvrzují i pokřtění, takže ji zde nebude rozvádět. Výsledek: Sysel utopil hodinky, Prim

Sport a LUCKA dále oapročud r ~~do~~ dvou metrové vrstvě botně 35 m pod vodní hladinou, aniž by ji kdo jin zalehlou.

Nesplně akce zaraad důvody k hodnocení, které se protáhlo do večerních hodin. Mezi tím nám přes výběr prosby i hrozby oapje laťe s tím, že musí do zaměstnání. Ještě než se úplně setmělo vykopat pan Vroba před robení ukrytou lahev, Syslova čára. Kupodivu neztratilo nic ze své přívěsné lahodnosti a síly.

A tak přišel večer.

Ve 21,30 hod jsme se sešli u hrnce, Syslova čára a zvedli číše na počest minulých i budoucích "Orlíků".

Skupinová fotografie se bohužel nezachovala, protože Jarda byl ve vyšším stupni letohodnosti a naštěstí roztřátl a zapomněl sejmout kryt z objektivu.

Pak již násle dovalo jidmo překvapení za druhým: Martinova hra na banjo, Jovni kostky cukru v UH dřevo bez pomoci rukou, Jirkova veršovaná zarádání, Jaromirova básně (za výdatní pomoci dcerky Katky) i mé upomínkové lahvíčky, jejichž rozdání se nebes bez sborového zpěvu "Dumové rily".

Večer nabýval naintenzitě. Poslednost tohoto splynutí natušil pouze Jarauir překotný porod a

někteří neukodnění jedinci, kterým musel všude přítomný loďní lékař dodat transfuze. (dle krevní skupiny: Becher-Zubrovka-Barac palinka).

Jak ubývalo noci, ubývalo i akterů a 3. hodinu ranní jsme uřítali tancem a zpěvem již jen v tradičním složení: Tomáš, Ježí, Šýkorovi, Obobocovi o účast Míry Koukala.

Ve 4,30 hod nám Hudba "Míra" upadla a já musel ke kytarě. Tomáš se samozřejmě stal vítězem v kategorii klasičtějších tanců, ale finále Hledu zvládlo Jitka a utančila to s ním na remízu.

Pole jsme se rozhodli, že je nejvhodnější hodina k naloděním obvyklým zvláštní přepřbu Atlantiku, a proto jsme si probudit dříve odpadnutí komarů a vkusným zpěvem agitativní písni "Dejte se kudy do Armady spády". V této době ranní hodinu snová však komunistové pouze sukar. Už to vypadalo, že Sytel bude mít úspěch u Vondráčkovy obytné buňky, protože Blanku představa projízdy lodí vysto-vené do kola, bohužel ji přemohla ležet. Též musím spolitoradím konstatovat, že nás opustili Ježí a odšli spát.

Pouze Tomáš - Sytel a já jsme se tedy ocitli za křemčelého svitání uprostřed přehradní moádrže. Krátce před setou hodinou ranní začalo pod hrozi Orlicka naše trojhlasné Pole s barlow a přimuratu se us do znenárodných let i duri pomalu a krádovala lehounce nostalgii. Noc se zcela naplnila.

Dopoledne se většina přítomných věno- vato likvidaci následků předání ho učera, pouze několik zperných polá- pěců (Franta) se ještě zanořilo. A pak už byl jen čas likvidu a odjezdu. Letos na poslední jsme zahledli v obor, les o zároku.

Ale co je to MLHA prý Tomáš prozradí až na 20. ORLÍKU.

88/81
on

22. září předsedl Tomáš Syslov
utopekni hodičky, které našli při hledání
ztracených věcí pod molem s Jardou (měli
na Orliku sraz vedoucí I. betu tábora)
Neodpustil si „jemnou“ ironii:

Jarda letěl podstatně a Nirolarum Syslov je nymfomanka.

Sysel a Neptun - variace na motivy
starých pohádek H. Ch. Andersen.
senka

Sysel, moře se do hlubin
máhl tam spustit křiv.

Sám byl mořem ^{trnů} a ~~se~~ stal

a dlouho se tak nezasmál.

Pod Neptunovou patronací

odvedli jste Neptunova řádi:

že se měl mořem hluboko smát

co moře málo, Neptun věděl!

© 1987
K

Akce „Natírání sloupů“

Září - říjen 1987

Již na jarním Orliku diskutována vylejšť
výdělečná činnost - natírání sloupů osvětlení
na DEPÚ Raceror - se stala skutečností a v průběhu

těchto dvou měsíců potápěči natřeli 144 sloupů.
Je třeba veřejně poctit Jirku, který odpracoval
přes 90 hodin.
Kromě Jardy (skoro 50 hodin) se zbylí členové
podíleli na práci přibližně stejně.
O využití nabyté hotovosti se stále diskutuje.

Závěrečná celonoční schůze klubu 18.11.1987

Prítomni: ss. Kemmler, Crkal, Chroust, Sýkora,
Ježek, Vondrák, Bican, Tichý
Omluveni: ss. Mařík J., Mařík T., Novák

1. Zpráva o činnosti: přednesl předseda ZO s. Bican
2. Zpráva o hospodaření ZO: s. Chroust - pokladník
3. Návrh usnesení: Za peníze vydané při akci „Sloupý“
 - se zúčastnit zájezdu k Rudému moři
(či jiné hokej) - s. Crkal
 - zakoupit vodotěsnou aparaturu
k pořizování videozáznamů - prodej
těchto filmů Filmovému studiu Baran-
dora CST - s. Vondrák
 - zakoupit společného objektu - s. Sýkora
4. Ekonomický rozbor akce „Sloupý“ - s. Ing. Kemmler
5. Diskuze: hojná
6. Usnesení: Za vydané peníze (snad) se pojede
na dovolenou do NDR.
7. Zdůvěr: Byl velkolepý!

Lhota 4/84

SP/LH

Bedřichov

30.12.87
1.1.1988

Menu:

Předkrmy: Zaječí paštika, chléb
Utopenci, chléb
Huspenina, chléb

Polévky: Ježčí (zkysla)
Drůbeží (ze srdíček)

Hlav. jídla:

Drůbeží játra, chléb
Guláš, chléb
Ovar, hořčice, chléb
Uzené, křen, hořčice, chléb
Párky, hořčice, chléb
Švejžužu (piš jak čteš), veka

Studené pokrmy:

Pečený bůček, okurka, chléb

Cukroví
Ovoce
Jádel
Crakery

Nápojový lístek:

Pivo 10° Smíchov	50	1
Víno bílé Vlašský ryzlink	6	1
Víno červené Morava (domácí)	20	1
Šampaňské Chateau Bzenec	11,25	1
Rum Jindřichův Hradec	4	1
Spišská borovička	1,5	1
Vodka	1,5	1
Fernet stock	0,5	1
Tonik	4	1
Limo - Akropolis	3,5	1
Káva	x	1
Čaj	x	1

Toumš - Helena, Jirka - Blonka, Marty - Jitka,
Mirek - Eva, Jarda, Franta, Jaromír

Motto: „My se slušet střeliví, tak nám bude líto,
že nejsme ožralí...“ Marty 1. 1. 88 23¹⁵ hod.

Konečně jsme se dočkali? Byla za námi
plnokhodná sezóna a poslední slovo, tak jako
loni, mělo společně uvítat Nového roku v Bedřichově.
Bohužel si letos počasí vybralo drah za dešťový
srpen, a tak jsme celý prosinec čekali, zda
napadne sníh. Marně. Tomáš sice opět zamluvil
výběh na lyžařský výcvik pro všechny zúčastněné,
ale (aniž bychom se zajímali) sníh nenapadl ani na horděch,
a tak jsme běželi nedoči v Praze.

Když jsme zaparkovali na rozorané louce před
chaloupkou (Marty mu se též dlouho nedořilo zdolat
bahňatý nájezd) Tomáš s Helenou, Franta a Jarda
se již veselili uvnitř. Slušně jsme zatřásali
na okénko, neboť jsme ruviděli, že do Tomášovy rodice
již odjeli nebo ne. Ale ruka, která se z okénka vysu-
nula patřila panu Jaroslavovi a třímala lakť
jináckého hradeckého hektaru. Sáhutí jsme vstoupili.
První večer proběhl (ostalůe jako oždy, když
se dlouho nevidíme) ale osvědčeně se chodě.
Nejprve mluvili všichni najednou a nikdo nikoho
neposlouchal, přímo úměrně s konzumací mluvilo
stále méně lidí (to ovšem nehameno, že by se snad
nepřivalo), až poslední večer zakončily monology
nejotrlejších filosofů.

Když nás po rdnu místo zasněžené krajiny zdravil
Bedřichov spíše předpání, touha po pohybu se z nás
vuytratila. Lehce jsme potnídoli, mezi tím dorazil
z Prahy Jirka a okolo čtvrté hodiny jsme již byli
na cestě.

Dokud Toudě věděl Kudly jdeme, byla výchozka příjemná a osvěžující (ačkoliv nám byly podzřelé zkratky přes pasky o polomy). Několikrát jsme narazili na turistické zhoaby, kterých jsme ovšem nedbali a chodili raději jinudy. Naskytlo se nám tak příležitost vidět uzavřené muzeum skla a sperku a v průběhu dvou hodin 3x přijít k přehradě, pokaždé z jiné strany. Počasí nám přálo, svítilo sluníčko a byla i dobrá viditelnost. Zaplat Pán Bůh, neboť v případě mlhy bychom bloudili v Jizerských horách dodnes! Po pěti hodinách chůze směr horskému skúdu Toudě se asfaltová silnice, která se táhla lesem, a proto vydal rozkaz k témuž hovorovému výstupu na jakýsi kopec. (Lidajíme to mohl být 500 m do Bedřichova. Po abso loordu převýšení okolo 150 m nadmořské výšky usoudil, že výsune tam, kde by rovn mohl být o hodla hledat jinou cestu. Ale to už jsme měli osuol dosuých rukou zalovili na informacích tabuli a ušli kurz jako jeho východ. Po půl hodině jsme zahledli prom' batri-choobu domky a natínní značením byly proběhly zahněmý stěží - chaloupka, a v ní s prouta jidla a piti, byla na dosah.

Během výchozky "zastavili všichni pokoutu domlou- bání kártyho k Jarce o portiče maricist, rozstulil se a rozhodl se pod mnečně vystoupit z klubu.

Podmínky pak byly prokletu aspalý, nohy bolely a kárty se mhrdly atak jsme si promítali dispozi- vy ze společenství akce. Jau pámský učitel se rozpravit až po 22 hodině a trval do časných raních hodin. Radost nadu přinesla i Vrdnova dobrá nálada. (Napra nás všechny

zuhlíbal a pošli' usoudil, že by šel bydlit se
systlem v lese, kole by měli domeček. Sytel by
se nemel omie štatat jěm konsumovat, co mu
vra'ua zastřelí a předloží). Na 5. ročinu
ranni připadla funclorana, předuo'sta pava
Jaroslava "Zeua po tricitce".

1. 1. 88 byla mlha. Byla mlha nepřijemná,
vlezla. Přesto jsme vyrazili na počeo kroskledu,
protože jsme věděl, že uemí daleko oš se uazpd-
teou' cisti budeme' vracet okolo restaurou, u které
se uduu 10u' tolit li'ilo. Chyba! Protože nuapadl
šmih, nebyla v celém šedničovi jolíná oteřeu
hostroda, a tak jsme se okolo 16. ročinu oratili.
do Chaloupky.

Touho' Marty Jarda a Sytel dostali od Jirky
proclou' a hrani mariatě, a tak se od uat' aietau-
corali. Po vyučetora' u' ošak smi'š litorali, se se
šua'ui neklauaradili. Stačili ly (Blaua, Jitha,
Julia a ja') jsme dokladat, že u'itluo' a' domečko
proštreou' tvoři, žina". Zbyli, nehrajíci, šiluej
proklari zastoupujue' Frantoušek, Urdnou a Jaromí-
rem s'ndui nemohlo uatřit krok, at' aitalo, co
chtělo.

Ve čer byl provoneu' uzeng'm a smi'ahorskou
ašitkou.

Výkon Tomáše a Mirka nelze hodnotit jinak než jako „hrdinský čin“. Závazně poslední večer usoudili, že je škoda ohrožovat osobu na greg o kourci, když hrne na kamnech obsažený minimálně 3 litry erdsu bublající sklenicí a vaří si pro 2 rody která zbyla po usnutí.

Zadalo se udu se nespíne ještě ani 2 hodiny, když nás přišel Tomáš potěšit do společní ložnice:

– Vidím, že se vám dobře líbí a ať vám moc nevadí, že tu za 2 hodiny budou naši! “
Překvapivě bylo 1000. Když jsem se do lkořad neprořadil, pustili ršichu, stejně se nám vše nezdařilo sklidit. Hodní staroucí však shon-
vavě přehlédli neokliše nádobí a v dobrém snění proběhali.

Opět byl zmatečný. Nejprve Marty zjistil, že mu někdo probodl dvě proumatky a když auto opět zproroznil, nemohl zase 1 1/2 hodiny nastartovat SyseL.

Nakonec jsme přece jenom vyjeli spet do Prahy, kde nás čekal normální život a při svacní ochraptěli hlasy nám ještě týden připomínaly přelom mezi roky 1987 a 88.

8/8/87

1988

Limani trénink v bazénu probíhal za střídavé účasti všech členů ZO.

23.1. OSLAVA 66. NAROZENIN SYSLÍHO PA'RU (33+33)

Základní sestava ZO, obohacená o Helenu, Vlastu a Petra, pietně oslavila 33. výročí narození manželů Sykorových a předala jim vkusné dary. Slavnost se protáhla do časných ranních hodin a byla obyvateli domu hodnocena poněkud rozpačitě. Nadále se všechny oslavy budou konat uprostřed klukových lesů, neboť nejlépe vyhovující místo - povít se, bohužel nenachází na území ČSSR.

88/2/1

12. 4. SCHŮZE KLUBU

Zúčastnění: Tomáš, Sysel, Urdra, Marty,
Franta, Jarda, Jaromír, Vlasta,
Ivan, Petr Baran,

Program: - stanovení termínu společné dovolené;
- úkoly důležité pro zajištění akce „Německí potápěči v ČSSR“
- rozdělení klubových odznaků

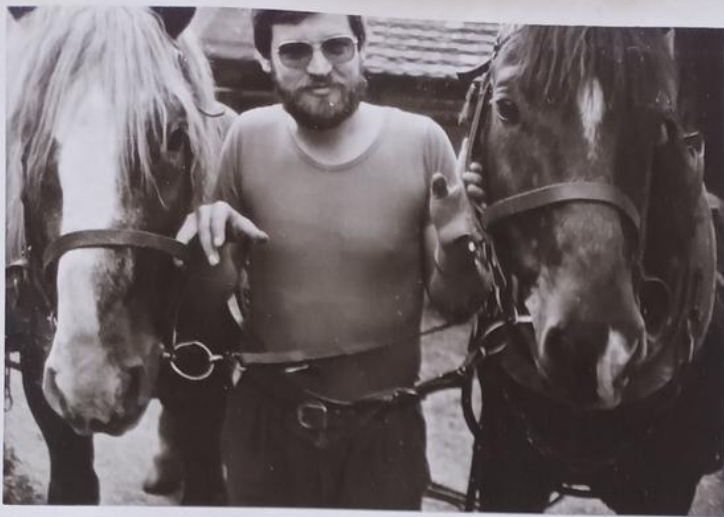
14.-17. 4. FRANTA, TOMÁŠ A SYSEL V NDR

Ubrána trojice členů ZO dohodla podmínky naší rekreace v NDR ve dnech 30. 7. - 7. 8. 88 a vzorně reprezentovala čs. potápěče při pozorování jizak. Na odvěr pobytu si sdělili obou klubů vyměnili odznaky.

29. 4. - 1. 5. OSLOV

Akci zajišťel Vlasta za pomoci svého bratra. Přes malou účast členů ZO (Vlasta, Urdra, Sysel, Ivan, Petr Baran) se vydařila. Potápění probíhalo dílem v Otavě (viditelnost 20 cm) dílem ve Vltavě (viditelnost 1-1,5 m). Bydlení u lesního dělníka Karamby zpestřoval pdr tažných koní (13 a 14 let ♂), které Sysel brněně ovládal. Nový člen ZO Petr Baran zaujal svým nezodpovědným přístupem & šaceří i osobním dokladům. Jirka Urdra, jako vědy, hrdinně bojoval „proti všem“ a to „ohněm a mečem“.

28/2/2

5.5. PŘEVZETÍ NOVÉ KLUBOVNY

Společně s AMK DP Metro převzali potařpěči novou, v pořadí již čtvrtou, klubovnu, tentokrát v areálu DP Autobusy, Kačerov. Doufáme, že nám dlouho vydrží.

31.5. = 5.6. PŘÁTELE Z
GST-GO KK W

II. ORLÍK

- 31.5. Příjezd přátel z NDR, jejich ubytování u To-
maše a Martyho, večere v restauraci Kamýk
na Lhotce.
1. 6. Prohlídka Prahy, společná večere „U labutě“
2. 6. Odjezd z Prahy do Hřiměšdic, poté
na Orlik.
3. 6. Potápění na Orliku
4. 6. Výlet lodí - nezdařilo se
5. 6. odjezd

Zúčastnění hosté:

Thomas Neydert Thomas Janda

Rene Pastor René Pastor

Michael Wille Michael Wille

Uwe Stuge Uwe Stuge

Jörg Hille Jörg Hille

Jürgen Rute Jürgen Rute

Mark Jünker

Thomas Janda

René Pastor

Michael Wille

Uwe Stuge

Karina Glow

Kai Glow

Gerhard Glow

KRISTIN + Karina Biezens

TAUCH CLUB NEHMITZSEE W. „BRUNO LEUSCHNER“ RHEINSBERG V ČSSR

Wir bedanken uns für die erlebnisreichen und angenehmen Stunden,

Kameraden

die unsere Proger Klub-

uns ermöglichten.

Auch das

ausgezeichnete

Essen

bleibt uns

in

Sehr guter

Erinnerung!

Es hat

uns

ausgezeichnet

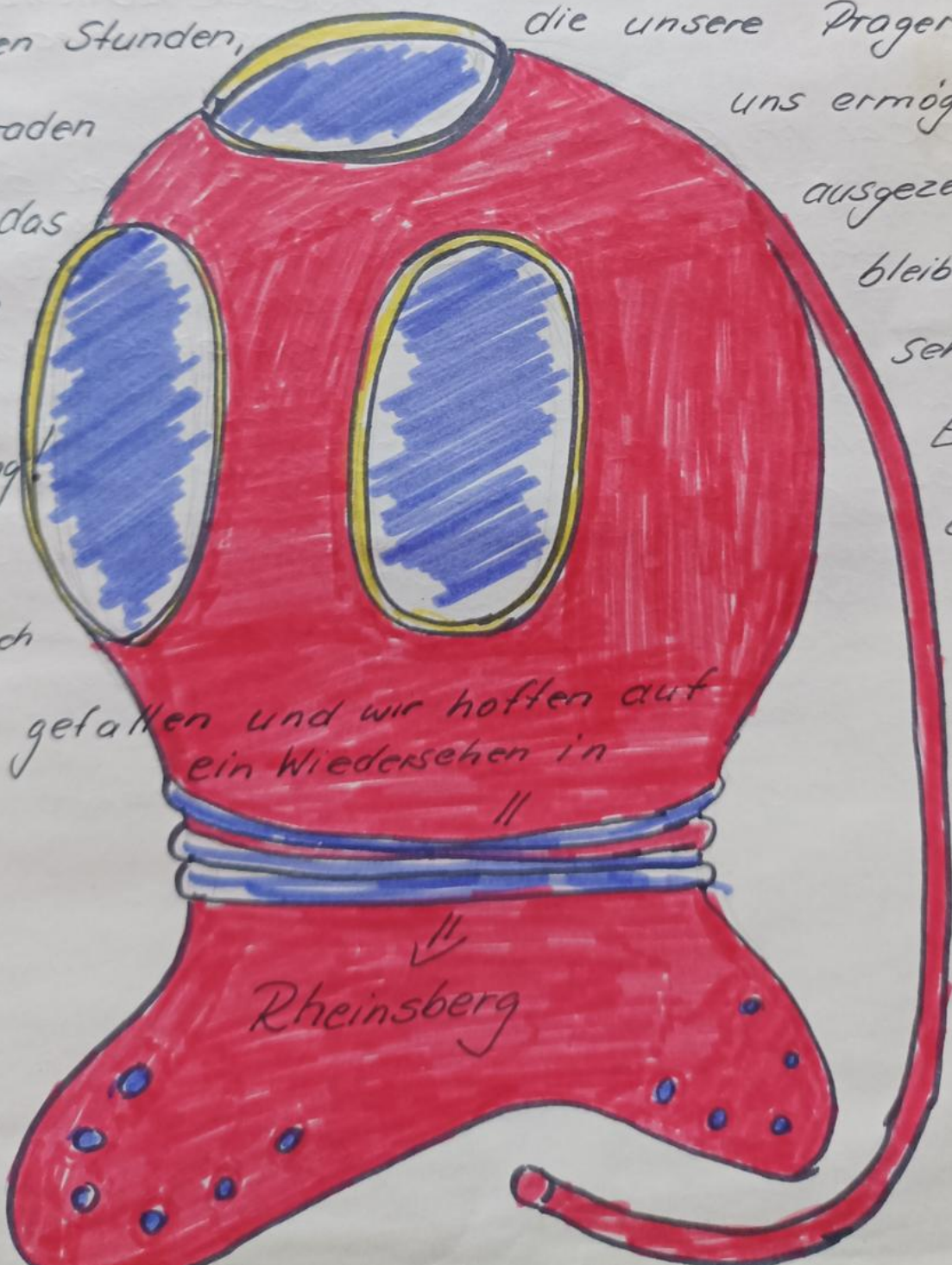
bei Euch

im Orlik-

Lager gefallen und wir hoffen auf
ein Wiedersehen in

//

↓
Rheinsberg

Domáci: Marty - Jitka - Jakub - Lukáš,
Jirka - Blanka - Markétka,
Tomáš, Jarda, Bubueta, Vlasta,
Mirek - Eva - Petr - Martin,
Petr Novák - Jindra, Petr Baran - Věra,
Franta se ženou - Martin - Pavlína,
Jaromír se ženou - Hanička,
Jirka Mařík - Tomáš Mařík, Ivan
Venca

Motto: Být tady ještě tři dny, tak se budeme
muset znovu učit číst a psát...

gen. Jeřábek na úsvitu 5.6.88
po vítězné bitvě na Ypperu

Netradiční příjezd na Orlik ve čtvrtek, který většina
na zúčastněných uvítala jako prodloužení oblíbené-
ho, dvakrát ročně pořádaného víkendů, se usku-
tečnil individuálně, ale již ve 1400 nastoupil personál
do kuchyně k přípravě první večere pro naše zahra-
niční hosty. Šéfkuchař Marty za výdatné pomoci fidelek
Jitky, Blanky a Evy vytvořil typickou guláš s knedlíky,
po nichž německí přátelé tolik praskli. Cvaknutí
chrupů a křikových přiborů o talíře bylo dlouho
jedinou zvukovou kulisou čtvrtečního podvečera,
hosté si dávali přidávat a zalévají chutnou krmí
smíchovskou desítkou, odborně uloženou v jámě
s ledem. Sportovní jedinci se vypravili za roční
pokor, po kterém vypukl bližší seznamovací večer.
Po výměně drobných dárků si Němci vybojovali
"Orlickou ploutev" stejným způsobem, jako my
na 10. výročí Orlicku a poté už se rozproudlá
volná zábava.

Jazykové bariéry rychle padaly, přicházely na pomoc posunky, grimasy i jezdňatlivá německá pokoutová, měl plně ruce práce. Třet desátou hodinou večerní zahájila produkci kadební skupina, podporovaná mladšími členy Tauchclub podrobný. Současně proběhla degustační rošick o jiskočeský break - dance, takže se vyhodil a oboje. Fialová skupina Syse, Tomáš, Marty, Eva a Gert bezmála uskutečnila plátnu & kradli. Ale plátno stálo na úchytech pro vesla & kradli. Ale nemohl najít. Při přípravě "lucky" došlo k několika drobným rekordům - Tomáš přišel o polovinu zubu a Marty udřel rovnou do kůže pomocí Tomáše, který ledabyle zabodnuté do dna v 20.000.

V 7.00 po anglicku zmašel Veneš (jak už to má ve zvyku). Početné dopoledne bylo potlačeno odpovídající karuzelou pouze frekvencí miorademi při příjezdu Jardy Chala. Nápojem večera bylo 30 litrů Sylva čara, jež bylo beze zbytku skončeno. Gertova manželka Martina postupně oštrila většinu našich dětí a jako vlnu, pravděpodobně zútrpnosti, rebot ji šokovaly ceny naší hygie. Jediný potřebný jeji losů roku, Tomáš tvrdě odmítl jako kolí pokury osrou kultivaci a zarytě trval na svém miládu.

Noc byla jasná, obloha plná hvězd. Ularb se karady zapsal do week sraci svým k pití pobízejícím zvoláním „šup, šup“, čemuž radilečně podlehl.

Šobotu uvítali přítomní upláceně rovnou
v krátké dešťové přehánce. Hosté odjezdi
s Frantou na parkoviště, ale Tomášovo informace
o jeho odjezdu byla mylná a tak, zatímco
mladší vyrazili na prohlídku krodu autobusem
rodiny s dětmi se vrátili zpět a zbytek dne
polehávaly naslunce na vyhráté stromě. Domáci
sotím uskutečnili přátelské utkání v volej-
bale, které skvěle finišovala Jitka.

Ficky říce podaly předstíleho večera vyprávění,
ale byla vedta k vědomí s vyhradou, že vyprávě-
ní křuha je 6+2 měsíce, a tak vzhledem k
tomu, že Marty (aby mohl brát nohejbal) simu-
loval migraci, uvařily segedínský guláš s masem
Jejich pracovní úřadí ocenili hosté krásnou
konbomickou a poté se vytrhli k spoušce, neboť
je čekala 700 kilometrů dlouhá cesta zpět.
Po vytržení rds zůstalo 8, který se dosud
nechtělo spát. Nelitovali jsme, neboť jsme
se stali svědky gigantického nácviku akce
Upper.

Naši hosté se s námi rozloučili krátce po osmé
hodině a rdm nezbylo nic jiného než začít
likvidovat následky nálehu obyčejného
pobytu. Ale vše jeanou končí. Takor byl
bez poskvrny těsně po poledni a my naseda-
li do aut. Nechtělo se rdm. Jako ostatně
všaycky.

Zato akce Upper byla zúčastněným připomí-
nkou na celý červen a část července, jako
odstranující příklad chování v přítomnosti
zahraněnické hostů.

38/31

30.7.-6.8.

NDR

Motto: Nezbývá nám nic jiného,
než se uskrovnit a až k nám zase přijedou
oni, koupit každému auto...

Marty 4.8.88

Důčastníci potápěči a jejich příslušenství:

Marty :	Jitka - Jakub - Lukáš	Š 120
Mirek :	Eva - Petr - Martáš	LADA 2102
Tomáš :	Helena - Adam	Š 105
Jirkav :	Blanka - Markéta	Š 105
Franta :	Eva - Martin - Pavlína	Š 105
Jirka M :	Sylva	} Š 120
Tomáš M :		
Vlasta :	Maruš - Gábina - Katka	Š 120
Jaromír :	Eva - Katka - Hanička	DACIA
Ivan :	Lenka - Michalka - Zuzanka	Š 110

Ke kompletnosti shromáždění sešla kromě
4 potápěčů už jen Maříkovic roční kolečka.

Den první : Odjezd

Místo srazu A: Hřensko 9⁰⁰ hod.

Místo srazu B:

Poslední příjezdy většiny vozů jsou
zabyceny Vlastou na filmovou pás
Intertank Freientaufen 12,30 hod.

Místo srazu C:

Nepatrné zpoždění zaviněné dezorien-
tací u Draždanech (nejméně 4 auta zomi-
řila namísto na Berlín na Bautzen jinak).
Restaurace v Menau 16⁰⁰ hod.

Téměř dvě hodiny čekali Ježci, Sysli a Šup-šup rodina než dorazila ženská posádka a přivezla zprávu o tom, že se Ivanovi zadrhel motor. Urdna jej táhne do Rheinsbergu a pro ostatní se stává Frantoušek. Nestavil se a když jsme po dvacáté hodině přijeli do ubikací, už se sabydloval nejen on, ale i Ivan a Urdna. Pokoj, určený k našemu pobytu se nacházel ve dvou, od sebe dost vzdálených blocích, a tak zatímco tesko-bordě poblíž lesa obsadilo "gró" základního kádru, lépe vybavený dům obývaly rodiny s dětmi (mali Ježci, Sysli a Adam jsou spíš považováni za demony), Urdna a Frantoušek s přáteli. Večirek na užitnou noční klub nedaleko od místa ubytování dýchal dobrou náladou. Všichni se domluví, až již s pomocí slovníků či jinými světovými jazyky. Sysli a Jitka se všemi čtyřmi dětmi si na úterý domluví: vylet na Horstově jachtě. Jak se vyplatila máje a Martyho zdrženlivost! Na závěr nás členové TCN 20-kanbi li tím, že platili naši veržerou útratu.

Den druhý : Zabydlování

Podle plánu jsme se nábědvali ve Wald Café a jeli na základnu k Nehmitasse. Lesy, louč tak oplývající bou bami, letos při pomínalý okolí Praty po víkendovém zájezdu cha-tařů. Voda 21°C, pokory bez problémů. Poté, co jsme večer zaplatili večer zase máj, přemístě. jsme se i s členy TCN do společenské místnosti v jednom

štesko-bardku a prošli gemütlicher večer

Den třetí: Wittweese

Sluníčko konečně přišlo. Po obědě u Wald Café nař. Frank odvezl k jezeru, kde se většina potápěčů se-
norila. Voda 21°C, rodiny se slunily a koupaly. Zdálo
dobře si uval pod vodou Martin Chroust. Jeby budoucí
člen klubu? Večerní ponor tamtéž nestal zámoc
(přilís mnoho potápěčů).

Den čtvrtý: Proní jachtari

Neomezovaní stanovenou hodinou oběda jsme
se rozjeli po okolí. Někteří do Berlina (Franta, Tomáš,
Marci), jiní do Neuruppinu. Oproti loňskému roku
si zážitky z výletů vypravěli jen obyvatelé stejných bloků.
Škoda. Jitka, Kirek a jejich 4 děti absolvovali výlet
na jachtě. Ze sobotního rozhovoru jsme vyrozuměli,
že projížďka bude tak na hodinu, ale jakmile Horst-
ova žena Silvie vytáhla z tro banta deseti litrový papi-
růdk s polevkou a koř s nápoji, stuhly rty nejen
závěsněné dvojici, ale i mámě a Marty mu, kteří jsme
je k lodi doprovázeli. Utláhalo se, že výlet bude trvat
nejméně 4 hodiny, a tak i když jsme odjeli za ostatní-
mi do Neuglobsowa na večer (přesně půl pivo-
poldruka, ale zase česká obsluha), celou dobu jsme
přemýšleli jak se ti chudáci budou tak dlouho bavit
německy a litovali je. Urdli se krátce po deváté
spokojení. Na jezeře přestal foukat vítr, a tak Syls
s Horstem opravovali motor, který odmítal naskočit
dětí badlovaly a Jitka se Silvií mayly kádrobi od večera

Den pátý: Grilovací večírek a punč.

Středu ještě někteří využívali k nakupům, jiní k odpočinku. Počasí do noci nestálo. Na Horstovu jachtu byl pozván Tomáš, který novodory svým dvoustoumým řečem o své schopnosti uvést jachtu do pokybu i když je bezvětrá (údajně dokáže ujet 180mm/min), prožil podobnou situaci jako Sysel s Jitkou a osudem umu se dohlásil. Večer nás německí přátelé sokuvali večerem plným vepřových kotlet, které proups připravili na dřevěném uhlí pod okny společenské místnosti. Punč, za nějž nesl odpovědnost Günter, nahrazení pravděpodobně členům TCN „Syslovo čaro“, leč v množství, které bylo předloženo, nebylo možno jeho kvality posoudit. Ukázkám připadě u něm chybely šišky a mateřdouška.

Den šestý: Großen-Zecklinersee a prase

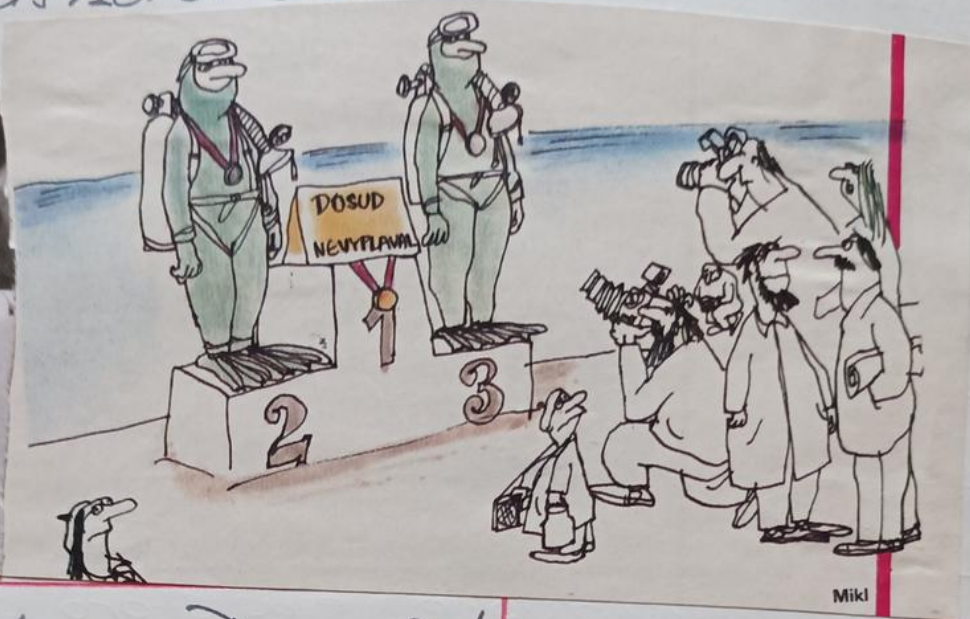
Na oběd do Wald Café se už skoro nikomu nechtělo, ono pořád jíst jenom minutky s hranolkami, není to nejlepší. Kdo lořstvi za kneadličky, myslili si mnozí, ale statečně do sebe nasoukali své rumpsteaky „jotra či uzene kotlety a těšili se na odpoledne. Jak už od lořské víme, spadl do Gr. Zecklinersee za II. světové války americký letoun. U jeho pozůstatků už loni někteří byli a letos si slibovali, že si něco vyloví na památku. Úlovky byly bezesporu zajímavé - Sysel olejové čerpadlo a Mořici (kteří namísto triumfálního příjezdu Horstovou jachtou, přijeli trabantem - opět nefoukal uitr) sluneční brýle obrostlé mušlemi. Údajně ji pilot ztroskotaneho letounu vydal dobrovolně. Navěčer naši hostitelé upekli solidně vypadajícího divokého kance, skřímě jsme se do nočních hodin statečně šišli, zalévajícího pivem, pohotově přivezeným Jitkou, Martinem a Frantouškem.

Den sedmý: Orientační závod na Rehmitzsee

Na oběd ve Wald Café jel jen Jirka v. s rodinou, pryť to byl trapas, měli jsme tam rezervé, ale nikdo jiny už se k dalšímu dražební slunečníku neodhodlal. Zato na zotkladně bylo živo. Orientační závod s kompasem pod vodou vyžkovali mnozí, ale doploval pouze Sysel s časem víc než ostudným, ostatní stěží našli první bóji. Horký favorit Frantoušek z neznámých důvodů poslední bóji vynechal.

Večírek na rozloučenou byl doménou druhého bloku, protože Ježa a Sysli, museli ráno brzy vyrazit na cestu.

Tomáš převzal z rukou předsedy TCN Jörga osvědčení o vykonané potápěčské akci. Vykroutil tak konečně na cestu k získání tříhvězdy CMAS. Na orlíku už smí pod vodu s brýlemi, ploutvemi a snorklem.

Den osmý : Domů!

Po dlouhých diskusích a dorech (poslat Ivanovi neopravitelnou part vlakem - 700 marek nebo nákladním autem - 1.700 marek) se nakonec dohodlo, že se auto poleče. Ušly Jirkov. ko vlek do Rheinsbergu 200 km, takže pokud na každé silnější auto připadne 100 km vlečení, mělo by to dopadnout dobře. Ani největší optimisté nepočítali s takovým průběhem. Zakajoval Marty, ve Vogelsdorfu přepráhl Ivan na Sylu, po dalších 100 km Jaromír, následně Marič. (šup-šup vlak se vlečení zúšlil n. l. vyhnul, neboť kolem náhodou projížděl vůz pražské Batakové služby, který Ivanovi za 150,- složil auto až do garáže). Kromě Jaromíra, který se rozhodl k odvodu s kamionem a zapomněl, že za ním vlaje žlutý vrak, proběhla jízda bez kolí. Důvěrečný amatér uštěřil jen signalizoval, že už toho mají všichni dost. A nejvíce asi Jan, který volant svého maroda nikomu nepůjčil a s jedním okem na silnici, s druhým navoze před sebou projel 400 km z Rheinsbergu až do Ústí n. Labem.

88/89

16.-18. 9.
12. ORLIK

Tomáš - Franta - Jarda + Bob - Bohouš
Jirka - Blanka - Markétka
Marty - Jitka - Jakub - Lukáš
Mirek - Eva - Petr - Martik
Petr - Věra - Ivan, Jirka M., Věra
Jaromír se ženou, Katka - Hanička
J. Udlek + 2 kamarádi

a

Frank & Geraldine
& Tauch Club Nehmitzsee

Wir danken unseren Prager Tauchkameraden
für die ergebnisreichen Tage in Prag und
am Orlik. Wir werden diese Tage in guter
Erinnerung behalten.

Frank & Geraldine
Gesamt-Gesellschaft

Naši hosté z NDR dorazili do Prahy v úterý,
ale na rozdíl od jarní výpravy, stačil k zajištění
jejich spokojeného pobytu na našem území
Tomášův přibytí a občasné Frantůvova péče.
Hosté si hlavní město prohlédli sami a potřebo-
vali dopravní pouze k potápění na Barboře
(Franta a Jirka v.) a v Hřímědicích (Franta).
V pátek jsme se všichni sjeli na Orliku a sna-
děmi očekávali průběh víkendu. V podzimním
sykrovém večeru nás vítala Blanka (jela už
rdno, aby na nás nic nebylo) s plnou kuchyní
nřibů, čímž byla činnost nepotápěčů se otob
motivována po oba dny. Neurotici vyrazili
ještě v radekazejícím soumraku, aby se přesvěd-
čili, že se skutečně vlese po koubák šlape,
ostatní nechal své uděle na ráno.

Večer proběhl vliďně. Frank i Gerald zapad-
li do společnosti, jako by ani nemluví jiným jo-
zykem. Všichni jsme sledli diapozitivy, které
s sebou přivezl J. ralek, jehož přítomnost na Orliku
tentó víkend měla své opodstatnění.

Franta, Mirek, Jarda a oba Jirkové absolvovali
školení na obsluhu kompresoru STAR II, které jim
J. Válek potvrdil v průběhu potápění, čímž konečně
legalizoval několikaleťtou činnost výše zmíněných.
Za neustálého přílivu nových kub probíhalo edo' so-
bota. Odpoledne se zanořil Franta s hosty a nově
pak všichni přítomní potápěči kromě Tomáše, který
od 14⁰⁰ seděl u rožně a pekl slatý křeb soboty (prave
Bylo by nespravedlivé hledat na pečince chyby (např.
příliš glutasolu) - maso bylo dokonale a konzumoválo
se beze zbytku. Schromením lze jen konstatovat, že
travost našeho klubu je tak velká, že kromě prasete
zmizela v útrodech členů i hostů léz stovky smažky
a padesátka plněných bedel, aniž by si kolo stěžoval
na nevolnost z přejedení.

Veškerá rada opustila hradiště po 22. hodině, tedy
ještě pár minut před tím, než se zvlhla Orlické
překroky vyhnoucí se s Frankem, smutni, že se
mohli věnovat pouze neagresivnímu podvodní-
mu sportu. Fauna, která přešla jed, který jo-
ato mohl skončit daleko hůř. Podle správy jiných
potápěčů je dno pokryto nasuklými mrtvolkami.

Pozdě večer Tomáš uspořádal pro německé přete-
le i nové členy klubu klavírní ušlakovací cukru
(tentokrát z karoje, neboť šápek byl bezpečně uza-
věřen v dílně buňce, odkud jsme neměli klíč).
J. Válek tuto exhibici odmítl, protože byl poslán spát.
Večer se odehrál v jídelně nad Sylouým dorem,
při milých rozhovorech a popíchnutích z předních
kterých se Gerald zúčastnil až do kuropění.

Uradili luxovaly v lese
poslední kouby už jen
dětí. Bohouš s Jirkou M.
se šli zanořit, ostatní hod-
notili ponory i večerní posezení.
Oajžděli jsme netradičně
v koloně pokračovali tak
až k motoristům Haldu, kde
vartovala silniční židka VB.
Protože bestie nechtěly pro-
vodit, ale po potápěčích
vybrala si k kontrole zrovna
Tomášovo auto.

(Je by proroků pytel supitými
lakverni ližně loženy na zadním sedadle?)

Tomáš nafoukl balóněk a trubíčka zazářila něžnou
brádlou zelení. Pro příslušníky byla tato barva
porážecím a další tímností. Tomáš byl ještě ochoten
k oděru krve, zatímco ostatní řidiči najíždě pří-
použeli, že tato situace mohla potkat kterékoliv
z nich. Kolona se rychle rozešla na dvojice a
se snahou být menší a pokud možno zcela neviditel-
ní. Jsme vystartovali k Praze. Pouze Jirka t. zůstal
u Tomova „žlutáka“, aby je spolu s propuštěnými ma-
jitelem dopravil před libušský panáček.

Společně s vědomí vedlo všechna kola ke klubovně, až do-
se o uložení kompresoru většinou nikdo nedbal. Důvod
nerozdílnou, společnou jsme předtím trošku v šoku
uklidili všechna materiálu.

Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, víme jen to, že snad kla-
dina alkoholu v Tomášově krvi nestála a k němu a
naše silnice o nejlepších řidičích v střední Evropě nadlouho
nepřijdou.

14.-16. 10. DOKSY

Vzkladem k důvěře v mírumilovnost a vychovanost členů klubu, kterou akovají Ježci, oslavě sdkladní kádr Jitčiny, Heleniny, Tomášovy a Frantovy narozeniny v Ježcím sídle v Doksech. Slavnost proběhla ve všech sdleech z mírně nehoobjektu a pasivní účasti veřejnosti (pan Sluňáček) a napomohla k dalšímu prohloubení vzájemných vztahů.

24.12. ŠTĚDRÝ DEN

prožili: Franta, Jarda C., Syseľ, Tomáš
a pan Urdra v Hřímědicích přístro-
jemi vánočního stromku (ozdobu umělec-
ky studoval Tomáš), kterýto symbol
světla pohody a míru byl instalován
poblíž kosoře se vzpomínkou na rozsoh-
lou členskou základnu klubu.

Frohe Weihnacht, einen nicht zu
nassen Rutsch ins Neue Jahr und
ein gesundes, erfolgreiches und
tauchaktives 1989 wünscht seinen
Tauchkameraden und Freunden

der
Tauch Club Nehmitz
Rheinsberg

88/89

1989

Nový rok zabýjeli si. I. Petr Baran, Ivan Hlasek, Míra Koutkal a Karel Čarda úspěšnou ústní zkouškou z teorie „školy přístrojového polapění!“ Zda dokončí i praktickou část, ukáže čas. Přijíme ji s štěstím a vytrvalostí.

27. 1. ZIMNÍ SLAVNOST V JINONICÍCH
s ohňostrojem, hudbou a občerstvením
proběhla, stejně jako minulý rok, úspěšně.

6.2. SCHŮZE KLUBU

Konána v DEPU KAČEROV, 36. kolej, vagon
Zvoleno nové předsednictvo ve složení:

předseda: Jirka Vondrák

místopředseda: Martin Ježek

hospodář: Franta Chroust (velmi se osvědčil
v předchozím období)

revizor: Jarda Črkal

Navržen plán činnosti pro rok 1989, který nový předst
operativně rozmnožil a do třídní rozdál členům.

16.-19.2. EISTAUCHEN 89

pořádané přáteli z GST Tauch Club Nehmitzsee na
Wittwesee spojené s masopustními slavnostmi v Rheins-
bergu se zúčastnili Franta, Syrel a Jirka Hafič.
Potápění při 8°C naštěstí nikdo neomrzl, reprezen-
tace při společenském večeru byla na vynikající úrovni
a přátelé z TCN jako vždy obětavě pohostili.

89/2

TCN

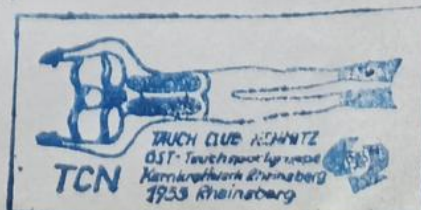
EISTAUCHEN 1989

ORT Rheinberg / Wiltwe-See

AM 18.2.1989

UHRZEIT 9.00 Uhr

0000 KILOMETR

odstrojení vánočního stromku

Jirka Vondrák, Franta Okroust, Mirek Šikora,
Jarda Crkal, Petr Barab

Voda 5°C, vzduch 11°C

18.-19.3. MEZI JEZY

Franta a Jirka, vzduch 18°C
voda 7°C

8.4. HRÍMĚŽDICE - TRÉNINK

Juan, Karel, Mirek K. - před „přístrojovkou“
Mirek S., Bohouš - před „bronzděkem“
Jarda C., Franta - jako odborný dozor
Voda 7°C, vzduch 19°C

15.-16.4. ORLÍK - ZKOUŠKY

Praktickými zkouškami úspěšně zdolali ŠPP
Juan Hasa, Míra Koukal a Karel Carola.

Vzhledem k poruše na IFĚ začala sdělovat část zkoušek až v předních odpoledních hodinách. Navíc nepřálo počasí, a tak po osmiho-
dinové jízdě z Prahy na Orlík připomínala
většina přítomných spíš výpravu za poldrmi
krůž než milovníky podvodního sportu. Neodpo-
sobotu vystřídala slunná neděle, i tu jak už to
v dubnu bývá. Instruktor I. třídy J. Vallek
prokázal velké pochopení pro členy našeho klubu,
kdo se se zkouškami nemohl účastnit Petr Baran
(zdravotní důvody) a řada dalších, kteří ŠPP vzdali
odřev.

89/84

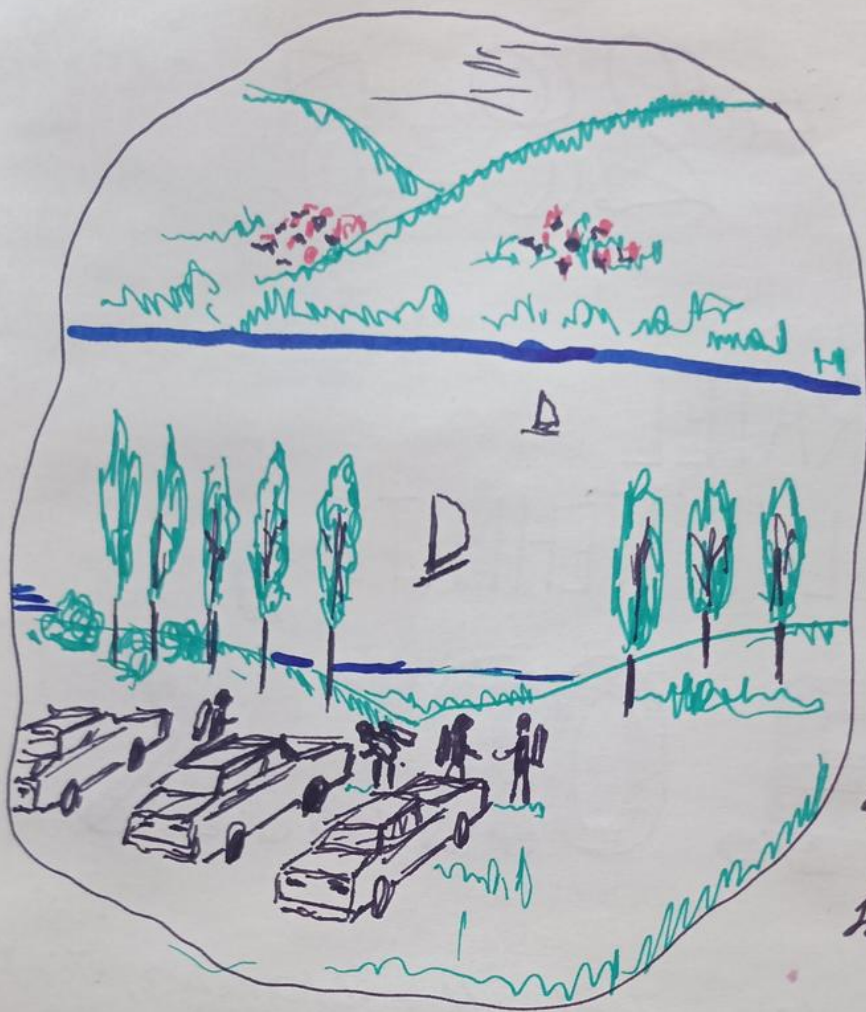
23. - 28.5.

NAVŠTĚVA PŘÁTEL
Z TAUCH CLUB NEHMITZ

13. ORLÍK

Franta - Martin, Jirka U. + Blanka, Jirka M.
Tomáš M., Mirek - Eva - Petr - Martin,
Marty - Jitka - Jakub - Lukáš, Ivan, Míra
Koukal - Radka - Martineke, Pavel Haas,
Tomáš K. - Helena - Soňa - Adam,
Ulasta - Gabina

Frank = Moppi
Uwe Reichard
Gerald Busch
Jürgen
Michael - Andrea - Benjamin
Heiko - Silvio - Georg Friedrich
Christoph

1. Station: Barbara

Unter Wasser eine
herrliche Sicht (wgar
einige Fische zeigten
sich) und über
Wasser der erste
Innenbrand!

2. Station: Bei Freunden

frühe fastfreundschaft
machte uns Frey
wieder zu einem
Edebnis!

3. Station:

„Schimnidschidee“

Hier haben wir
mit ausgefallener
Technik, und
einige versuchten
sich als Floen-
flieger.

4. Station: Odik

Im schöner Natur, wo
nagar hier auf der
Erde stromt und die
halden lands regt,
klagen in frolicher
Lunde die Tage viel
zu schnell ab.

Herlichen Dank - und

Auf - Wiedersehen in Rheinsberg!

Q

23. 5. Přijezd Franka, Uwe, Gerald a Chris
~~z Německa~~ - potpítí na Barboře
 s užitím výborem z Metro (Franta,
 Jarda). Ubytování v Tomově bytě.
 Posezení na "Kamýku" (Marty, Jitka,
 Vlasta a Mirek).
24. 5. Přijezd Jürgen. Ubytování u Jirky M.
 Večer u Fleků - Jirka M.
25. 5. Přijezd Heika a Michaela s rodinami.
 Ubytování u Syslů. Volný večer
26. 5. Hromadný odjezd německých přátel
 s Frantou, Jirkou a Tomášem M. do
 Hřimědic. Večer již na Orlíku.

Smolná trždětka, označující letošní jarní
 Orlík přinesl s sebou již od začátku drobné
 problémy. Osvědčený vozač Sysel měl zrov-
 na rozbité auto, Petr Nordk se nezúčastnil,
 a tak všichni tři přivezli na vozečku Vlasta. Pří-
 rodně mu měl pomoci Kuchyňka, ale - další
 smůla, u potoku zranil a Vlasta si s kektol-
 macku musel poradit sám. Elektrikři, opra-
 vující vedení na Orlíku nám připravili další
 nemilou skutečnost - teplá voda měla zapojit,
 a tak se počaly probyť musely hřát hrnce na
 kamnech. Co nám převáživě přálo bylo počasí

Přes vědecky kastroky, ale již v 16 hod.
v kuchyni nastoupil ložský personál, aby hos-
tům přichystal večeři. Přátelé k tomu si libo-
vali a chodili si pro příločky, přestože se podle
Tomáše L. ptáčci španělské údajně nedali
požít. Jsem někdo rád holky - jiný radoky.
Druhá chod - vutty na pivo - chutnal každému.
Fický se v průběhu večera změnil v myčky
blého a černého nádobí a v jídelně se rozprou-
dila umírněná zábava.

Sobotní ráno škrzulo sluncem. Postupně se
pod vodou vystřídali všichni přítomní potápě-
či a ačkoli voda kvetla - měli se na co dívat.
Fenolovi candoti, štiky, kapři a okouni defilo-
vali před potápěčskými brýlemi místních i
hostů a dokazovali tak, že orlická voda kore
šije. (Zažutky a podzimní byly příliš kruté.)
Odpoledne Heiko a Michael s rodinami odjeli
na prohlídku Orlicku. To už se také mezi roš
určili Jirka V. s Blankou a Vlasta s Bábinkou,
kteří navštívili Písek. Ačkoli se počasí
stále zlepšovalo, byl pomalý ústup k přípravě
večeře. Brambory, uzené maso a zeli přišly
v hod každému a poté, co se většina políci
„dorasili“ topinkami a z vody vrátili natní
potápěči, zasedlo se v jídelně u děbáků.
Hosté, kteří nebyli u nás na II. Orlicku si uylonili
kostku cukru → ploutvičku, diskutovali se hojně
v mnoha jazycích a o „dvanáctku“ Měry koukalo
obohaceno kapela zahrála krst oblíbených
melodií.

Neděle už byla spíš na úklid. Smůla se
kds držela dál - došla studená voda a
museli jsme ji konit od studenky. V 9⁰⁰
odjeli Heiko a Michael s rodinami, před
polednem Ježci a pak už se pomalu trau-
li ostatní. Snad se našim přátelům užs
líbilo.

89/2

15. - 18. 6.

Rheinsberg NDR

Vlasta - Juan - Mirek
Franta - Jirka M. - Tomáš M.
Pavel + hosté Jaromír a Zdeněk

Odjezd z ČSSR ve 23,30 hod., noční přesun
proběhl bez problémů a ráno už v Rheinsbergu
vítali naše potápěče Frank s Martinou Uexens.
Po ubytování v již známých ubytovacích následoval
oběd a odjezd na Wittwese. Zde veliké překva-
pení, neboť i německá jezera dokážou být nepří-
hledná (Sýseorjistory: kebyť rybařské síť, nevideli
bychom ani ploutě). V 19.00 večere a poté opět
přesun na noční pronor (Jaromír, Zdeněk,
Vlasta, Pavel - tři ceryb).

Upátek ráno měli naši potápěči osobní volno, ale vzhledem k pozdnímu probuzení jim na dovolenou Neuruppinu zbyla pouhá hodina. Po obědi ve Waldcafé (citelně se pohorsili a zdražili) odjeli všichni na Nehmitzsee. Spatná viditelnost, Ulasta sice uval kameru, ale opět nic nenatočil, Sysel vykoušel novou techniku orientáčního potápění, opět neoslnil, ostatní ale vlastního gusta. Večer hostovala skupina německých přátel s pečlivým selátkem, bramborovým salátkem a grilovanými korbanátky a večer při prvu, chutné koralce a tanečnicku u magnetofonu utekl jako voda.

V sobotu ráno se vydali všichni na výlet po Rhinu na 4 člunech a jednom kajaku, což je oblíbená odbova německých kamarádů. Na každý člun připadne 1 bas a prva a limonády, lakr koralčky a tři pídla. Účelem plavby jsou urputné boje opádla a koralčky, při kicku je prakticky dovoleno vše. Úvodním „extrém“ zaujal Sysel, již kamsi do lodí vstoupil a přičky. Po zdolání dvou jezu byla zastávka k obědi, již přesnou hodinu servirovali Němci z přístáveného trabanta. Po konzumaci chutného jídla se doplnil star bas s pivem a jízda se nově pokračovala. V odpalu boje mezi utrpěli četná zranění a újmzy (Frank modřinu na telehře, Ulasta polema děký prst na nose, Ivan několik šrámů, Sysel

natržené ucho atd.) Jirka M. upustil
lahvu kořalky do vody a uve tamtéž své
dioptrické brýle.

Zdvěřečné hodnocení akce bylo v Gertově
bytě. Na večerí už naši amožek potopili
stěží doleli a statečně strestali několik
lahvi lahodných moků.

Ráno už jen zbývalo rozloučení a odjezd
domů. Ulasta se při předjíždění trabantů
dostal dorazil a daleko za ním zůstávaly
i takové vozy jako AUDI 80 či MERCEDES 190

Spokojenost našich bezná mezí, zájezdi
hodnocen jako "špičkový" a německý
přátelům máme zase co vracet!

89/1/1

15.-17.9.

ORLÍK-TECHNICKÉ PŘÍPRAVY

Franta, Jirka V., Mirek, Tomáš K., Bokouš
J. Vallek + přátelé

Úkol: Vybudování pláze k tréninkům
a zkouškám na ŠPPa BO.

Víkend, původně určený ke konání 14. ORLÍKU, byl využit k technickým přípravám na Bronzový odznak. Díky plavání a potápění v nádrži, který pro přemnožení řas platil od 24.8. byl naštěstí 12.9. zrušen, a tak když německí přátelé nemohli v tomto termínu přijet, mohli naši členové alespoň připravit podmínky pro konání zkoušek na BO. Zatoka, která v době zákazu potápění připomínala obrovskou bažinu, už vypadala normálně a práce šla dobře od ruky. Po technické stránce ji tedy vši připraveno!

Z Á P I S

z přezkoušení na Bronzový odznak předaného MŠRPBV Praha ve dnech
30. 9. a 1. 10. 1989 na Orlíku

Pořádající organizace: 235. ZO Svazarmu DP-Metro

Místo konání: LPT DP-Metro

Složení komise: předseda MUDr. Arnošt Růžička
člen komise za
lék. radu MUDr. Trnka V.
vedoucí instruk-
tor Dr. Válek Jiří

Zdravotnické zabezpečení: OÚNZ Příbram

Technické zabezpečení: členové 235. ZO
vedoucí - Jiří Wondrák

Mobilní dekompresní komora PK 2 s obsluhou zajištěna 301. ZO Sva-
zarmu Praha 3

Průběh zkoušek

Z přihlášených 32 se ke zkouškám dostavilo 13:

Pyrochta	301. ZO	Sýkora	235. ZO
Jurásek	149.	Barták	1107.
Němcová	209.	Pšenička	617.
Lovanda	407.	Vlachová	407.
Vlachová D.	301.	Růžička	617.
Ernec	406.	Němec	209.
Mařík	235.		

Testovou část zkoušek složili všichni přítomní, poté bylo v přezkou-
šení pokračováno formou dekompres. příkladů. Tuto část zkoušek
složili: Pyrochta, Pšenička, Němcová, Němec, Sýkora, Barták
Ústní přezkoušení splnili: Němcová, Barták, Němec, Sýkora
Praktickou část přezkoušení splnili: Němcová, Němec, Barták

Vyhodnocení průběhu přezkoušení:

Technické zabezpečení: proběhlo bez závad, nutno ocenit výborné za-
bezpečení a péči základní organizace

Zdravotnické zabezpečení: bez problémů, poskytnuto v plném požadovaném
rozsahu

Komise se pozastavila nad počtem přihlášených frekventantů, kteří se
bez řádného omluvení nedostavili. Doporučuje řešení vhodným způsobem.
Z frekventantů, kteří se dostavili k přezkoušení byla konstatována
rozdílná úroveň znalostí a závažné nedostatky se projeví v použití
dekompresních tabulek. Doporučujeme, aby ZO v působnosti Prahy
se této problematice více věnovaly. Upozorňujeme Měradu Prahy, pokud
by se dostavil přihlášený počet frekventantů, nebylo by možno zajis-
tit praktickou část přezkoušení pro absolutní nedostatek instruktorů
do vody.

Orlík, 1. 10. 1989

podpsání Jiří Válek instruktor potáp.
Arnošt Růžička " "

Novopečtí nositelé BO - Barták, Němec, Němcová

Vedoucí instruktor
Jiří Václav

31
INSTRUKTORPOTÁPĚNÍ
SVAZARMU I. TŘÍDY

ORLÍK dne 1. 10. 1989

Průběh akce
Dušan Čížek

30.9. = 1.10 ORLÍK

Zkoušky BO

Vzduch 16°C, voda 15°C

Orlická přehrada, potažmo tábor DPM se staly svědky potapečských zkoušek BO. Poté co 14. 20. svačarmu odmítla badatě tuto akci považovat, chopili se příležitosti členové naší 20. 14 frekvenciantů, 3 členové skuteční komise a realizační tým tedy zaplnili bez abytku zítoku a pak už se jim zdálo a prověřovali. Naši adepti BO - J. Marek a Mirek se bohužel do řad nositelů nezapisali, ale nekladem k přísnošti komise to není žádná ostuda. Pouze 2 muži a jedna žena prošli všemi předepsanými testy a praktickou částí vítězně. Jejich společenost a chvilu zkusební komise byla odměnou Frantovi, Jirkovi s Bláškou, Tomášovi, Vlastovi a Jardaovi s Kateřinou, která se lou akci organizovali a měli s ní spoustu práce.

PS/br

13. = 15. 10.

14. ORLIK

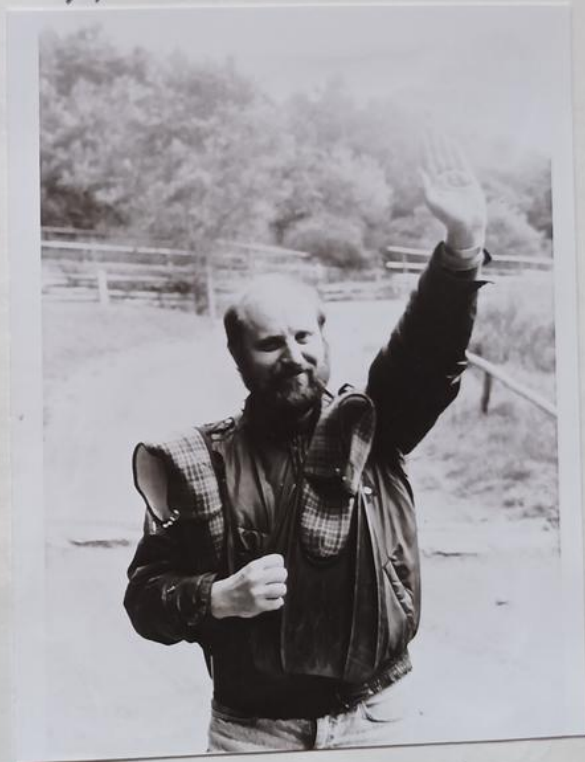
Franta, Martin, Jitka, Tomáš, Mirek, Eva + Pěťáček + Marie,
Pavel, Juan Janský, Petr B.

Uprchlíci dorazili do Hofu

Bonn: Osm vládních vlaků s občany NDR, kteří se neoprávněně zdržovali na velvyslanectví NSR v Praze, dorazilo včera ráno a dopoledne do bavorského pohraničního města Hofu. Vlaky směřovaly do NSR přes území NDR. V Hofu zůstávají nově přichozí pouze krátkou dobu. Rozmísťováni jsou v různých oblastech NSR, hlavně do objektů bundeswehru a spolkové pohraniční policie. Podle informace agentury DPA z Bonnu měl být včera dopoledne na základě dohody vypraven vlak, který měl odvézt asi 600 občanů NDR, kteří jsou na západoněmeckém velvyslanectví ve Varšavě, do NSR.

Moskva: SSSR je v neustálém kontaktu s vedením NDR, ČSSR, Maďarskem a NSR. Máme s těmito zeměmi široké styky a okruh konzultací je také široký, odpovídá včera mluvčí ministerstva zahraničí SSSR V. Perfiljev na otázku, zda SSSR hraje úlohu prostředníka v řešení problému občanů NDR v zahraničí projevujících zájem odejít do NSR. Na tiskové konferenci v Moskvě Perfiljev dále uvedl: Je každá zmíněná země, a především NDR, o jejíž občany jde, přijímala v této věci svrchované rozhodnutí, přičemž se bral ohled na situaci v té které další zemi.

Washington: USA včera reagovaly na události na velvyslanectvích NSR v Praze a Varšavě oficiálním vyjádřením, že zastupitelské úřady USA podobné incidenty nestrují. Mluvčí ministerstva zahraničí prohlásil, že velvyslanectví USA v zámoří se nemohou stát útočištěm ani malé skupiny lidí. Platí to především o těch, kdo si chtějí pobývat na zastupitelském úřadě vynutit cestu do zahraničí.

Ne tradiční podnikání Orlik, pořádaný v polonizé
října původně tak, aby se vyhovělo německým
přátelům, odrazil většinu členů týmu, se už býval
sima. Němečtí protipěti však nakonec povolali k usí
redortali, a tak jsme se v půtek sjeli spíše rušším
broučku, aby chom kromě potápění též oslavili
Frantovy 40. narozeniny. Oslavuje se při příjezdu
trochu baráček a dle jeho slova i enoru karocí, neboť
na a nezdmych odlovů poroličy řeckny prouby na
kole u auta. Naštěstí technickou odvadu rčar objevil
a uvolnil každé kolizi. Když ve 21 hod. dorazili
Jedci a Tomáš, mohli jsme začít s oslavou.
Kromě decentního demisóku svinem, počástoval Fran-
tu Tomáš radobyčej originálními ploutřmi (skae šorami)
a vkusnou adravici, pokus je propu kto nevůzaně useli.

U rozstavených kamenů ruky byly příjemně,
zpěvy jako vždy vhodně doplňovaly rozhovory ovšem
možným i nemožným a radost ze společného setkání
byla upřímná.

Ke spánku nám stačily dvě buňky, pouze Pavel a Ivan J.
evidentně nenašli poměrů, rozložili své spací raky
rukou a radno posadili litorali, když museli vstoupit
s prvními spávkami o čaji.

Podzimem dýchající sobotní dopoledne do nepřekně
příliš nevalo. V nedaleké vesnici jsme doplnili
zdravoty potraviny, ze studánky přivleklí odřinutí
vodu (letos, pronaš již podruhé nefungovalo čerpadlo)
a nakonec se rozhodli pro rybníčku polese, aby čim
případným nálezem hub oživilí roš židliček.
Lesních plodů jsme sice moc nenašli, ale nakop-
avich bylo příjemně a navíc jsme získali ten správný
klad na oběd. Věduch 17°C, voda 14°C byly ideli-
ní hodnoty pro ponor (30. září na zkušebně
neměli o moc lepší podmínky) a tak se všichni
statečně ponořili do tmavé tekutiny.

Po čtvrté hodině začalo trochu poprchávat, právě
se uhnívší potápěči snědli horkou polívku a spoko-
jeně usedli v kuchyni ke kamnům.

Již po čtvrté hodině panoval v místnosti veselý
ruch a i když Petr B., Pavel a Ivan J. odjeli do hospo-
dy, dokdali jsme se užitečně bavit celý večer. Tradiční
tamburinu, kytary a žičce doplnil Frantoušek o
dvě vafelky a následně Lyse rozjel beatový koncert
na smaltované poklice ovčí kůže od rozu.

Pravda, velkou část jeho produkce jsme neslyšeli; ne-
bot jsme při prvníce zvucích ohluchli, ale bavili
jsme se o to víc. Mladí se vrátili před půlnocí a
sadlo se, že i místní hostinec příliš nespokojil.
Od půlnoci jsme tedy již v kompletní sestavě promí-
rali otázky, které mladší členstvo zájmalý. To Lyse-
vů monologu rozvinul své zkušenosti Frantoušek a
nebylo pochyb, že by se z jeho pokynů mohl potápět
i nejspíš diletant bez nebezpečí, že vstane pod hladinou.
Dáno Franta, Pavel a Ivan J. odjeli poručení jezčí polévku
a my ostatní začali postupně poklepat.

Sluníčko příjemně hrálo, když jsme opouštěli zátoku
a těšili se zase kájo. Tak ahoj ať se zas sejdeme v čem.

11/8

24. 12.

HRÍMĚŽDICE, ŠTĚDRÝ DEN

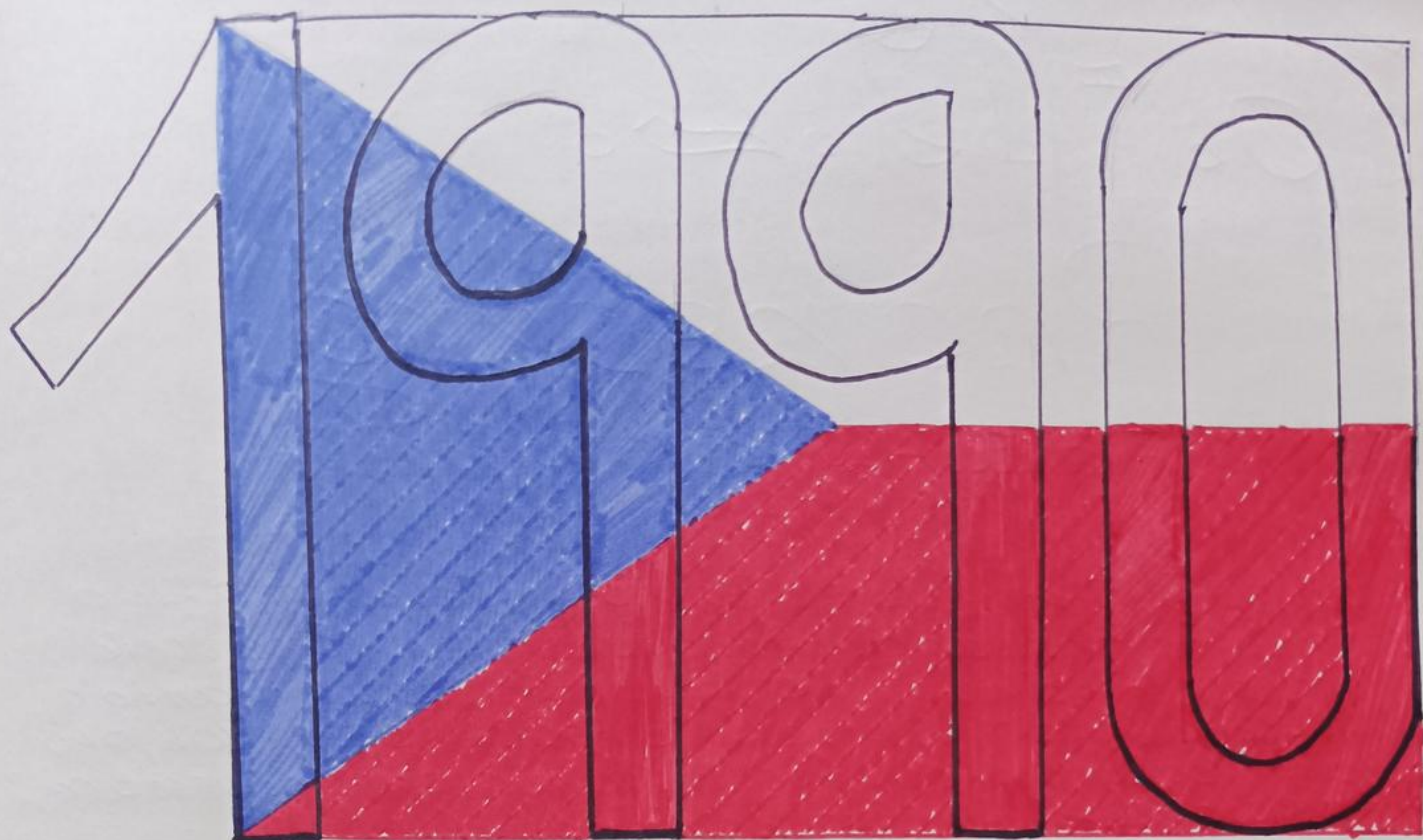
Tomáš - Franta - Jarda - Mirek

U kolotoči revoluce kvané "něžná", která konečně
určila osobně, věcem i jednání pravá jména a posta-
vila na klavír celý způsob našeho života, nezbyvalo
mnoho času na kontakty mezi potápěči. Ty nahrazo-
valo pdr slov po telefonu, náhodné setkání na rdelském
náměstí nebo ^{jestli} rozhodující bitvy s okolními podnik-
ku. Na schůzi, svolanou Jirkou V. se nesešla ani polo-
vina členů, a tak první společnou akcí po dlouhé době
mělo být tradiční zdobení vánočního stromku.
4 zástupci klubu, kteří stromek do dne zakotřili,
byli nakonec jediní, kteří mohli, nebo chtěli.
A tak by bylo na čase, aby se skotrmelcem v republice
srovnaly také poměry v klubu a na jaře se pro
stromek zanořili všichni potápěči.

29/12

Čtyřlístky v tomto roce dosáhl i pan Jaroslav.

J. Hutka Náměšť

Krásný je vzduch, krásnější je moře,
co je nejkrásnější, co je nejkrásnější
usměvavé tváře.

Pevný je stůl, pevnější je hora,
co je nejpevnější, co je nejpevnější
ta člověčí víra.

Pustá je poušť i nebeské doly,
co je nejpustější, co je nejpustější,
být život bez lásky.

Mocná je zbraň, mocnější je právo,
co je nejmocnější, co je nejmocnější
pravda mluvné slovo.

Velká je země, splachá na ní voda,
co je však největší, co je však největší
ta lidská svoboda.

16.-19.2.

Rheinsberg

Franta - Jirka M. - Tomáš M.
Mirek

Odjezd z Prahy ve 23,30 v obvyklém zmatku a navíc za sněhových překážek. Dopoledne zcela prozaické nákupy, ale již ve 12⁰⁰ sraz u Franka a ubytování, odpoledne u Jörga. Večer se tak jako loni naši zástupci zúčastnili masopustní veselice, kde statečně reprezentovali náš klub. Sobotní budíček v 8⁰⁰ je sice nenalezl v nejlépeší kondici, ale již v 9⁰⁰ se odjíždělo (Frantovi nešlo nastartovat auto) k Frankovi a dále na Wittweese. Počasí se umoudřilo, a to by se do konce říci, že bylo krásné a gulášová polévka postavila naše borce na nohy. Dvacetiminutový nucený ponor před polohou, potom probíral k životu každého. Tradiční odpolední pečené prase, náš velkopopovický kozel (stěně) a posezení u Franka patřily zase k té lepší stránce sobotního dne. Poté si německí přátelé naše potápěči rozebrali a zatímco se Sysel báječně bavil s Gertovou rodinou ve Waldcafé, Hančí a Franta absolvovali diplomobický večírek u Horsta.

Uheděli se všichni věnovali rekonstrukci vlastní
tělesné stránky a večer završili pobyt kulturním
tekutým rozloučením s německými přáteli.

U pondělí ráno vyrazili k Berlínu, neboť dříve
probouření ze spánku dávala možnost osahat si "západ".
Dle Frantouškových pokynů se sice nejprve "prošli"
velkou částí průmyslové oblasti West Berlína, ale
nakonec dorazili i k obchodům. Nemohli sice
nakupovat tak jako za ddi, ale přesto si prošli dle
jak to u nás mohlo vypadat, kdyby tu nebyli
komunisti. Průjezd přes hranice byl bez problémů,
konsumní zboží (magazín 29 120 zdp. marek) celníky
nezajímalo.

25. - 27.5.

15. ORLÍK

Franta - Tomáš - Ulaša - Ivan - Jaromír - Petr B.
Martin - Jitka - Jakub - Lukáš
Mirek - Eva - Petr - Martáš

Naše první letošní společná akce byla odpro-
pouštění poněkud ohrožená. To, že v táboře party
řemeslníků přestávají umývat a kadi budky, se
vědělo, ale dva dny před odjezdem jsme se navíc
dozvěděli, že nejde elektrika. Franta sice na okamžik
zauvažoval o přeložení akce na jízdy, ale většina
byla pro odjet, i kdybychom měli strávit dva dny
potmě.

Cílem tohoto Orliku totiž bylo ukotvení nového vlastního kusu (vyrobeného vlastně na dno zátoky. A tak, i když se nedařilo ani odraz kolínek upoutání ke dnu, vyrazila kolona našich aut k Orliku, ať se děje, co se děje.

Při příjezdu jsme zjistili, že zánici právě pracují na omítkách a operativně rozhodli strávit u stranou u okniště. Loď letos přezimovaly ve skladu v Čelakovicích, takže nemají práci ve spaní ve roliře zabrala moccas. K okništi pak přišli i truhláři zainteresovaní na výrobě nových kadibudek a večer při lahodném moku uběhl příjemně jako jindy.

Dopoledne jsme v přílehlých usničkách doplnili zářobu, zánici odjeli z tábora kamci na sábaru a kamardci truhláři zalezli do janorce k celodennímu odpočinku. Operace mohla začít. Protože však máme dosud spaměti „úspěch“ akce „Lucka 87“, vydali se tentokrát krodě s kesonem jenom skuteční potápěči. Ať už na ú přiznání působil fakt, že kolem není spousta čumilů, nebo sčdřím amoudřeli, operace se dařila a keson, provisorů upevněn, zakotvil pod hladinou.

V podvečer se kolem okně sáli všichni přítomní a se zájmem sledovali

Tomášovo kucharské umění. Kuře valobala, které s lidskou převracel na roštu dvěma lopatami elibovalo kulindrský zděitek.

Syše, jehož nemohla rklidu pozndmka truhláři, že v přehradě nejsou zdané ryby, se převlékl do neoprenu a pravai podobni smyšlenkou do bdaat pochybovačům, že před ním nic neobstojí, a mial pod hladinou.

Pomocí sílo uzení nakupní tašky skutečně ulovil dva
uplaskání okouny, za které byl patřičně obdivován.
Touž se u ohně lehla vůně kuřete. Po několika
minutách se přelichánil Sysele objevil mezi námi a
ledabylo vhodil do ohně alobalový balíček.
"Ty tupci, takhle se to spálí!" vyskočil Tomáš
z místa a vrhl se ke svým lopatkám, aby napravil
umístění balíčku. Naše ohně přišla. Celý večer
jsme maru čekali až se Tomáš vzdolí od svého
kuřete, abychom mu jej vyměnili za klobásek překoa-
pení. Jelikož náš zadravil odradil tím, že od ohně
modřil ani na vteřinu (všichni jsme to vzdolí),
akurát Sysele zachroutil reputaci a vyšlo muto. Tomáš
několik minut převracel alobal až se mu jej koučie
podarilo protřhnout a sátekou zabourie náš
purónský smích. Tomáš vteřinu zmateně zíral
na kromáku klobáky a když jsme se všichni uklidni-
li dostal poslední rdu a milosti od Frantouška.
"Vidiš," pronesl tento samýle, ty se ale áááot.
"Snáš prosadit mezi inteligenty ale u blebci se
Ti to povede hned."
Dopoledne uběhlo jako voda. Počasi bylo na
orlické poměry celkem slušné, uklidit vzhledem
ke starbě nebylo do a konverzace plynula jako za
adrvých časů. Potřetí hodině jsme odjádili
spokojeni, že se vše zdarilo.

20. = 24. 6

PŘÁTELE Z RHEINSBERGU
OPĚT U NÁS

Pražský jistící tým: Franta - Mirek - Jirka M.
Tomáš
Učastníci: Martin - Ivan - Lenka - Helena - Eva
Nimrodský tým: Franta - Martin - Jirka M.
Mirek - Eva - Martáš

Návštěvníci: Gerald s Carolou
Frank s Katrin
Horst se Sylerin
Gerald Bush s rodinou

Naše první svobodné setkání s kamarády z NDR začalo zcela tradičně na hranicích, odkud se měla kolona vozidel přesunout k ponoru na Ban boru. Do poslední chvíle nikdo netušil v jakém složení přátelé z NDR přijdou, a tak k jejich ubytování platilo několik variant. Konečný výsledek Gerald B. s rodinou u Tírky Marika a zbytek v Tomášově bytě byl optimální.

Čtvrtek - den volný k prohlídce města - utekl jako voda a večer jsme se všichni sešli na kamýku. Horor se pochopitelně stačil k nepříliš vzdálené budoucnosti sjednoceného Německa, ale zdá se, že naši přátelé stojí pevně na zemi a mají spíše obavy, aby byl dostatek pracovních příležitostí.

Zatímco v jiných letech jsme naši kamarády vozili na prolehlé dva dny pobytu na Orlik, letos jsme z mnoha důvodů (hlavně vzhledem k termínům) museli volit program nohradní. Tak zcela zvlášť Sylvíu nohru - pobyt v podnikové chatě Nimrod u Maridnských lázní.

U pátek dopoledne se Franta, Martin a Tírka M. s malou Katkou vydali na cestu. Zdálo se, že se příliš nedaří. Představy o ponoru někde na trati byly liché, společenost německých přátel (až na Franka) neúspěšná. K osívení atmosféry přispěl až Syler s Evou a Martásem, kteří přijeli do Nimrodu oběd 20. hodiny. Díky ochotě personálu

chaty mohl ve vlně (provoz pouze do 14⁰⁰)
vypáknout nudařný, veselý večírek ne nepodobný
těm na Orliku.

Sobotní dopoledne strávil každý ale vlastního
uvidění, většina však je použila k prohlídce Mar-
ladni. (Prameny Rudolfův i další jsme si ce
ochutnali, ale příliš nás svou chutí nenadaly).
Po obědě jsme vyjeli směr Karlovy Vary.
Gerald s Carolou už v pátek odjeli do Norimber-
ku, a tak se zcela připravili o krásy světových lázní.
Zejména Horst byl natolik hlavním pramenem
osluh, že postupně vyapordal celý zajišťovací tým,
aby se dobral prarady. Jeho inženýrská duše nemohla
podopřít, že voda trýská do výše 20 m a je horká.
Kdyby nám bývalo trochu přelo počatí (oblačno
šťastnými přehledy) dalo by se říci, že jsme si
varů užili. Takhle jen Syslovo náhlé zmizení
(odjel lanovkou k parkovišti) oživilo pozmourne
dopoledne. Němečtí přátelé však byli spokojeni.
Ochutnali všechny prameny, prošli se lázeňskou
kolondou a svedli se minilanovkou, která
spojuje oastané parkoviště s centrem města. Nikomu
znás se nepodařilo přesvědčit Horsta, že hlavní
pramen máne důmyslně ukrytá pumpa.
Navíc se část rekreantů i našich přátel uchýli-
la k táboráku, který pravidelně personál chaty
pordá pro rekreanty. Pozdější večírek ve vlně
byl příjemný a snaha vzájemně si porozumět
obroslá. Výrazná byla Syslova zdnost skued-
řem, neboť zatímco nás rduo čekala boborka,
Sysel dostal ~~chutnou česnečku~~ chutnou česnečku.
Dopoledne jsme jistě vyhledali nedaleký pramen,
učinky jehož nás postavily nano ky. Pak už
jen oběd a odjezd. Pro naše kamarády to snad
po předstých Orlicích byl tak jinak zajímavý
víkend a budoucnost teprve ukáže, jak se změní
jejich životní úroveň, aby mohli k nám tak při-
jet nebo zda byla tato návštěva poslední.
Pro nás dovolené v Německu zatím skončily.

14. - 16. 9.

15 ORLÍK

Franta - Tomáš - Jirka M., Martin - Jitka - Jakub -
Lukáš, Mirek - Eva - Petr - Martin, Petr B. - Vašíček
Jaromír s rodinou

"Ukrodlí nám koleje!" křikl na mě do telefonu Martin
v půlce dopoledne a já si pomyslela: "tak to nám jistě
sčítadlo". Koleji k upravení kesonu nařezal a nahromáždil.
Slyšel už někdy na jaře, ale pořád se jaksi nehodilo přejít
ji na Orlik. Nechal se to až na podzim. Půl dne se koleje
stěhovaly z náměstí Míru ke klubovně, kde ji Martin
s velkým "kolo by ji kradl" složil před bránu, aby ji
Hejna, který měl ve středu jet na Orlik s Arisí mohl naložit.
Hejna nikam nejel, Martin shodil celý čtrrtek rozličky, ale
přesto se tohoto úkolu zhostil dobře, nebylo co převážet.
Neznámý poberta vyčistil plac před bránou dokonale.
Zůstaly nám pouze tři metrové kusy, které Franta složil
za plot. Zdálo se, že smátek dostoupil vrcholu. Postupně
jsme na kbe svalovali odpovědnost za vyzvednutí klíčů
od kuchyně, shodli Hejnu v soukromí a uvedli tak
v telefonickou pohotovost vlakový dispečink. Přesto se
nakonec vyjelo.

Blíží se večer poskytl námět pro líbezný žertík. Tomáš, Franta a Jirka přijíždějí do tábora již za tmy. Neočekávalo je ale bujaré veselí, ale potměšitá okna kuchyně, opuštěná jídelna a díky pečlivosti nám vlastní, ani žádná auta. Možná, že jsme jejich překvapení mohli ještě prodloužit a ve svých ukrýtech ještě zůstat (auta jsme maskovali dokonale), ale obdrželi jsme se, že by nám ujeli směr Praha, takže jsme spokojeně nylizali, sestrojovali burtguláš a hořší polívku. Počít se kulturní hororilo do pozdních hodin.

Sobota nám přivezla ještě Petra Barana o Jaromíra s rodinou, takže na práci pod vodou bylo lidí dost. Největší radost nám i přítomným dětem udělal příjezd Vaška. "Dobří holubi se vrací!" Smála se protřela jin se náš pyknický maskot objevit. Až na malé extempore mezi Syslem a Tomášem na odchodu k chybové organizaci. Díky nehaspodárnosti našeho drahného zaměstnavatele jsme na břehu přehrady našli ještě 4 dolní kolejnice, a tak se mohla upravit plošina. Keron se zatím položil a připojal k ní.

Večerní plnění kuedlí by všechny, až na Jirku, který si na ně nepoznal, polítil. Znovu jsme si uvědomili, že společní vaření je nejen ekonomičtější, ale též sblíží. Přestože na sezóně venku byla poněkud zima, večerní rozbor akce o jiných akcích se vydal. Oparem zahalení rodu nikoho přelstí ze spádku nehnalo, takže se většina přítomných postavila navlastní nohy až okolo jednácté hodiny. Po obědě se ještě několik stálých vydalo dokončit včerejší práci, zbytek zvolna poklidil. Ačkoli tentokrát nedošlo k žádné významné bojové akci, dařilo se říci, že tento Orlik patřil k těm nejhezčím. Ne snad proto, že dekla teplého rodu, světlo stálo a moč zatím ještě nikdo nestal uklidit – pohoda spočívala ručím zcela jine. Ztratil se osedl ustavičného sporu, který celý minulý rok rozkládal všechny akce. A to je dobře.

Vánoční pozor se letos nekonal. Většina klubu se vymluvila na rýmu, příbuzné a zaměstnání.

Silvestr '90 v Království

se u Ježků vydařil Frantovi, Tomášovi, Evě a Mirkovi, neboť péče, kterou je Jitka s Martinem zahrnuje, přesáhla veškeré představy o pozemském ráji. Jenom ten sníh nemusel Martin odmetat z celé vesnice - lyže jsme pak vůbec nevyložili z auta.

Dalším členem klubu, který již nese čtyři křížky, se v letošním roce stal Tomáš K.

1991

Zahajovací seddněk na sklonku měsíce ledna
se opět vydařil a slyší narozdíly tak byly důstojně
oslaveny.

21-24.20

Rheinsberg 91

Franta - Vlasta - Mirek

Píše se 22. 2. 1991 - odjezd od Sysla 23⁰⁰ hod.
Po třech kilometrech se Franta s údivem ptá: Co
to bouchá? Sysel na to: „To jsou ty vytlučené čepy.“
(S tímto entree se naši hrdinové vydávají na 499 km
dlouhou cestu)

U motorestu 2 di by se začala ztrácet silnice až
zmizela úplně. Byla mlha lepší než vloni dříve.
František vystoupil z auta a šel metr před ním
aby ukazoval cestu. Po chvíli ji předjetý tři kamiony.
Franta bleskově vskočil do auta a už je následovatel.
Na hraničním přechodu Hrensko (poprvé do SRN
a ne NDR) projíždějí sami. Celní kontrola proběh-
la dobře. Po deseti minutách jeli dál. Schmilk-
-Draždany - odlehenice na Berlín - Berlín - odlehenice
a už tu byla odbočka na Rheinsberg. Bylo to hod-
pátek 22. 2.

Je se podívat, co je nového za výlohami kapita-
listických obchodů, ale většina předmětů pro ně
byla finančně zcela nedostupná. Pouze Sysel si
na trhu dal uvařit za 3 marky (57 Kčs) a kafe.
Raději jeli dál k Jörgovi a Martině. Po velkém
uvítání následovaly obvyklé pozornosti německých
přátel - svatčina - oběd - svatčina - večeře a poté
posezení v restauraci.

V sobotu ráno (až v 9⁰⁰ hod.) se konalo potápění
na Wittwese s nezbytným pečlivým seletem, gulášovou
polévkou, pivem, limonádou, vínem a jiným
alkoholem. K večeru znatelněji odjeli autem a silně

natury se přemístili k Frankovi, kde se pokračovalo
voslavdch. Hlavní hvězdou, jako vždy, byl Sysel,
ažak po velkých sázkách typu "vypiji - nevypiji"
potupně odpadl.

(Sohledem na následující veselici, které se zúčastnil
Franta a Vlasta u Horsta, to snad bylo to nejlepší,
co mu mohlo přihodit.)

V Horstově aseptickém domě se konaly pravé
orgie. Sud na kokerci, basá piva na stole něco
křáček... až z toho všeho začal Franta trsat
s přítomným německým neoprenem z roku raz
dva. Teprve v pozdních nočních hodinách a
po vyřiti "zelene" odesli všichni spát.

Bohatá snídaně u Jörga v neděli ráno byla
porluží, Frank dovezl dorážova vyspaného
Sysla a kolem 10⁰⁰ hod. přišlo rozloučení.
Cesta ubíhala dobře, ve 12 hodin už byli
v Berlíně. Tam nečekala občerstvení - vpravo
- vlevo - a nečekané finčení, skřípění a drhnutí...
auto sedlo na pravou stranu. Čep nevydržel, kolečko
se polámalo.

Všichni se vyhrnuli ven a smutně na invalidu zírali.
Po konzultaci začali stopovat stejné značky
aut a měli štěstí v neštěstí.

"Pomohu, ale choďte počkejte, musím si něco z auta
vyložit." Fekl sympatický mladík. Nejprve zapel
s Frantou a Vlastou k benzínové pumpě, pozeptat se
po opravě a když neuspěl, hodil klukům klíče
stín at' si vezmou jeho auto, objednou si, co potřebují
a věter mu klíčky strčí do schránky na dopisy.

Sysel zůstal u vozu a pomalu se lečel z řádku a
Vlasta s Frantou vyrazili opět do Rheinsbergu.

Nikoho z našich německých přátel jejich nadrat
nepřekvapil. Dojeli do servisu, zakoupili kulový
čep a Vlasta s Frantou vyrazili nadšeně opět na
Berlín. Pomalu se začalo stmívat.

V Berlíně opět šok - čep z FIATu 125, tedy pro
Syslovu ladu nepoužitelný.

Franta a Sysel vyrazili za dobrotivým mladíkem,
s prosbou, zda by šneci neprojel nějaké autodílny
v okolí Berlína. A tak, zatímco Vlastíkovi klád-
jícímu vrak nosili soucitní občani Berlína kávu
a zákusky, shodli Franta s Syslem, shodli, že
ten správný čep sehnali. Setměly Berlín opouští
již oprovená lada po 20 hodině.

Ve 24 00 telefonují z trosek tanci z hraničního
přechodu ve Hřensku a za husle' mluhy šťastně
ve čtyři hodiny radno přijíždějí do Prahy.

Podle Ulastova rukopisu volně převyprávěla,
poté co ho z něj po roce od inkriminování
vadlosti vymámila

h/92

březen - duben - květen - červen

Po desíti letech poprvé se nekoná jarní
ORLIK, nikoli však vinou klubu ale maji-
tele objektu DP Metro, který se rozhodl
přestavět kuchyni a ještě okolo 15. června
to raději vypadalo, jakoby se měla stát
na věčné časy staveništěm.

3. = 11.8

Strmilov

Marty - Jitka - Jakub - Lukáš
Mirek - Eva - Petr - Martin
Tomáš - Helena
Vlasta - Maruša - Gabriela - Katka

Letní dovolené se v posledních letech staly ryze
privátní záležitostí členů klubu podle dráhy zájmu.
Zatímco někteří (Jarda, Tomáš) zkoušeli své
štěstí na jachtách, jiní prožívali prázdniny v zaměst-
nání (Franta) nebo na rodinných latifundích,
snažili se Sysel s Martym (včetně rodin) hledat
náhradu za ztracené Německo. Když jsme tam
v roce 1989 (přes výslovný zákaz pana Urdy) ^{na}
naposledy byli (Franta, Martin, Mirek, Ivan + celé
jejich rodiny) nikdo netušil, že je to pobyt poslední.
Koloťoť ve střední Evropě způsobily, že jsme se museli
pohledět po něčem lacinějším, tedy tuzemském.
Frantův šikovný tip - rybník Dronšt v roce 1990
nebyl zrovna to pravé. Vody sotva po koleno, široko
daleko (pokud nepočítáme nevládný lom na Dunaj-
vické hoře) žádná možnost potápění a nezapome-
nutelné hnojivky způsobily, že úkolům pro rok
1991 bylo najít místo, kde by se šlo slušně rekreo-
vat a přitom také optimálně zahřít.

Že zajímavě vypadající kempy postupně vypada-
valy všechny ty, kde byl zákaz rozdělování ohňů i
volné pobídky psů (leželo by správně takových kempů
snesli naše volné pobídky). Čistě náhodou jsme
vybrali kemp u rybníku Komorník u Kunzaku.

U týžďna, u kterého jsme měli vyjet jsme získali
dobré reference o kempu na opačném konci rybníku
u Strmilova. Dotyčný slibově splácel hnojivky,
teplou vodu v umývárkách, občerstvení a půjčovní
sportovního náčiní, a tak když jsme u Kunzaku zjistili,

že zasobování obstarává prodejna v kotarovu,
která končí pro malou tržbu, vyrazili jsme
ke Strmilově a nebyli zklamáni.

Místo pro stany bylo rotva 5 metrů od rybníka
(vlastní ohniště k dispozici), a tak nic nebránilo tomu,
abychom začali rozbalovat. Drobný déšť, který se on
půl hodiny před naším příjezdem spustil nás nejprve
sahnal k místnímu bufetu, ale okolo třetí hodiny
už nebylo na co se vymlouvat. Spartakus, Stan Golim,
kterého Hejno zoprájčil Martymu se slovy, že nic většího
už nemá, nás dojel už při vysypání tyčí. Podarilo se
nám vše složit do 60m vysokou konstrukci, ale
zbylych asi 50 tyčí k ní evidentně nešlo. Přispěchali
místní rekreační, aby nám dali lekei, ale brzy se
zahánění odplížili. Ani fotografie v příručce nám
nebyla moc platná. Obludu se nám podařilo vytáhnout
až po příjezdu Ježků a byl to opravdu stav, kde by
mohlo pohodlně parádovat auto. Zato stan puták,
Hejnovi avizovaný pro dvě dospívající dítky, se
ukázal jako naprosto nevhodný. Díky Tomášovi,
který sebou vzal křst stánů se všichni „dětí“ umís-
ty celkem do 3 stánů. Jakub si nad myšlénkou
a kamennou mohylou natyčil Vaříkův prastar
čas z roku 1920).

Když se pak i Ježci seandmili s užitečností bufetu,
stránilí jsme příjemný večer. (Tomáš s Mixelou
poněkud převapivý večer.)

Tomáš s Helenou odjeli v neděli večer a my
v pondělí odeslali Vlastovi telegram, kde se se
nacházíme, aby nás dlouho nehledal. Kvalita
služeb našich hostů se ukázala a Vlasta v středu
normálně díky taktu, který obdržel, že k usprá-
vnému kempu.

Postupně jsme začali prozkoumat okolí a byli
našla konsternování bohatstvím místních lesů.
Po několika dnech jsme vystřídali s námi všechny
houbové pokrmy, které se daly z nabízeného vytvořit.
Po večerech jsme sedávali u ohničku a radost
ze spívu nám kašil pouze neurotický pan správec,
jímž se nezdálo vhodné naše občasná odpaření
jetatdy.

Sýselská dovedně prožívala své naději, že
je po požití o smi ažbauech piva má výraznou
společnou, zatímco Marty po téměř zatvorení má
nejlepší formu. Prarda se ukázala až tehdy, když
si Sýsel nedoše se svým kamenným „půllitřím“,
ale přelil si do něj kelímek. Snad s tím jistě, že

nestárne, ale obsah nádoby je $3/4$ litru.
Pocasi nám opravdu přišlo (dokonce tak, že Martin
ohrozoval, že pokud bude vedro trvat, pojedeme do Prahy).
Prohlédali jsme si Jindřichův Hradec, svezli se úzkokolej-
kou do Kamenice nad Lipou a už zde byla středa a
s ní vlasta srodinou. Loučící se mohlo vyrazit k do-
poručovnému lomu u Bolíkov. Překvapení bylo
na naší straně. Lomy byly tři. Jeden ordenný -
na koupání, jeden menší o jeden, který hned na
první pohled působí hrůzostrašně. Také u něj byla
hloubka. Při průzkumu (Martin takticky odmítl)
se dostal Syrel až do hloubky 20 metrů a dno se stále
svažovalo. V zatopeném lese plavaly solidní ryby a
též tam odpočíval prastarý trabant. Potápěčský
zážitek tedy dost uchvátil a zážitek Martyho
a Vlasty při placení pokuty za vjezd do lesa asi
také dost výrazný. Systova nenápadného autička si
(!) asi nikdo nevěřil.

Ke kulturním zážitkům dalších dnů patřila návště-
va Telče. Do zahrádky (vstup 50,- na osobu) jsme nic
nešli, ale prohlédli jsme si malé muzeum, kde nám
hoděný průvodce podal odborný výklad.

Ke kempovým zážitkům (kromě odpalování ptáka)
patřily také projížďky na slapadlově (děti) a na
surfu (Jakub + Martin, Vlasta, Kirek - první, na začá-
tek se solidně, zbylí tři s lehkými újmami na
zdraví - Martin zebra).

Vlastik nám unikl v sobotu, neboť ho ještě čekala
nějaká práce na chatě a my se vrátili domů
v neděli s přesvědčením, že lom u Bolíkově stojí
za další potápění.

21/92

20. = 21. 9.

17. ORLÍK

Franta - Mirek - Eva - Petr - Martin
Ivan - Marty - Jiřka - Jakub - Lukáš
Vlasta - Jiřka D. - Tomáš - Helena - Adam
Jiří Vondrák s Blankou

Urkolné smatky při zajišťování klíčů od Orliků,
včetně nejistoty - přijedou Němci - přijde elektrika
odt., nakonec skončily uspokojivě. Němci sice
nepřišli, voda netekla, ale proud elektrický fungo-
val, počasí se překonávalo a jídelniček po letech
za 2 měsíce okouni dobrovolně naploutva jící 129
systému harpuru.

Děť provozující odjezd z Prahy se s příjezdem na Otlik vytratil a tak nás v prvním okamžiku deprimovala jen nová kuchyně (její odstárba zapříčinila naši jarní absenci zde). Velikost místnosti nám přišla neúměrná, atmosféra studentů... Brzy se projevila ale naše schopnost zdomácnět kolekoli a večer jsme si už dokonce libovali jak se do kuchyně pěkně vejde. Syel, jehož soběta karpunc, smíel okolo osmé hodiny pod kladinou a my ostatní (dlouho jsme se nemohli) měli o něm povídat.

Ráno dlouho ležela mlha. Děti proběhly les, ale našly jen asi tak 30 hub. Po doplnění zásob v kras-
né Hoře byl skoro čas na oběd. Autobus přivezl
před dvanactou Ivana a chvilku po něm uvideli
jak do brány vjíždí známá Condráci s kočárkem.
Věděli jsme, že jedou kolem nadvořinou a Jirka
by si chtěl přejít láhev, a a přeci jen nás jejich
příjezd překvapil, zvedl když začali vyplynulo,
že zůstanou přes noc.
Odpoledne se všichni přítomní zanořili (kromě
Martýho). Nový Jirka, kterého přivezl sebou vlastně
se prezentoval nejen milým chováním a zručnou
úpravou okounů, ale i upřímným odjmem opozor.

Večer jsme se všichni radovali při přijezdu
Tomáše, který jako soukromý podnikatel musel
za zákazníkem, a tak rozhodl lebitou rvačitu.
Slyšel vítězi' rvačství na Orlicích o 24 hodin.
Příjemně vytopená kuchyně, pár večerních pánorů
(okouni) a od 23⁰⁰ hod. hudební maraton do
časného rána... Ten poanám, že rozbitý dšobn
už nikolo nikdy neslyší. Nad ránem propukla
Blankou popichovaná hádka mezi Sylem a
Uranou, která skončila Uranovým rozraženým
retem. Ten se dopoledne snažil komunikovat
s přítomnými, ale už to nebylo ono. Blanka
se holt rozhodla využít svých bolshevikských kama-
radů a polí, co nám Uranovým ušty několikrát
sdělila, že o věchný potápěčské věci přijdeme,
zavřela tak dočista dveře ke klubu Uranovi.
Je to škoda. Býval to dobrý potápěč.
Vlasta s novým Jirkou a Ivanem odjeli oprít
deváté a v táboře se začalo jako vždy uklízet.
Postupně přibývali obláčnůst z jeho západu
zastihlo na Orlicku už jen Tomáš s Helenkou
a Adamem a Uranu s Blankou.

2. říj - říjen

A došlo k nejhoršímu. Metro dostalo vyjádření
2 prostor objektu S1 a my začali s hodit
novou klubovnu. Léty se kromě potápěčských
věcí v místnosti naš hromáždila řada předmi-
tů označených F.Ch. a tak víc než kom s
kompresorem se ožýval problém kom s Fran-
tůškovou výbavou. Dědictví již zaniklého
svaarmu - věci auto-moto, střelců a jiných
pochybých klubů, hodala převážně již
v dubnu zaniklé Hospodářské služby, je již
vedoucí se v létě pobratřie s Uranou. Nad
klubem se začaly stahovat mraky.

11. = 13. 10.

Království

Marty - Jitka, Sysel - Eva, Tomáš - Helena,
Franta, částečně Vlasta a Jirka D.

Pravidelné podzimní oslavy nadrozměrné
(10., 11., 12. a 14. 10.) byly letos spojeny s oslavou
Martinových čtyřicátin. Vše se konalo v
nové ještě ohařené v Království u Šluknova,
takže se v pátek večer a v sobotu mohl zúčast-
nit i Vlasta s Jirkou, kteří byli v nedalekém
Dumburku.
Tomáš jsme cestou (v nezbytném podnikatelském
obleku z holubičí šedí) sebrali v Novém Boru
(ti zákazníci hotak vykonstují) a po chvíli
aklimatizace se rozproudily kyzné oslavy.

Martina dorek uspokojil, také Frantoušek nepohrdl, ale Tomáš vypadal, že mu je sympatická pouze kivi-mixela (dort skončil na Martyho obličej a čepice navěch přítomných hlavách).

V sobotu odpoledne se potápěči přemístili k neďálekému lomu, ale odrazu vlišt do tma a vody našel jen Syse. Prožil tak jedinečné chvíle, neboť se pod hladinou pohyboval nejen v hromadě napadených větví a stromů, ale také pod jakousi poklicí z listů.

Již okolo osmnácté hodiny se rozprodila živá zábava. Tomáš vymyslel nový nápoj ŠAMPANŮKU, je již složení by už dnes nedal do hromady nikdo (šampaňské, mixela, worcester, hořčice, kečup ???), kterým se uvele domní spolicenské konstelaci. Okolo jedenácté nám přišlo líto, že se posloucháme sami, a tak jsme šli do místní koukrone hospůdky. Že na nás všichni čekali, bylo jasné okamžitě. Hráli jsme ze všech sil, nikdy

1002

Leďnove' slovnosti v Trnomicích

(27. 2. 1992 - 1. 3. 1992)

Odjezd jako již tradičně od Tysel's Kausu v 21.30. Přijeli jsme s Klárou prakticky o hodinu dříve, takže jsme Tysla načapali ještě v nedbalých. Pro tento odjezd bylo po loňských zkušenostech vybráno nejpohodlnější přibližovací, tedy Klárova sdružení. Měl s námi jed ještě Tomáš, ale jeho kapitalistická pracovní morálka se křížila s naším záměrem jet do Rheinsbergu na tři dny. Dvoudenní výlet by byl časově velmi náročný a finančně neúnosný.

Jako loňský rok, tak i letos nás pánbíčků obdaroval opět mlhou na cestu, to asi proto, aby nebyly vidět dopravní přestupky. Na celnici jsme se doplátili (po nadankovní v Děčíně) něco po druhé hodině ranní. U našich celníků proběhlo vše normálně. Zato průšvih nevěřil, že nic nevezeme a poroučel si, co vše chce vidět. Měl ale smůlu! Když prošťmátral celý kufr, kde byl sud a na něm položeny ploudy (buď ho viděl a smí se provádět, nebo jsme měli kliku), chtěl vidět ještě motor. Chce si na voláčo šáhnout, při pohledu do útroh usoudil, že by si potom asi musel umýt ruce a tak nás raději propustil.

Za Koenigssteinem nám vyrazila dech silnice. Zcela perfektní dálnice až do Drážďan. U pumpiček, servisech a obchodech už ani nemluví. Za pouhý rok se to zdá neuvěřitelné. Jasně je to zatím jen klamná tak, ale i tak.

U Drážďanek jsme jeli pro změnu trošku jinou cestou. Hotel Bellevue jsme rice minuli, ale na Berliner Ring jsme se dostali jinou cestou. (Klára se pověsil na policajty a jak se snažil jet dle předpisů, tak za nimi zajel až na nějaké opuštěné parkoviště).

Další chybička se vloudila v Berlíně. Za Warschauerstrasse Umleitung sem, objížďka tam a byli jsme v ... (tedy v bývalém západním Berlíně, ve francouzské zóně západně od Rantova). Jo časy se mění. Za komunistů by nás zeď odrázila do správného směru.

Těsně před šestou hodinou byla tato část města téměř liduprázdna a tak uvidivši volná kráječící a zřejmě ještě snící mírní děru, by nám nezmysla, chléti jsme se ji jen na správnou cestu na Rostock optali. Prudce zahrdivši oře našeho historického lesně u ní, já vyskočil, já rovněž rozespán, kol rozvázaných, bundy jak upír do stran rozvoláse a dle vyjádření Kláry i Tysla vypadající jak gangster nebo jak si myslím já, spíše jak nějaký psychopát, jsem se před ní ocitl a pozdravil ji. Chudák se mě tak lekl, že udělala krok zpátky. Na otázku, jest-li se jí mohu na něco zeptat odpovídala: " prosím, ptejte se ". A jak jsem se jí začal vyptávat na cestu na Rostock, postoupil jsem bezděky o kousek k ní. Teď jsem se polekal zase já, jak asi musím vypadat, že přede mnou tak couvá. Byla ale nějak ujetá a nebyla sama. Město 200 km od níh vzdálené, neznala. A to nebyla jediná, s takovými znalostmi. Dále následovali dva turci, kteří skládali ovoce u obchodu, jeden chlap, až teprve na čtvrtý pokus jsem uspěl. Byl to pán středních let, který asi ještě pamatoval Berlín v česku, neboť věděl kde je (jak říkal on Rostock) Rostock i jak se nejlépe dostaneme na dálnici. Celková zjištění byla tak jeden až dva kilometry.

U Neuruppinu jsme byli asi tak v půl deváté. Trochu jsme hloumali městem a pozorovali změny, kterých město došlo. Kromě vyšších cen (potraviny stojí v průměru o 100 % víc a pro nás je tam ještě podstatný rozdíl v tom, že za číslem už není III, ale IIII) nás překvapilo, že tu téměř nejsou rusové, takže adieu Neuruppin!

U půl jedné jsme byli očekávání u Jorga. Čekal na nás ale Martina mohla přijít až ve tři. Byla v rekrutifikační škole. Bude dělat sekretářku. Mezitím nás vzal do Wald Café na oběd, mimochodem, služby se tam ještě zkrátily, ale ceny, jak jsem již psal, také. Takový oběd tam nyní přijde na 11 až 17 a soljanka na 4 penize.

Asi do půl páté jsme poseděli u Willa a tím, že se máme jít vybalit a v šest přijít na večeři, kterou vaří Jorg. Všichni tři jsme spali u Jorga. Rozor změna: **Smělo se tam kouřit, pilo se normální pití a dokonce chodili v pantoflích venku a potom v obůvku.** Půlčínou asi byla jejich západní návštěva z Kielu. On byl celkem dobrý, ale ona neskutečná , do bych ale i toho plácha urazil. Ale o tom později. Něco nám ale neklapalo. Při příjezdu jsme viděli Juergena, ale ani se s námi nepozdravil a zmizel ve sklepe. Když jsem se při odjezdu psal Jorga, co s ním je, zakrál do do sudu. Že prý má nemocného otce a jel za ním do Hamburгу. Po později uvidíme, ale nejspíš archivy promluví.

Po večeři jsme s Jorgem vyrazili do hospody na pivo. Před jednoznačnou
v první řadě Tyslick rukáčk. My s Klárou jsme se uležovali jak do šla. K Horstovi jsme
dovazili a pilnoci. Měl ale pechu. I když nás čekali, ani neposlechli, že jsme jak
myšky vhloupli do domu. Cesta po schodech dopadla velmi dobře. Nemělo nás
Horstovým rímem si bublaty vesele dál. Kupodivu vydržely celý náš pobyt.

K sobotu v devět hodin byl sraz všech u samošky s následným přesunem na
Middweese. Naše obavy, abychom nezaspali, byly liché. Teprve Horst totiž nepil,
takže nás zima sama probudila. Asi to bylo dobře, neboť Klára se obávala "migrény".
Chlad mu ji vyléčil. My jsme s naším nádobíčkem a různými láškami spolutačili.
dovazili autem k jezeru. Tady bylo něco nového. Auty se nestělo až do špičky. Němci
došli i dojezdi za chrůli, ale zapomněli rozkř a lakrmi u Franka a tak pro něj ještě
Klára rychle jel. (Nebo že by počítali, že se pro něj staráme, aby si v lese neodšli
do své nové fíry?)

Vše začalo jako obvykle. Tysel narazil sud piva, který se tentokrát kupodivu
vypil celý. Frank rozepsal skupiny na podání, Horst obíhal a křikol a vyhlásk
vstupné od čumilů a strážníků a my jsme se oblékali. Jejich zaslovili začínají být
pohodlní a do vody, až se, již nechodí. Že by to měly na svědomí ty první vstoupné
dovolené po různých mořích světa? Nám byl přidělen nějaký nový učedník nebo
orientační. Bůh ví. Jistě bylo jen to, že do jezera znal asi jako my Antonio, Orientaci
pod vodou neměl žádnou. Ale tím bych předbíhal. Teprve před sestupem ještě přiběhl
někdo s grilovanými klobáskami na břeh, že do jsou poslední, které pro nás zachránily,
neboť až se vrátíme, budou všechny snědeny. I láskoráním, že je to možná naše
poslední sdrava. Úpa s Klárou nás ještě fotografovali, rovněž se vrandičkami, aby
na nás měli vzpomínku jako na živé.

Ve dvaceti hodin jsme se zanořili. Všichni, ale já se musel vrátit, neboť mi písek
ukradl ploutev, takže jsem ji chvíli hledal. Voda byla celkem čirá, a tak jsem je
za okamžik dokonil. Předtím jsme se dohodli, že nás domácí povede. Tysel po pravě, já
po levé straně. Němci si ale ani nevšimli, že tam nejsem. Po 15 minutách mi Mirek
ukazoval, že není něco v pořádku a tak jsme se po druhé zanořili. Oběma nám přimrzly
automatiky a dávaly ledovou díř. To bylo tak v šesti až osmi metrech. U desíti
metrech se to zlepšilo. Náš vůdce si ale nějak popletl směry a motal se stále tak v
pádácích metrůvých kružích. Když mu Tysel ukázal, že mu je chladno a že pojedeme
zpět (to bylo po 28 minutách), tak jsme se zanořili, abychom se s ním domluvili o
cestě zpět. Tysel chtěl jet po hladině, protože pod vodou bychom se tam sním bez
kompasu v rozumné době nedostali. A teď to přišlo. Ještě jsem stačil říci "ok", po
hladině zpět a zmizel jsem pod vodou. Vesla, i když jsem ji dofuksoval, mě neudržela
a utíkal mi z ní vzduch. Řekl jsem němcům, ať se mi podívají na vypouštěcí špunt, že
slyším unikát vzduch a že se neudrží na hladině. Běhy jejich dvojčeti jsem byl
nohově předtížen a když vesla vyradila, tak jsem se prakticky ploutvemi na hladině
neudržel. Přidržel jsem se ho a on mi řekl, že špunt je tam a dál se celkem
nezajímal. Tysel ale zareagoval okamžitě a zjistil příčinu. Bohu škoda, vesla byla v
pořádku. Já se už domníval, že praskla. Zůstal jen řídit odpouštěcí ventil a vzduch
kudíž okamžitě ve vertikální poloze utekl. Příčinou bylo předchozí zanoření a ve
vlně vody těsně nad nulou namrzlo průtokem vypouštěcího vzduchu sedlo a ventil
zůstal otvřený. Při vodorovném plavání pod vodou se to nemohlo projevit.
Když Tysel viděl, jak tam znovu mizím, tak mi nafoukl vestu, kterou jsem s jeho
pomocí zprovozoval, ale tak, že jsem prý měl barvy jak chameleon. No, po pravdě mi
do srance moc nebylo. Zima už se přihlásila, dusil jsem se a ke břehu dobrých čtyř
až pět set metrů. Teď už vím, proč se princové říká "škrdič". Jakk jsem ležel jen
na zádech a pomalu, co mi stačil dech, plaval ke břehu, kam mě Tysel neudržel
navigoval. Tímto jsme jim nabourali trošku pláň. Míslo plánované čtrnácti hodin jsme
tam zůstali 40 minut.

Ponaučení: nechoď s nikým koho dobře neznáš a kdo nezná Tvoji výzbroj. Nebyl
tam Tysla, tak nevím, nevím. Takže to je asi vše k vlastním podání. Jinak voda
byla příjemná, konečně nepříšela, počasí nám zhrůška přišlo. Na břehu nás čekalo
sražené víno a prosňko.

Asi tak v 17 hodin jsme se přesunuli k Frankovi, kde jsme dostarovali jeho
učednické narozeniny. Večer byl ve znamení intelektu u Horsta. Tam jsme poručovali jeho
pobavili se na téma "der Deutsch-Tschechoslowakei Vertragabschluss", probrali
platy, ceny apod. Tysel jim řekl, že je unaven a šel si lehnout. My jsme počítali, že
půjdeme za chrůli za ním. Ale pak to propuklo. Ta dáma, nevzpomínám si jak se

ptal se, co byla u Karsla na novědě, jen tak mezi řečí se přiklonila k Karsovi a řekla mu: "Ty, Karske, musíš mi někdy ukázat, kde se vlastně do Česka a Slovenska geograficky nacházejí." Když jsem došel Karsovi, tak jsme oba úžasně dlouho otevřeli knihy. Její manžel si všiml, že jsem došel a byl z toho jak pivníka. Karsk ji přinesl atlas, asi tak z doby monarchie a začal ji vysvětlovat, že přesí oni sousedí dole s Rakouskem, nahoře s Polskem a mezitím, že jsme my. A když už došla na mapu, tak tomu dávala jednu korunu na druhou. Těle do toho pletla jak zná celý svět a kde všude byla a jakou vlastně máme rozlohu opod. Ona znala akorát "Brager Fruehling", ale kde je Praha, to už ne. Zakončila to tím, že když přišla řeč na komunismus, tak na představitele komunistické éry u nás (Gottwalds) řekla: "Jo, Karl Gold ich kenne." Zdrůl byl: "ale Imedana, den co komponoval národní hudbu, byl přeci taký komunist". To jsme již s Kláskou rezignovali a její muž se hantou propadal až do sklepa. Poté jsme se s Kláskou vymluvili na to, že musíme brzy vstávat a šli jsme si taky lehnout.

Ráno jsme posnídali, Ilvina nám dala na cestu svačinku a nějaké pítí. Rozloučili jsme se a zastavili ještě u Jorga, kde jsme se jen krátkce zdrželi a při kávě domluvili na Urtiku. Udgleděli jsme ve čtvrti na dvoráck. Cesta ubíhala dobře, pár zastávek na napití, tradiční Middropa a knedle hranice.

Poslední gól tohoto turné byl německý financ, který opětoval český pozdrav velmi dobrou češtinou. Po chvíli se český zeptal, jest-li někdo z nás mluví německy. Učebovali jsme co z toho vzejde, ale když jsem mu německy odpověděl, že se mnou může mluvit německy, tak český poděkoval a šel na shledanou. Koukali jsme na to jako sduy. U Děčína nás přivítala opět mlha a smog. Domů jsme dorazili asi v půl desáté, s konstatacím, že se zájezd opět vydařil a budeme se těšit na to, až příjedu oni k nám na Urtiku.

sestoupil Fronda

12.-14.6.

18. ORLIK

Franta - Jarda - Tomáš - Helena - Martin -
Jitka - Jakub - Mirek - Eva - Petr - Marta -
Jirka M. - Kačenka - Tomáš M. - Ulasta - Gabinka -
Jirka D. - Ivan - Jaromír s rodinou -
Iveta s Robertem, Petr B. s Fanynkou

Němci: Jürgen, Jörg se starší dcerou,
Horst, nový Frank

Přestože vypadala organizace výborně, přestě-
hování Němců z Prahy se dělo téměř ve
stejnou dobu jako náš příjezd. Jelikož jsme
vezli klíče, zjistili jsme teprve na místě, si
kdosi chytlé vyprnul proud. Bylo to o to trap-
nější, že jsme hostům přidělili buňku, a
které se jediné nerozsvítlo když sehraný tým
bratrů Mariků unikl do klavírního uzavěru elek-
triny (eternitovou střešinou) a zapojil kuchyni
i další prostory. A tak zatímco se v kuchyni
připravoval guláš, pokračovali Mariči v triviál-
ní práci. Koučce svítla i světa u hostů a
pomalu se chystala večer. Splným brádky
se vydalo několik nadšenů k večernímu
pořadu. Ryby už se na ně těšily a samy jim
připlouvaly ustríc, aby se brzy ocitly na rozpá-
leném oleji. Večerek se vydal a za pomoci

Jazyků národů celého světa se komunikace
s hosty stala hračkou.

Sobota byla věnována pečlivějšímu ukotvení
kesonu, koleji bylo konečně dost a rukou k práci
také. Pan Jaroslav, který se naposledy zúčastnil
12. Orlíku v roce 1988 nám svou přátelivou náladou
vynakraval uplynulá léta a statečně udržoval
hladinu alkoholu ve své krvi na patřičné úrovni.
Chutný oběd, pohory, chutná večere tak nějak
proběhla sobota. Večer nás překvapil příjezd
Jarovy dcery Ivety, ze které se za ta léta stala
už docela velká (a pěkná) ženská. Její partner
Robert oživil večer hudební produkcí, a tak
jsme prožili sobotní noc až do neoletného rána
v plné pohodě.

Neděle byla, ostatně tradičně, věnována
úklidu a několika pohorům.

2/1/92

1. = 9.8.

Strmilov

aneb A slunce páli jen...

Tomáš - Helena - Adam
Martin - Jitka - Jakub - Lukáš
Mirek - Eva - Petr - Martáš

Na letní dovolenou spojenou s potápěním na Babi hoře u Horního Bolíkovu se přirovně kldril kolečko. Ve finále jsme skončili v úzkém kruhu tři hodiny, ale nenudili jsme se.

1.8. Na náměstí v Kunžaku stojí Tomáš a v ústřety nands volá: „Vy si naplánujete dovolenou u vypuštěného rybníku!“ Místo na oběd jideme do kempu a Tomášovo utídní poražujeme za jednu z jeho oblíbených srandiček. Skutečnost je ale krutá. Jakihon chytřka napadlo udatat výlov rybníka v květnu a v suchém jaru se přirode nepodařilo tak velký prostor naplnit vodou. Tomáš nám ale tuto krivdu částečně vyhradil výběrem strategicky nejvýhodnějšího místa (k vodě asi 1/2 kilometru a naprosto klid), a tak jsme jen vyčkali příjezdu jezů a začali stavět stan. Hejnovu užitkovou, si stan je vhodný pro 5 lidí, se ukázalo nic než optimistické. Ještě, si mochoťni adolescenti syni přijali mezi sebe i Martáša. Stan pro tři osoby tak hostil čtyři a po Adamovi příjezdu i pět. Kučerňimu rozjímání nás zlákal stejný jako loni místní buffet.

1.8. Od rána tropické vedro, takže už po dváté všichni blahorečili zbytku rybníku a smdělí se spolu s vytrvalými nováčky a obyvateli kempu. Na oběd jsme jeli do Strmicova, ale kuchyně se od minule dost zhoršila. Potomci šli prode dílem na surf (Jakub), dílem na člun (zbylí 4). My jsme se vydali na výhledu dokončák za účelem osvětlení se kmrálinou. I ta nás ale akklamala. Poutové barvy, dvakrát tak drad a na chuti jsme se také nemohli shodnout. Byla to merunka nebo ananas? Zpět do kempu jsme v pouštním klimatu dorazili v posledních 5 a šli hned dorad. Potřebujeme pak lůžka do vody něco po jídle hodinu ránní a mírnému pobavení několika dosud bdících kempářů.

3.8. Dusno, vedro, u morno. V Telči, kam přijádíme pro porolení a výjezd do lesa na Babi hoře, není situace lepší. Hodná paní Čermáková z lesní správy sice vyjádření z Inspektorátu v Jindřichově Hradě neměla, ale ofotila pro nás olympion souhlas náčelníka lesní správy. Po chutném obědě (zvlášť Martin si nemohl vyhnout svačkovou) se přesouváme k lomu. Trochu nás sice zarazilo množství stání a, lomi zcela liduprádným okolí, ale nedbáme. Syni se začínají koupat a potápěči přeplavají do oblaků. Horada, snad ještě o gretivnější než minulého roku, se márně snaží prodobnout neopreny, ale na rozdíl od náčelníka táborišťích zde potápěčů a Planě, jsou docela milá zvířátka. Ten obtloustlý pan se nás nejprve snaží otrávit poukazováním na zdokaz výjezd do lesa a když mu slušně vysvětlíme, že máme porolení, se své alespoň své kamarády, kteří se práve vyvořili a bleskově jim a hlavu správně dekompresi pól 4 m. Pobýlí jsme asi 3 hodiny a omladina se ochotně pod Mirkovým svolením zveřívá do v potápění.

4.8. Prší. Zřetelně se ochladilo a jito rie už přijimné. Přijíme v duchu pro reastu (stejně nepřijel), a tak po obědě s Mrkovičů vyrazíme na výlet. Objevíme nový kemp v Žďárně. Připadá nám báječný už jen proto, že jsou tu stromy a jednotlivé plácky jsou jimi oddělené. Am eena není nepřijetelná 10,- dospělý + 5 poplatek obecnímu úřadu. V lese u Velkopavězického rybníku (vodní zdroj pro Telč) nacházíme pět obstarožních poddoubků.

a nebten' and's sopadavaj' do boarin.
 Vond's odj'ar' a obabody a v'etm'it.
 jemu, to je lito.

5.8. U22000 h'ak' skina. Po varu'ne, uboz
 odj'ar'ine (x2. J'et' a dukat) do Roue
 Bystra (Financ'ne u'hoany, obca) a d'at
 do Rakouska na vy'let. V mat'iu m'ist'ic
 po kat'ony u m'ist'm, uk'rajny j' nam
 tajn, i k'olyz u'arie j'abraveje. Na nam
 namu n'abere j'et' d'at' na o'han a
 pot u'z' j'en p'rou'ine do j'okyma. Brab'm
 j'abnet' k'ileometr' r'ychlost' j'at'm'ak'a
 d'isoc'adem u'ku. M'irka tento ap'atob
 j'ady e'nan nat'et, a'z' j'ab'at' (s Mart'm
 n'ad'et'u) p'rsnykovat' Kunz'ak'de, nd'm'at'
 aby k'it'ko automob'ilstu p'rc'it'ie u'j'raty,
 ak' j' 1203 na k'ona u'ie u'koncu j'it'o
 h'ady. D'et'ek h'op'ost'ely, n'ole k'otom
 05. 20m 20 k'unz'ak'm. Potom ho a'v'et'aj
 05. 175km/k'od'ovou r'ychlost' m'it' Mart'm

6.8. Demokracie n'ed'au n'at'm l'at'm.
 M'irka, H'ienka a r'ich'ni syn'ci j'edou
 k'om'u, ja, J'it'a a Mart'm r'ep'ub'lyk'm
 v'st'm'm j'et' potok. U'ed'o k' l'it'it'at'o
 stupny. V'et'ar p'j'ar'at' Vond's o'f' n'it'do.

7.8. Vyrat'ic j'm'e s. do J'ind'ich'ova Hradu
 do m'as'a. J'it'ou'k'ly b'et'e'm'j' p'rc'it'aj
 o'cedat' n' m'as'u u'j'azny. P'od'aj't'
 u'yd'at'o m'ist'm n'ardat' no Mart'h'ov'u
 h'oc'et'o j'ouat' h'ab'et'it'a.

8.8. Lukas b'ly, J'it'a j'at'e. Vond's H'ienk
 a H'ienka j'edou do k'omu (u'z' j'at'at', a
 v'asta m'p'p'ok'u). Mart'm o'v'ad'at' s'v'e m'ore'aj
 do l'ag. V'kam'p'u a'it'd'ud'm j'a, j'ak'ub', Pet'ra
 Mart'a. Adam o'aj'e n'p'at'ek do Pr'ahy ap'ot
 na m'as'iska j'as'a. P'ec'eme ak' u'ed'o n'as
 u'j'at'm'e na m'ed'u k'ut'm'm, m'ist'm'ost', k'ole
 N'anc'j'ory'a. V'et'ar H'ienka u'rt'at'ob n'ur'ca'ub

mění teploty (málo měřeno v roce 3748)
 a vani horké. To má vliv na
 a přímým o brachobolém pradáci horké.

9.8. Někde, 8 hod ráno, 30°C. 24.8.

už jen lita a a horké v horkém

dvakrát bál (uad spánu) Petrem strhoval

jakub stan) a pro curote odjíždí do Prahy.

My bálina pomalu a strnecov opouštíme

v prát dvakrát. Spolu s novou, jede dle

už bot. Tomáš a to v mado a k. Hebr. (trudě)

duhu v obloze soustředí.

často a ha ena inu obědu, a a p. p. p. p.

často 34°C. h o m a u t a k h o c h u t n o

Je to n u y u z i t e l s t v ě s t a h o r, k t e r ě s k o r o v a l y

pro v l o s t ě. V t o m u b y l a v o d a c v t e c k o

a u s m a x i m a l n ě 20°C.

2692

18. - 20. 9.

19. ORLÍK

Franta, Ivan, Mirek - Eva - Petr - Martas,
Martin - Jitka - Jakub - Lukáš, Ulásta - Iveta,
J. Vdlek se ženou a synem, Frantova sousedka
s manželem Richardem event. Robertem a 2
dcerky

Počasí téměř letní, klíče od celého
objektu až na hlavní uzdu elektriny (tradičně)
ale ten jsme objevili po příjezdu na trámu
v jídelně.

Po dlouhé době jsme měli i molo (přívodní
jsme ji tam měli rozbitou, ale sestro z toho),
takže nový podstavec pro káson, který vytvořil
jako obvykle hravý Vlastík, se mohl instalovat
velmi pohodlně (celý víkend). Voda byla velmi
nízká a po celém odhaleném břehu se viděly
dráty utopené pneumatiky, dráty a plechovky.

Richard (Robert) vybaven západním a božím
ulovil kapitdění Jitku, ostatní hromadu
okounů a candátů, které zručně připravil
Jakub za asistence Petra a dalšího dorostu.
Spali jsme v chatkách, voda byla skutečně
čistá a vůbec vláda pohoda.

Ja s Jitkou jsme si zajeli kanoj do Popelíku,
abychom zjistili nové relace (dítě 2, dospě-
lý 6, stan 7, auto 8, nebo poslední dvě
obrádky).

Spolu s prdce se sprdce objektu (koníček) tentokrát
vynikající - on nám klíč - my jemu pracku do
Pragy 1, on nám příslib jaruho Orlíku - my
jemu výměnu zámku u voličů.

Vytažený nepořádek zůstal u vody, snad
to uklidili rybáři z Metra, kteří po nás
na Orlické přijeli (dávali jsme pro ně pramici
do kuchyně).

24/92

16 = 18. 10.

Království

Jitka - Martin, Tomáš - Helena,
Mirek - Eva, Franta, Vlasta, Iveta

Oslavy různých narozenin se nám vyvedly.
Využené maso bylo chutné, Martinovy zdravotní
obtíže ukončeny neschopenkou, Helena se
nepodařilo odcizit a hospodě každou bundu
čikdyž se hodně snažila.

26. 12.

HRIMĚŽDICE

Franta - Mirek - Jirka D.

~~Doma~~ Dvou letech se alespoň pár členů vydalo na tradiční vánoční prouh společně s konštably. Počasí mrazivé (-5 i -8°C), led na slomu i deset centimetrů. Všem byla zima, nic naplat staří se hlásí.

31. 12. Silvestr

a rozloučení s federací se konalo v Jinončicích za obvyklé účasti. Půlnoční zpěv Palečbory a Janíkovci posuň Šbohem Slovensko sdružil místní obyvatele stejně jako půlhodinový gejeir ohňostroju a petarda z balkónu. Rozloučili jsme se tedy se společným státem a ukročili s novým rokem do České republiky.

2/12

1993

1.1 PRVNÍ PONOR

u novém roce a první v ČR uskutečnil Syseř sledování hbitým foto-reportérem VP.

Šlajсна i letadělka.

Nový rok lze trávit různě. Stejně jako patří k vánocům otužilci před Národ-

ním divadlem, první den v roce v Praze spatříte potápěče, plovoucí ze Střeckého ostrova přes staroměstskou šlajсну a Karlův most do jednoho z malostranských parčíků.

LIDSKOST není NA MÍSTĚ

Kontroloři ČOI jsou v ulicích • Kontrasty mezi obchodníky

Daň z přidané hodnoty nadzvedla zákazníky a ceny zboží natolik, že ministerstvo financí ČR pověřilo Českou obchodní inspekci a její inspektory, aby se lépe podívali na její počítání přímo v praxi. A jak to dopadá? Včerejší kontrolu v náhodně vybraných potravinářských prodejnách jsme absolvovali s kontrolorkami ČOI. Shrnutí: dva příklady — a velké rozdíly.

TEZET Market, Vojtěšská, Praha 1. — »Tu pokutu byste mi nedali, kdybyste byli trochu lidšší,« srd-

ceryvně se bránila prodavačka lahůdek, když za téměř korunové pře-dražení na bezchybné optické váze a prodání posledního utrápeného a nevzhledného chlebičku za 7,90, který měl již dávno skončit v koši, obdržela blokovou pokutu 1500 korun. Kdyby měly být kontroly lidské, nemusely by vůbec existovat.

Za další zjištěný nedostatek, kterým bylo 35 krabic kyselého mléka s prošlou dobou spotřeby, kterému se o lednici asi jen zdálo, se ČOI »odměnila« sepsáním protokolu o zahájení správního řízení a panu vedoucímu přijde do 30 dnů »pozdrav« přímo od ředitele ČOI. Laciné to v žádném případě nebude... Kontrola výpočtů daně z přidané hodnoty u vybraných položek základních potravin byla v pořádku. Přesto téměř desetistránkový inspekční záznam svědčí o tom, že kontrola byla »úspěšná«.

Zatímco v Tezet Marketu jsme strávili přes tři hodiny zjišťováním jmen zaměstnanců(!), hledáním jejich pracovních smluv či dodacích

Večerní k Praha nachází stálou inspiraci v našem kolektivu.

PÁTEK

22. ledna

listů na zboží, v prodejně potravin v Lazarské ulici byla kontrola díky pečlivosti vedoucí J. Ježkové hotova raz dva. Kontrolní nákup na váhu i kvalitu byl v pořádku, daň vypočítána na desetník podle pravidel. Prostě radost kontrolovat, i když někdy jsou to pořádné nervy být inspektorem. Poslouchat nářky a smlouvání hříšníků, které stejně k ničemu nevedou. Obchodníci si zkrátka ještě neuvědomují, že za každou chybu se platí. O konečném hodnocení mimořádného kontrolního maratónu vás budeme informovat.

Dagmar KOUTSKÁ

19.-21.2.

Rheinsberg

K letošním zimním ponorům v Německu projevil ochotu jen málo členů klubu. Ujednaly na neprohoditelně směny už jsou obligátní, ale Franta přišel pro letošek s novinkou: Musí kličovat psa. Na hranice tedy spadla sedm litrovým sudem piva vyroze jen Vlasta s Mirkem a upřímně se obdivují jak se zachorají a elníci. Třetí měli sřejmě jiné starosti, a tak jen mávali u hranice byly překonány.

Updtek ráno nákupy v Neuruppinu, oběd u Waldcafé, odpoledne se značného deště další nákupy. Večer v hospodě Syssel v roli Pohodbového dědečka na prdci pohádku o Dumm Hansovi.

Ráno se jelo k jezeru, kde se tradičně přecháse a potápí otužilci. Do vody šel nakonec jen Syssel, protože Vlasta nenášel odvahu a raději zůstal popljet na břehu. Oproti pátku ale bylo slunečné počasí (v duchu cca 12-15°C) a bouře se odpoledne sotáhlo, všichni se přesunuli k Frankovi, kde se konzumovaly litry kávy a jiných tekutin.

Večer se ještě posedelo u Jürsena, kde byli naši letos ubytováni. Ráno všichni šokovala vrstva zhruba 10cm sněhu, a tak se rychle bořilo a vyrdělo k domovu. Až do Pirny byla cesta fádne, ale pak nastalo vzrušení. Nad Pirnou oufala sněhová bouře a jízda autem se stala takřka nemožnou, Vlasta se přesto nezdával

tu sněží rychlostí zdolával další a další
 metry silnice. U příkopu skončili jen
 jednou. Cestu z Pirny na hranice, která normál-
 ně trvá tak 30 minut, urazili za 5 hodin,
 které jim však v daných podmínkách
 připadaly jako roky. Cestou měli desítky
 německých aut, jejichž řidiči to vzdali,
 silnice mizela pod návosy sněhu, ale naši
 stateční poldrníci se nevzdali a tak mohli
 hrdě říci: „Hranice je dobytá!“ Cesta na našem
 území již probíhala normálně, i když se
 Úlasteri nedala zlehoratělá silnice v Jiwo-
 nicích anižem Syřa vysadit pod kopcem.

R/13

Grüße aus Rheinsberg

11.-13.6.93

Kapesní kronika AVZO při DP METRO
i Svazu českých potápěčů
org. č. ?

"Dle článku 5 je základní povinností
člena (viz odst d.) upozornovat
příslušné orgány Svazarmu na závaž-
né nedostatky v činnosti organiza-
ce."

Z org. sdělení č. 1/89
předsedy klubu

ORLÍK

Ulasta - Franta - Jarda - Iveta - Robert
Jirka M. - Tomáš M. - Mirek - Eva - Petr -
Martin - Tomáš K. - Helena, Jaromír - Eva -
Katka + 2 kamarádky, Jirka D. - Ivan
Petr Machytko, Richard, Horst - Ilrie - Jürgen

Dvacetý Orlik, spojený s oslavou Ulastových
typických narozenin se neobyčejně vydařil,
zvláště díky hojné účasti členů klubu.
Franta, Ulasta a Mirek s rodinou dorazili na místo
již ve čtvrté a zahájili práce ke zprovoznění areálu.
Komplikace se zprovozněním vody nikoho neodradily.
Ačkoli ale informace provozovatele měla být zcela
správná, chyběly ventily a terpadlo se příliš doprdu
nechtělo. Naštěstí jsme měli klíč od všech chatek, do
kterých ji voda zavedena, a tak jsme zvládli. Kromě
výzadby k nadcházejícímu jubileu jsme večer prožili
podle individuálních programů tj. Sytel pod vodou,
ostatní leželi pod prouem.

U pátek se začali sjíždět ostatní. Kromě nás
byli v areálu tábora i vedoucí I turnusu letního
tábora, ale ti neméně neměli sanci. Klíč měli
pouze od zdravotnické buňky a kuchyně, kde se
moc prosazovat nemohli. (Tomáš M. dokonale
ovládl celé operační pole).

Raděš večer a na bohatě prostřeném stole
se objevilopravdu "dospělá" lahev whisky,
Ulastův vklad k významnému výročí. Ulastík
graciously přijal dary a vřelými připíli na jeho
zdraví. Rozproudila se zábava s hudbou a systémem
každý hovoří s každým, čímž zavládl všeobecný
smutek dovršený deštěm, který pod strechu přivall
i smáčené vedoucí. Ještě nástroje, laděné elektrí-
kov ladickou, však zcela neuhororaly hospodské
toleranci našich dytar, tudíž jsme měli narro,
protože nadu za a) nevadí nesoulad akordu
a za b) byli jsme bekonkurenčně hluchější, německí
kamarády neupřimaje.

Sobota byla deštivá, ale i tak pěkná. Toužil M.
navštívit moravských robců (nevolníci obědvali
dokonce i Richarda se tentokrát dělal ovládky.
Franci se také někdy vydali do vody, i když byla
až do půlnoci zábava proněkud roztrápená.
Mile zmatlaný až k ektazii přitvrděl pan Jaroslav
připravil ohniček; dále účastníci se nuzdávali
v kuchaři, odkud se zvlášť po půlnoci linula opojná
vůně páchných okounů. Maximálně míc 25 eur ale
nijak nevadilo. Jirka a Toužil M. litorali; se
nemají trojzubec, neboť jim unikl zvlášť pěkný úkor
a Robert, který vyběhne rybařským listkem i prutem,
savrbl zula vyhodování na břehu, i také dobře boje.
Němci přátelé, kteří překvapili anglické a alty,
a i pěti českých sloz, odjeli ručetli po druhé
aspoň.

Podobí ručetli bylo kice občas slunečné, ale
soudasní větrné, a tak k soutěži novodě, kterou
vlásta pečlivě připravil, nakonec nedošlo.
Škoda, snad na podzim.

93/21

DOVOLENA

93

31.7. - 7.8.

ŘAŠNÁ - Velkopopavský rybník
Helenka - Tomáš, Mirek - Eva - Petr -
Martin, Martin - Jitka - Jakub - Lukáš
Jaromír - Eva - Katka - Haníčka

Po příjezdu do kempu jsme dlouho vybírali vhodná místa k rozložení stánků, místo mělo být co nejdale od civilizace. Nakonec jsme zvolili místo poblíž lesíkem lemovaného rybníku. Po vstupu na našich dočasných obydlí, jsme zjistili, že Jaromír vlastní pasáž o několika slušných dvoupatrových, zatímco Ježci síce vysokou, ale přesto jízdní souzř malou vrdnici.

- Uvedeli jsme před polednem vyrazili na výzkumnou výpravu s cílem nalezení lomů, které se měly roklí nacházet. Kromě tašky, kterou jsme však našli pouze 2 ještě nezatopené lomy a chutné borůvky.

- Upradili se tedy vyjelo na Babí horu. U lomu je nová instalace kusu, přibližně poblíž protopeného trambusu. Jakub oslňuje přítomně šerit perfektně provedených sálů do vody, ale večer došlo k stlačení zlehnutí čímž měla Helenka zase po dovození a seznámila se s kolegy a těleské pohotovosti a darické nemocnice.

- U úterý ještě trochu malátný Jakub polehával zastaralý ale postupně se udravoval a večer už byl schopný uměrně záby. Ostatní opět navštívili malou

hospůdku ve Lhotce, ve které měli zmrzlinu Schöller, slutné pivo a vynikající utopence.

- Středa nás donutila ke kulturnímu vyžití. Zajeli jsme do Dačic, shlédli prohlídku zámku, pohoupali se v parku na dětském hřišti a absolvovali prosezení v sympatickém pohostinství poblíž náměstí. Petrá a Martášova lačnost (dali si 2x oběd) způsobila, že r noci uylučovali norem dolem. Syed vyrazil s Jaromírem, Jakubem a Petrem na obhlídku okolí a přijeli se správcem, že nedaleko Třešti je velmi hezký lom, kam radno pojedeme.

- Ve čtvrtek ráno bylo nevolno Petrovi, Jiří a mluvně nebyl ve své kůži Marty. Proto vyhodil své syny z auta a během dvaceti sekund smízel s Jiřkou i favoritem někde v lese. Polonazí Ježci se však bavili dobře. V tom byla hejno ty b tak veliký, že jsme šasli. Lom sice slouží jako koupaliště pro široké lidové vrstvy, ale přesto se Tomáš i Mirek zahorili, prond sledování hejnem a si šedesáti místnic pro které "protipěšská" výstroj stala stejným povražením, jako kdy by přijel natáčet televizní štáb.

- Úpatek odjeli Ježci, neboť Martinův star se zhoršil a my všichni šli na hrad Roštejn. Turistická trasa zookoná Tomášem vedla rafinované lesy, polemí. Nejprve jsme oběsti několik ha lesa a vyšli nadroře soukromého folníka v Rošně, který nám ochotně předvedl kotr vyrobentý ze zemědělských strojů a pak nás vypustil domem na silnici. Dále jsme pokračovali třetím rokem aleji do Řídelova, poté pastvinami a lesy dále do neznámého. Občasné přepršky ani kruhová trasa sáilem vidit Roštejn ze všech stran, nikomu nevadily. Nasbírali jsme tašku poaborovdků a přes močály došli k cíli. Tomáš a Petr si vysloužili nové přezdítky "Zhoradily" a "Horado". Hrad byl Gobický, prosezení na nádvoří současné. V kempu se Syed rozhodl, že si dojede do Telče pro nové hodinky. Korsek od náměstí se stal spolu se svým autem cílem statické vlnové škodovky. Škoda 13.000,-, bok nové LADY z deformován. V kempu jsme si tedy říci museli rychle, přivodit, aby chom smutek otupili.

Sobota byla stanovená jako den odjezdu a také k němu došlo. Po závěrečném zhodnocení jsme se rozjeli různými trasami do svých domovů.

11/93

10.-12.9.

21. ORLÍK

aneb
navštěvou v léčebně pro dlouhodobě nemocné

Franta (záda), Jitka M. (protibátky - antibiotika),
Martin (pučící hemeroid + záda), Jitka (inventura),
Tomáš K. (žebra zlomená), Helena (loket - žebra
zlomená), Ivan (rýma), Vlasta (průjem), Jitka D.
(rozebrané auto), Tomáš M. a Tereza, Kačka Marková
Miroslav - Eva - Petr - Martin, Jaromír - Eva - Kateřka
- Hanka + 2 neukastní děti
Hosté: 1x Kamarda Jitky M.
6x kolektiv z prodejny potáp. potřeb

Tak jak se ndm na jare osvědčilo, vyrazil Ulasta, Marty a Čud' Sýslí rodina již ve čtvrtek, aby se patřičně aklimatizovali. Den byl krásný a večer teplý. Paní Fojtíková tentokrát zapůjčila klíče pouze od dvou buněk a voličů, tudíž se zase po letech spalo skoro hromadně. U pátek dopoledne dorazil Jirka M. s kamarádem, který se však jen zanořil, věnoval lehký šampusu a zase odjel.

Po obědě exceloval Mirek svoji nezadržitelnou touhou po Sedláčanech. Nářezá se v krásné Hore nechal uplatit uzenou krkovicí, i když trochu rozrušen, neodjel za lahůdkovou roládou. Zato v místním Feznicoví-uzenářství zaplněná krabici s kolektivním nákupem.

Po návratu z nákupu jsme zjistili, že už dorazil Tomáš M. s Tereškou a Kačkou. Nejmladší Marice se v průběhu následujících dní osvědčila jako dítě dlouhých. Dopoledne bylo dlouhé a další účastníci dorazili až za záru. Kromě Jaromíra, který svou čtyřlennou rodinu opět rozšířil o dvě katěny kamarádky, dorazil předsmou Franta i Tomáš s Helenkou, kteří, byť po přežití (viz titulní snímek) havarii bolaví a zranění, se chtěli podzimního soustředění také zúčastnit. Houby přes četná ujišťování lidí, kteří z této lokality přijížděli, nerostly, ale ryby dobrorodně naplávaly na harpuny a obohacovali tak večerní menu. (Tomáš M. ihned po příjezdu uvařil „na hlad“ bramboráček.) Večer byl příjemný, i když nebylo žádného tepla.

V sobotu dopoledne dorazili další účastníci - Jirka a Ivan, po nich 6 cizích podpěčů, které Jirka M. splasí kdesi v prodejně potřeby. Haste se zanořili, snědli Tomášovu chutnou cikdusku a zase na s epustili.

Kromě Toma a Helenky, kteří po přestálé autonehodě měli plně právo na indispozici, se tentokrát na Orlicku sešel přepastý kadr maredů. Každou choili si někdo stěžoval na svůj zdravotní stav, což nikomu ovšem nevadilo a ponorech. Voda nebyla nic moc, počasí příjemné. Večer ještě dorazl Martin Jirka a za dlouhotrvajícího tlachání o nemocích opřítvaných oborech jsme se šťastně propili do neděle.

Ráno šlo jako z konve. Učastníci odjel po dvouté
a Jirka Dolejš rozbral svůj rozebrat svůj obstarání
vůz. Že to neměl dělat se brzy ukázalo. Za pomoci
Frantouška se opravovala elektrika v torzu auta
až do odpoledne, a čehož měl hystericky zachvat
nejin majitel vozu, ale skoro i jindy tak flegmaticky
Frantoušek a před 15. hodinou s Ivan Hase, jenž se
domníval, že ustihne svůj nástup do zaměstnání v
19. hodin.

ŘÍJEN 93

KRÁLOVSTVÍ

Veselé oslavy narození korunované Tomašou
(J.) kulturním uměním proběhly k všeobecné
spokojenosti. Jatra zabalené do kurete, kačky,
husy..... (čtyři velbloudi) měla neobvyklý
úspěch. Autor sice zdůrazňoval pracnost tohoto
vytvoru, ale to nikdo neuvěřil. Za toto dílo poslal
obdržel dík a k narozeninám překrásné rikstole.
Frantoušek byl naštěn stavebním vybavením, které
obdržel ve vkusné krabici. Helenka, která se této
trachtace nemohla zúčastnit, obdržela proleze
2 vzrostlé fikusy

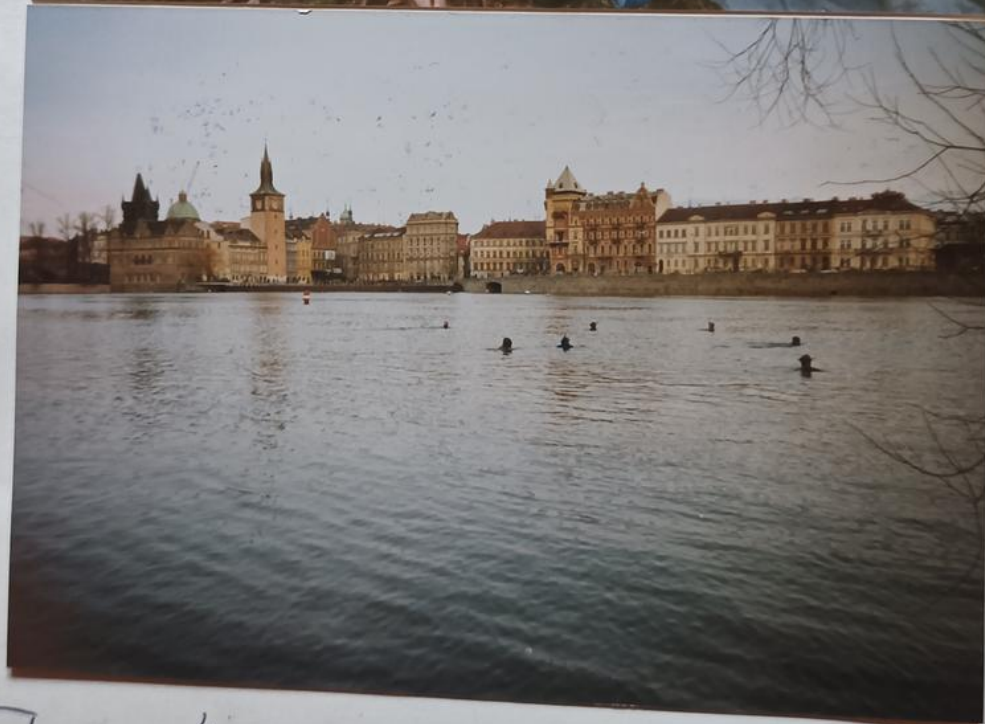

SILVESTR 93 - HELENKA PŘESTÁVÁ
KOUŘIT!

1994

1.1.

SYSLŮV
NOVOROČNÍ
PONOR

29.1.

PRAVIDELNÉ
LEDNOUÉ OSLAVY

Pri oslavě Sysličích narozenin přišel opět na řadu „nápad“. Kromě ovocného pytle, hygienického

pytle, pracovních pomůcek aj. se jako dar objeví
i pytel bot a pytel pív. Test jako paměť.

Pivo, ženy, řev

17. = 20.2.

Rheinsberg

Po loňsku osvědčený pár Mirek-Vlasta
přibral do vozu své 2 potomky Gabinu a
Petro, aby tlumočili; když už se ve škole jazyk
učí. Pochopitelně, že ve finále mluvil jen Sytel
ve svých oblibených infinitivech, zatímco 2 bytka
posledky pravděpodobně ochrnuly na divoký.
Program po léta stejný se změnil v několika bodech.

- 1) Ubytování v Jötegově vystěhovaném bytě
- byly tam pouze místa k přespání a 1 stůl.
 - 2) Trachtace a restaurace se nekonala, zato byly
naši cestovatele přivedeni od rodiny k rodině.
(Zolař se jim lihl u kamarda Dittricha)
 - 3) Pod lid se zanořil jen Sytel a to na 5 minut.
- Práce bylo opět chutné. Celý den chumelilo.

Sysel se svým
německým
dvojčím

Sysel se svým
prasetem

Vlasta se svou
dcerou

10.-12.6. 22. ORLÍK

Franta, Martin - Jitka - Jokub, Tomáš - Helena,
Mirek - Eva - Petr - Martin, Vlasta - Ga'bina - Katka,
Tomáš M. - Tereza, Iveta - Robert, Jaromír - Eva
- Katka - Hanka + 2 kamarádky, Jirka J. - Olina + 2 dcery,
Ivan, Petr Machyža - Katka,
8 Němců
Aleš
Richard

a v neděli vpoledne Martin Chroust s kamarády

Stalo se už tradicí se učiteli Quads užíjícími na Orlické o den dříve. Každoroční komplikace s klíči Copel je malá na starosti někdo jiný) už nás ani neuvědomou 2 míry. Večertek se tedy na jih od Prahy vybral Ulasta s oběma dcerami, Martin s Jakubem a Mirek, jako obvykle, s celou rodinou. Zatímco se nad Orlickem sněžila tma a Marty s Evou se snažili poklidit spinarou kuchyni, a mizel Syel dychtíve pod vodou. Když jsme ho opět spatřili, měl divokou spokojenost. Plnou síťorku obronského sumce. Uprání choili jsme hledali narybu s hrůzou, uťbot jsme se domnívali, že se jedná o letitého přítele prodávce sumce Pepu, jehož vraždu by Franta nepřesle přes srdec, ale při bližším ohledu ulomné ryby jsme si oddali a oddali se pocopitelné radosti. Byl to úplně cizí sumec, ale byl to kus. Sy, slovo nadšeni neznalo mezi a oslavu úspěšného lovu trvaly do třetí hodiny ranní.

Poték byl pohodový. Zproroznili jsme všechny flásky, dokoupili potřebné potraviny a podali se k lidu a opečinku. Odpovídne se tel Syel s Ulastou projit kolem zátoky, uťbot jsme očekávali přijed Němekých přátel, o kterých jsme uvideli jen to že budou čtyři, potomci se rospřchli po zátoce a v jisté rúnd jen Marty a Eva. Za těchto okolností se no obzoru objevil auto s Němei. Pokud se někdo domníval, že Marty při svém vysokém věku a zchátralé tělesné stavě není schopn ani chůze do sekodu, musel by v té chvíli své mínění rychle opravit. Skok, kterým Martin dosáhl svého auta a ujel, aby nemusel komu nikovat uiaim jazyce, měl tak haketový start, že by mohl být zápasn do Guinnessovy knihy rekordů, ševent. se zúčastník běhu nakrátké trati na kterém je olympiádě (ato nejen paraolympiádě)

Brzy se ukázalo, že přijela mladá část německých přátel - Jörgova dcera zprávného manželského svazem mladencem a Uwe - a jak je ve skutečnosti, došla dobře omdlať angličtinu, takže Martinův lipke byl obyčejný. Mladí se zabývali v nejvyšší položení chatce a snažili se, pokud to jazykové znalosti dovolovaly, dobře bořit.

Postupně se do tábora začali sjíždět ostatní potápěči i Němci (Horst se Sylvii a Gerald Busch s dětmi). Kromě pana Jaroslava, jehož zastupovala luita s Robertem, chybět jin Jirka Marek, kterému křefty zabránil rúcast. Ve finále dorazil i Richard, takže rozhovory i němčině probíhaly bez rady. Uhadostněm tlodění obdivovatelů sumce, potápění a jiné činnosti utékla noc jako voda. Jediné konflikty vyvolávala Robertořa žrová a velice milá fena boxeru Sunny, která pojala Orlik za svůj rajch a pravidelně odháněla Dolejštoric chlupaté (údajně rasa rousatá kolie) a neukusé stěně Bena.

Zatímco sobotní den prožil každý podle svého - Tomáš M. v kuchyni při vytváření lahůdek pro naše záložky, někdo pod vodou, jiný vlese či na molu, večer jsme se vešli s hromádčili v kuchyni k chatičce diskuzi a zpěvu. Tomáš K. rozvášněný milou atmosférou nám sdělil, že se končí 15. 2. dří ožem s Helenkou, načež ukouse luitě nehet a upade do svého obvyklého stavu "metronom". Mladí čistili a smažili ryby, starší volně popíjeli a důstojně hovorili mezi sebou. Ani jsme se nenadali a bylo tu sotatni. Upril sedmé se uložili poslední vytrvalci k spánku a opatř hodiu prozblaji začali první účastníci odjíždět domů (Tomáš M. s Tereškou).

Neděle byla uklidová, hodnotiči a jako taková se projirila i tentokrát.

Zatoku plnou slunce jsme opouštěli po třetí noci odpoledne.

94/RX

Tak jak Tomáš K. loni v srpnu v Říšské přislíbil, během podzimu sehnal speciální autobus a mohli jsme vyjet do další ciziny. Odjezdu předcházela schůzka, které se zúčastnili všichni zájemci, byl vydan a rozslán plán cesty a všechny podmínky byly dopředu projednány tak, aby nic nenarušilo akci 01.

5. - 13.8.

Tomáš-Helenka-Adam

Honza

Mirek-Eva-Petr Martin

Petr M. - Katka

ITÁLIE 94

Jirka M. - Tomáš M.

Franta

Ivan-Lenka-Miřa-Zuzanka

Abych tedy aspoň z části napravil hrůzy šťastných, již skrbilých pomocí právě tam, kde se mladost'vá síle, ... máma v úmyslu vypravit sto poroků či pohádek či podobností či historek a jak je nazveme ...

Giovanni Boccaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE PRVNÍ DEN ... PÁTEK

Již od rána se v Jironicích, které byly stanoveny jako místo odjezdu, sjížděli účastníci zjezdu. Ivan přivezl člun, poté dorazili Marci, v poledne Tomášův přítel Honza Karpat a pak další. Popolední scházel jen autobus, který měl být ve 12⁰⁰ na stanici Metra. Dorazil se zpožděním 1,5 hodiny s tím, že cestou opravoval. Občerstvili jsme poho řidiče a postupně začali do autobusu (poněkud starší model Karasy) skládat svačarazadla. Autobus měl v zadním prostoru vybudovanou kuchyňku s lednicí a stůl se sedadly pro 4 osoby. Lidníci jsme zapenili zakoupenými nápoji, i když jsme z části mase. Vyndat dvě plata limonád Meri-meri a Frukola, které sebou vezl pan řidič. Teprve později jsme pochopili, že nám je chtěl prodat, ale to až poté, co nám za trest vypral lednici. Vyjžděli jsme v 16⁰⁰ s dvouhodinovým zpožděním a už o hodinu později někde u Rokycan se autobusem začal šířit odporný zápach spálené gumy. V Plzni bylo jasno - autobusu hofely brzdy. Po hodinové technické přestávce během které defektní autobus opravili ŘČSAD Plzeň a my k občerstvení v rudalekém bufetu, jsme vyrazili přes Horský Týn dále na Folmaru. Ve 20 hod 20' jsme procleni pokračovali trasou Cham → Straubing → Landau → Landshut → Rosenheim → rakouská hranice, kterou jsme prošli v 1 hodinu a poté se poblíž Innsbrucku uložili ke spánku.

Nechť tento hrozný začátek není pro vás ničím jiným, než je pro pouťáky drsné a strmé skalisko, za nímž leží překrásná a libezná rožina, jež se oddá pouťákům tím pávabnější, čím obtížnější bylo vylézt na skalisko a sestoupit s něho. A jako po největší veselosti přichází smutek, tak hoře končí veselím, jež přichází po něm.

Giovanni Boccaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE DRUHÝ DEN ... SOBOTA

Po snídani o hygieně, pan řidič znovu složil palandy na normální autobusová sedadla, jsme pokračovali přes Schönberg (mýtné 300 AD) dál ka celnici v Brenneru. Cestou jsme obdivovali Alpy a hledali fialovou Milku z reklamy. Bohužel, jak Jirka M. vystižně vyjádřil: "Tady mají ty krásy natřené základovkou, samý šedivý." z reklamy je v Alpách skutečně jen píra. V 11⁰⁰ jsme byli v Brenneru. Do Itálie jsme projeli 438 m dlouhý tunel na jehož konci je italská celnice. Ve Vipitenu jsme dostali tiket na cestu po dálnici "Autostrada del Brennero s.p.a.", neboť v Itálii se na dálnicích platí.

Naše další cesta vedla střídavě po mostech, střídavě tunely Fortenza, Brien (kde jsme zpozorovali Harličovi jeho vyžnání), Matsekler, Gardena, Trostburg, Kofler, Castirotta, Fie, Tusch, Hocht až do Bolzno, kde jsme projeli ve 12,30. Cesta z Brenneru byla úmorně jednotvárná. Samé hory, pod nimiž se vinula bílá říčka a všude vinice. Občas broskvoně nebo jablečné. Z Bolzana znovu tunely a mosty (4 ks) do Trenta, dle přes Peschiera v jižní části jezera Lago di Garda. U odbočky na Veronu jsme ve 14,30 zastavili u motorestu. Mohli jsme jít do Nord, kde jsme dali kávu a řidič sprchu autobusu. Odjezd v 15,00, Brescia 15,30, Cremona 15,50, Piacenza 16,25, Tortona 17,10, Serravalle 17,30 a do Janova deseti tunely, z nichž nejdelší Giobbi měřil 900 m a nejkratší Fonduga 83 m. Před každým tunelem je cedule s názvem a délkou. V Janově jsme byli v 18,10 a měli pocit, že jsme někde mezi Karlinem, Vysočany a starým Žižkovem. Projeli jsme městem a zaparkovali na neuvěřitelně špinavém miniparkovišti, kde jsme se rozhodli přenocovat. Někteří spovděkem zvolili přenocování na nedalekém travnatém dvorku, který objevil Honza. Moře bylo teplé a slané. Přelézali jsme za plaváním přes zábradlí u pobřežní silnice a večer popili na obrovských domenech, které tvořily zdejší břeh.

Je spouštěm slyšet to, co vám musím povědět, ale nevidět to tolik a nevidět to já sám na vlastní oči, sotva bych se tomu ovdáčil uvěřit a tím méně to psát, i kdy bych to byl slyšel od jakkoli důvěryhodného člověka

Giovanni Boccaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE TŘETÍ DEN... NEDĚLE

Ranní probuzení nebylo nej příjemnější. Dva karabinieri na nás jako ztlampače křikali, že tam nesmíme kempovat. Posnádali jsme a začali u nedalekého tunelu, který má kudy vedla silnice, plnit lahve Honza objevil nedaleko slušnou pláž se sprchami, a tak se tam někteří upraviteli a prožili příjemný den. Tomáš s Helenkou sice nevybíravě upozornili policistu, že kdo neplatí vstupné, nesmí používat sprchy se sladkou vodou, nicméně jsme se všichni s chutí osprchovali. U autobusu se zatím v pravidelných intervalech střídali karabinieri s jedinou touhou, vystrnadit nás z místa. Ivan s Honzou se vydali na horských kolech na průzkum nové cesty za Savonu, aby našli naše příští útočiště. V šest večer jsme se tedy znovu naložili do autobusu a převezli do Savony. Místo pro autobus bylo ideálně osamocené, na břehu moře, poblíž sprchy, ze které nás nikdo nevyháňel. Večer jsme prozkoumali Savonu, holdovali zmrzlině a ledové tříšti různých barev a chutí. Na krizovatkách ukazoval teploměr ještě ve 23 hodin 28°C. Při návratu jsme ještě navštívili slavnost italských komunistů. Někteří (Tomáš s Helenkou) si začali při místním shromáždění, i když nás poněkud konsternovala 20x za večer hraní hymna Svazu sovětských socialistických republik, jimi navzdali aružbu sáteny strany.

A jestliže - jak zjevně vidíme - tomu tak je, co my děláme? Nač čekáme? o čem sníme.

Giovanni Boccaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE ČTVRTÝ DEN... PONDĚLÍ

Dopoledne jsme přešli několik kilometrů dle. Mohli jsme zaparkovat u opuštěného hotelu mezi Mestechy Spotorno a Noli. Někteří se konečně zanořili s fláčkou a všichni prožili den na pláži u Spotorna. Pan Rudi začal nenápadně ovlivňovat jednotlivé skupinky účastníků. Nejprve Ivanovi odmítl otevřít zavazadlový prostor stím, že se všchny věci k podpěně budou uklízet hromadně, poté vše sklidil a zamkl, přičemž Sysloni, který se těšil na noční ponor, odmítl vydat věci. Večer jsme navštívili kouzelné ligujské městečko Finale Ligure a většinou spali na pláži. (Franta s nohama v moři.) Večerní extempore s řidičem otřáslo názory na příští pláž cesty. Řidič tvrdil, že může jet pouze „od todial - po todial“, zpátky, že buď nejlepší jet přes Bendtky, přestože jsme měli v plánu 2 jezera a že vůbec neví, kde je v St. Tropez kemp ČSAD Hodonín.

Je-li některý příběh drobet rozpustilý, pak je to proto, že to vysvětlovala
pouhá příběhu, a každý akorávy čtouč k, pohledne-li naň rozumným
okem, jasně pozná, že jsem jej nemohl vyproduktit jinak, kstěže jsem jej
nechtěl připravit o jeho pravou podobu.

Giorgio Bocaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE DEN PÁTÝ... ÚTERÝ

Cesta pokračuje - Finale Ligure, Borgia, Pietra Ligure, Cerialle, Albenga,
Alassio, Cerro, Imperia, Delmer... Místo k přespání jsme si nenašli,
ale zato bylo co k vidění pod vodou. Syse honie chobotnici, Machy ulonie
sépin, plateže a rakapoustevníka. Moře tu prostě bylo žité, neobla
městečko starobylé a chladné. Navečer jsme se urobili k přespání do Imperie,
kde bylo parkoviště s místem pro autobus. Potomci odhráceli k nočnímu
lunoparku a nás, vařící večer, zaujala luxusní motorová loď, kterou si
přivezli nějací maďarští nuzdci. Pojídle jsme se přemístili k okraji
parkoviště, kde nás fascinoval dokonalejší trdník s palmami. Po počátečním
necmélém posádování na obrubníku a pozdějším polehnutí při kroji
jeme se po skončení sportovního klidu v blízké hale rozvalili rotnou
pod palmu. Machy s káthou a Syse s Honzou, kteří se z Imperie
urobili s vlastnoručně seřazenými pomeranci, se jej přiblížili a
vychutnali si nezapomenutelný odpočinek. Spát pod palmami
jeme se rozhodli rozpětí nož. Bylo tam užasné. Ousm jej do
trdníku systematicky pokrývat vodou. Dokonalost počítačů
řízeného systému nás fascinovala natolik, že jsme se vesel přescouvali.
Ale byli jsme tam až do 5 hodin. Voda si nás vždy našla.

Kdo přesto přistupuje k četbě těchto příběhů, nechtě nechte ty, ži ho drždí
a čte ty, jež ho bít. Aby nemohly nikoho oklamat, mají všechny věci
vynočeného smyslu sobě tají.

Giorgio Bocaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE DEN ŠESTÝ... STŘEDA

Konečně v 7,40 hod směr Francie a Monaco. Řidič, odtadial
Potadial" evidentně znechucený volbou naší trasy po průjezdu
Piani di Cipressa a San Rema bloudil podél moře, ač byla cesta
naprosto jasná, a nleol cestu k hranici. V 9,17 končíme při jízdě
ow francouzského přímorského města Mentonu a v 10 hod 10' do
Monte Carla. Město - knížectví - je něco užasného, peníze tam páchnou
z každého koutu. Domy, a to i mrakodrapy, mají na střeších zahrady,
chodníky jsou dlažďeny dlaždicemi, které si u nás odváží lidé na
podlahu koupelen a celé město je protkáno výtahy a eskalatory,
aby se nemuselo chodit do kopce. Dali jsme si rozchod do 15 hodin
a Honzou vyrazili ke kasinu (kam ovšem byla vpuštěna pouze Helénka
vestušíkové sukence, zatímco panům v krotosích vstup zakázán).
Mirek s rodinou a Franta vyšli ke knížecímu paláci, kostelu, kde jsou
všechna knížata pochována až do Oudnografického muzea. Vstup
60 franků a v akvadrii snad všechny obilky, které moře ský
V přístavu jsme všichni obdivovali jachty a u autobusu se sešli
plní dojmu. Tamtéž parkují eim blorákům, kteří ne mohli udat
svoú münü, rda každý obil přivo, které jsme sebou vceli.
Bohužel pan řidič nuy nechal ani minutu k rozkladu kolektivní.

Zatím bezchybně zpracoval některé účastníky zájezdu tak, že přestali
věřit plánu na St. Tropez. "Odtadial - dotadial" je vydrtil
turismu, Saint Tropez je velice akční jak dlouho budeme kemp
čsadhodonů kletat. Uadpětí se odehrála hektická porada, kdy každý
chtěl jet někam jinam. Kompromisní Syslow řekne Minton -
na hranici Francie a Itálie - nevyhovilo pro mocnost některých
dojet pro porolení a parkování na četnickou stanici.
V 16.16 nastal tedy přesun do Nice. Město velice krásné kde ale
každý metr čtvereční má svého majitele. Poté, co jsme 2x objeli
jeden kopec bez šance někde zaparkovat, vraťili jsme se
na cestu do Itálie, neboť Honza uviděl o dobré místo na druhé straně
konci Impérie. Mladá nebyla nejšťastnější.

Na Monte Carlem přichlul fidic zadní provaz uvnitř.
Krom toho utrhel vzdušnou hadici. Do 21.30 se opravovalo
a autobus byl sprovazován jen díky obitavci Petru.
Ostatní se sklidili, pověšovali u propan-butanolu a varů, u
oholili a pozorovali evrkat okolo rozsvíceného lánina.
Ve 21.55 jsme znovu projeli francouzsko-italskou hranici a ve
22.37 zaparkovali v Impérii na přešl okrajové zastávce autobusu.

Nepochybuji, že se vyskytnou i takové, jež řeknou, že mé příběhy jsou
připletěny žerty a klachy.

Giovanni Boccaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE DEN SEDMÝ... ČTVRTEK

Ráno se ti, kteří si usteali na tradiční zastávce autobusu, nastčili divit,
když namísto čsadhodonů, který se přemístil na břeh moře, spatřili
na zastávce italský linkový autobus, z něhož vystupovali pracující.
Místo, které tentokrát Honza našel bylo zcela super. Šlepa a ruvice
končící ve skalách za Impérii, u moře, vpravo srovná. Udeřilo
vitra my poprvé spatřili pořádně rozvěšené moře. Ten den
jsem si užil zcela jiné plavání než u předchozích dnů. Vyšší
vlny vyhazovaly plavce na břeh, italská plavčíka napomínali
neuházet české podpíče, aby nevyplouvali na okvěšené moře
a vedoucím vřel přejemný přetek a pláči. Bylo totiž už zaplavené.
Bohužel Hasim ve středu onemocněl křiso nějakou závažnou agremi
anginou a přestože přes den ležela a dostala antibiotika, horečky
neklusala. Po horkém dni na pláži, v moři a historickém gádní
Impérie se udeř sešla porada, co dál.
Tomášův logický navazující fahrplan byl zamuten a odjezd stanovy
na 1 hodinu ruší.

Všech na velikýš kamenech při čeruně mlu o rozboureném moři
si někteří zpestřili lozem zataulanych piv, které vlny vyhazovaly
i v druhé zastávce.

O půlnoci na jedné začal "Odtadial - potadial" vyhazovat spici
2 autobusy, skládat postele a přes stanovený odjezd v 1.00 nastar-
toral v 00.15 autobus a vyjel na silnici.

Nyní však už poněkud každou, aby si říkala a myslila, co chce, a myslím,
že je na čase učinit kousek pořádku a pokorně poděkovat tomu, již mi
po tak dlouhém námaze pomohlo dospět ke křehkému konci.

Giovanni Boccaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE DEN OSMÝ... PÁTEK

V 0,30 odjel autobus z Impérie s řidičovým upozorněním (už asi po třicetě) „odtadia potadia „můžet jít 8 hodin denně.“
 V 1 02 si u benzínové pumpy za San Bartolomeo Al Mare abuho myl okno a evidentně zdržoval. Odjezd v 135. V 6 00 zabídl u joksé benzínové pumpy tak, že většina lidí spadla zsedoě k nebo byla alespoň zasažena padajícími věcmi. Nemoend Misa většinu jízdy blouhal.
 V 6 30 jsme zaparkovali u Desenzany del Garda na jižním cípu Lago di Garda, na a herněho jeára. Denní plán: pobýt a 15 00 vyjet na zpáteční cestu domů. Všichni jsme byli vyloženi z autobusu a pokud jsme si chtěli vztáhnout věci, museli jsme přebrodit nebo podlezt řidici, který si lehl na přední sedadlo a uoly hodil přes uličku.
 Ve finále zamkl autobus, takže se „naučili“ oditai lenky sfebrilmi Mlýny. Prošli jsme velice hezký den u jezera a ve městě u kterém pronikali gemialni.
 Honza velice rychle našel prodávnu s diskontním prodejem potravin. Loudni vodní ptáci (rači, labutě a kachny) byli od nás hojně krměni italským pečivem, které až čerstvé bylo zcela trváč.
 Odjezd v 15 hodin se nekonal díky „Odtadia potadia“ který si spočítal že může jít už jen tři hodiny a emociim učité částo přítomný. Již tak reztovaný plán cesty byl opět změněn a odjeli jsme v 18 09.
 Ve 21 00 to řidič zapíchl 50 km od Udine u motorestu. Utrotili jmu zde zbylé liry, rozptili poslední osoby čerňuho vlna a uice pojeli usoudit propan-butane.
 Odjezd 00 00.

Žijte v pokoji a jeztliže četba mých příběhů vám alespoň malíčko prospěla, zapomeňte si...

Giorganni Boccaccio, Dekameron

POČÍNÁ SE DEVÁTÝ DEN ... SOBOTA

- 1 07 odbočka na Tolmezzo, 156 Tarvisio, Villach - hranice
- 2 10 benzín. pumpa kdesi v Rakousku
- 8 10 káva a WC na prostěm oapočivaale mezi rakouskými poli
- 9 10 Rainbach (Proha 205 km)
- 9 20 Wulowitz - Dolní Dvořiště

Čechy nás vítají drobným aeztēm a poutačem NAVŠTIVTE GRAFITOVÝ DOL.
 Posledních 50 km na žádost Tomáše M. spustil, od tadjal potadia.
 Luobnici, kterou jsme mu v Monte Carlu vymyli, ale nikdo z nás si už do ní nešel.
 V Jílonici jsme vyhodili naše věci. Řidič nám na rozloučenou raděně mřbal.

Tukonč! ... poslední den knihy ...

Giorganni Boccaccio v roce 1353

Někdy oobra' uile skratka nestoči ...

Eva Sykorová v roce 1994

9. - 11. 9.

23. ORLÍK

Franta - Martin - Jakub - Tomáš M. - Tereška
Mirek - Eva - Petr - Martin - Jaromír - Eva -
Kathka - Hanka - Jirka D. - Olina - Lucie - Zuzana
Ivan - Aleš - Michal
Petraček

Když jsem 13. 9. 1987 psal, že akce Lucka skončila
úspěchem a loď dál spočívá v dvoumetrové vrstvě
báhu 35 m pod hladinou, aniž by ji kdo zahlédl,
byla jsem přesvědčen, že Tomáš K. bezpečně ji
ji hledat. V průběhu let se v tomto místě vydařilo
stále méně potápěčů a adá se říci, že vyžruval jen
Syse. Stačilo pak upozornění od rybářů, že takhle
v místě ~~u~~ protějšího břehu leží nějaká loď a po
sedmi letech se Syse s Tomášem M. již nájisto
vydali pro další odprau plavidlo. Shodou
okolnosti u koncešlo nyloru a ristoval již r
potápěčském Jakub, který u práděného potopem hrál

spolu s bratrem hlavní roli. Za udatné promoci
nejmladší složky klubu - Petry, Aleš, Michal, spatrič
lucha znova světlo.

Strava tohoto Orlika byla opět přepěstrá. Podbuhl
dobře rostly houby a i nějaká ta rybka se našla.
Zejména žirka d. se svým 12,5 Dkg vařičem u lovkem
osluil. Franta zase volil cestu milovníka ryb
a chytil se dobrovolně na hůlku. Byl lečik za promoci

žitroaleu, které mu udělní podleh Martin, zúčastní se
bourání tábora s jinou partičkou, která se promoci byla
Pro uds to přišlo nelhou ryhoau, nřak jsmu nemuřeli
chduť keda. Bouraci ndm j tam romou nečali s Martinu.
Nora' krev r klubu se osudčela. Kluci mají o potařnu
upřimny sřjem.

94/6

Sysel a Lucie II

Sysel noří se z hlubin
v podraždí boku svíra
sebral ji Neptuna nedbaje,
trojzubce jenž vrace trima

sedm let utklo jak jarní voda
nechat loď nadnoť bylo by škoda
Jaky je trenér takový řádr
ze srdce spál veliky kvádr
Když Tomáš nupřijel všechno šlo
pravě
ysel se s úkolem vyrovnal
dravě
veznal kohortu sumců a eejnu
Neptunem bojoval od mola kichnu
•/•

Sradosti lze konstatovat,
že tuto kroniku uzavírá
fotografie z „akce“ nejzdravi-
lejší, to znamená ze svatební-
ho dne Tomáše K. a Helenky,
anež ji také K.

15. 9. 1994 si řekli své
ať omy doufáme, že
jim přinese štěstí nejen
v jejich něžný vztah a vzájemná
úcta, ale i porta potápění,
které poražují za kamarády.

94/94

Besonders wichtig ist die Rettungsleine. Falk Trampisch (Samstag zu den Tauchern, die sich unter das Eis des Witterungs...

man in
und Schneet
Zu ihrem 27.
Eistauchen
am vergangenen
Mitglieder des
Tauchclubs.

...tometer.
...hatten ein
...ratmeter großes
...Eis geschlagen.
...der Oberfläche
...rad, etwas tiefer
...asser etwa zwei
... "Gegen die
...er Taucheranzug.
...Nässe hindurch,
...per erwärmt das
...em Anzugporen
...zig Minuten hält
...us", erklärt einer

...durch eine Lei-
...jeweils zwei
...Wasser. Trotz
...cke, die das Eis

